

D17
33-2

Ε. Γ. ΦΟΡΤΥΝΑΤΟΒΑ

ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΤΙΝ ΑΝΑΓΝΩΣΙ

ΓΙΑ ΤΟ ΑΡΧΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΡΟΣΤΟΒ - ΝΤΟΝ
ΕΚΔΟΤΙΚΟ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ“
1933

Ε. Γ. ΦΟΡΤΥΙΟΒΑ

D17.
33-2

ΒΙΒΛΙΟ
ΓΙΑ ΤΙΝ ΑΝΑΓΝΩΣΙ

ΓΙΑ ΤΟ ΑΡΧΙΚΟ ΣΚΟΛΙΟ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΔΙΑΣ

Επιχειρομένο απτιν κολεγια του ΑΚΠ τις ΡΣΟΣΔ.

Μεταφρασι κε συμπλιροσι Γ. ΚΑΝΟΝΙΔΙ.

Ι μεταφρασι κε ι συμπλιροσι επιχιροθηκε απο διεφθιντι του Β Κ ΚραιΟΝΟ

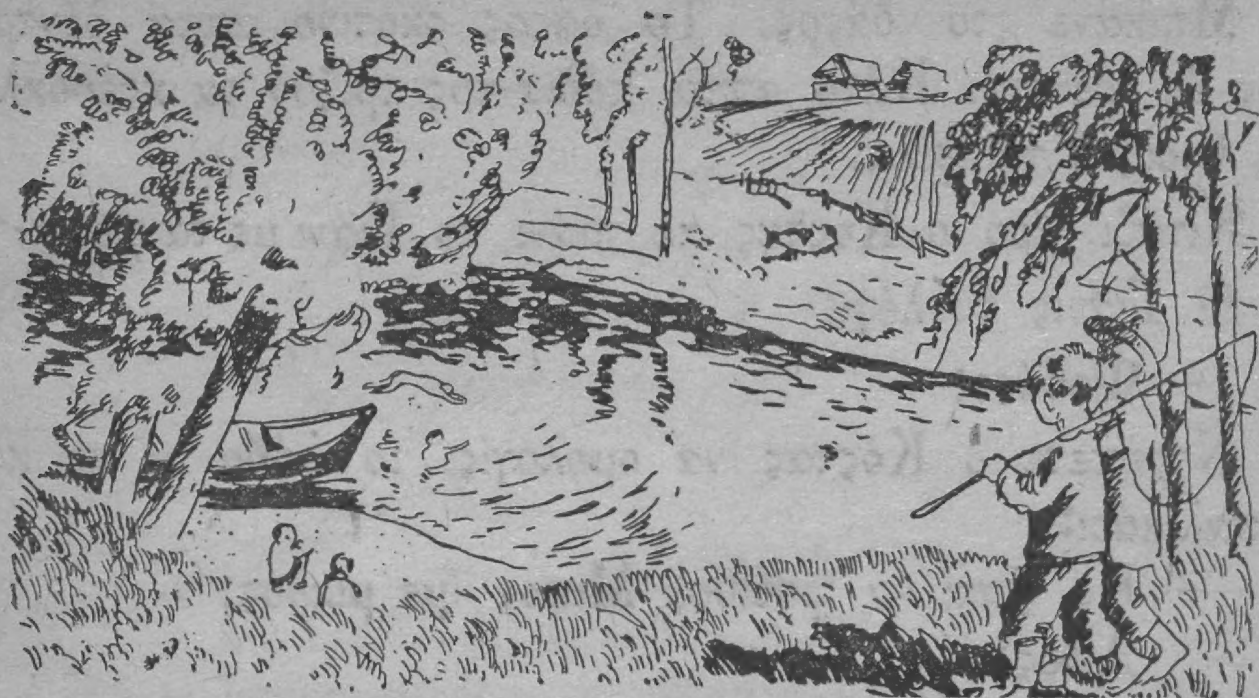
Γ.Π.Β. в ЛНГР

Ц. 1938 г.

АКТ № 818

145

ΕΚΔΟΤΙΚΟ «ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ»
ΡΟΣΤΟΦ-ΝΤΟΝ
1933

ΤΟ ΠΡΟΙ.

Ροδοδάχτιλι αβγι
τα θυνα χρισόνι.
Στις μιντύλας το κλαδι
εκσιπνα τ'αιδόνι.
Ραντιζμέν' απτι δροσια
τ'άνθι εκσιπνάνε.
Τα κοπάδια χαροπα
στις πλαγιες πιδάνε.

Ο ΠΑΛΙΚΑΡΑΣ.

Πιγένανε στο δάσος ο Γιάνης κι ο Κόστας. Στο δρόμο
ο Γιάνης λέγι:

— Κόστα φοβάσε τος λίκυς;

Ο Κόστας, επενιέτε:

— Να τος φοβάμε; Κε γιατί; Τος δένο μια με το ραβδί-
μου στο κεφάλι κε τος σκοτόνο.

Μπίκανε στο δάσος. Το δάσος σκοτινο απτα δέντρα
Ιλιος δε φένετε. Κάτο απτα πόδια-τους τρίζουν τα κσεροκλά-
δια, θροίζουν τα φίλα.

Κιτάζει γίρο ο Κόστας κε πιάνι το Γιάνι με τα χέρια-του
Ο Γιάνις τυ λέγι:

— Φοβάσε;

Ντρέπετε ο Κόστας να ομολογίσι το φόβο-του κε κά-
το παλικάρι:

— Κε γιατί να φοβιθο; Μίπος ίμε μικρος;

— Λίκος!

Τρόμαξε ο Κόστας κι άρχισε να φονάζι:

— Μά-α-να!

Γελα ο Γιάνις κε τον κοροιδέβι:

— Γιά-ςυ Κοστάκι, παλικαράκι!

Ι ΒΡΟΧΙ.

Βρέχι, βρέχι, τα νερα
καταράχτες τρέχυν.

Φονες, γέλια, τα πεδια!

Χαρα πυ τιν έχουν!

Στο μπαλκόνι κίτα'κι
όλα μαζομένα.

Γίρο όλα ι βροχι
τ'άχι σκεπαζμένα.

Κςένιαστα 'κι καρτερυν
τα νερα να πάψυν
στο γιαλο να κατεβυν,
γλάρι να πετάκσυν.

ΕΝΙΓΜΑ.

Ρεβιδία της δρόμης
χιώδιαν σορι
μανς δεν τα ωέρνι
με μόνον ευι

Ι ΚΑΤΕΓΙΔΑ.

Όταν ήμυνα μικρος, μν στίλανε στο δάσος να μαζέψω
μανιτάρια.

Εφτασα στο δάσος, μάζεψα αρκετα μανιτάρια κε ετιμα-
ζόμυνα να γιρίσω στο σπίτι.

Ακσαφνα σκοτινιάσανε όλα γίρο, άρχισε να θροντα κε
να θρέχι. Φοβίθικα κε κάθισα κάτω απο ένα μεγάλο δρι.

Αστραπσε τόσο δυνατα, πυ πονέσανε τα μάτια-μν κι
ανανκάστικα να τα κλίσω.

Πάνο απο κεφάλι-μν κάτι έτρινξε δυνατα κε θρόντισε.
Ιστερα σαν κάτι μν χτίπιζε στο κεφάλι. Επεσα χάμο κε
πλάγιαζα εκι ος ότν πέρασε ι θροχι.

Όταν σικόθικα, σ'όλο το δάσος έσταζαν σταλαματιες
απτα δέντρα, τραγουδύσαν τα πυλια, έπεζε χαρύμενα ο ήλιος.

Το μεγάλο δρι έσπασε κε καπνος έθγενε απτιν κορφί-
τν. Γίρο-μν έκιντο κοράτια απο δρι.

Τα ρύχα-μν ήταν μυσκεμένα κε κολνύσανε στο κορμί-μν.
Βλέπο στο κεφάλι-μν πρίκσιμο πυ μν πονύσε αρκετα.

Βρίκα το καπέλο-μν, πέρα τα μανιτάρια κ'έτρεκσα σπίτι.
Εκι δεν ήταν κανένας. Πέρα πσομι απο τραπέζι κε πίδισα
να κσαπλοθο στο πέτσκο.

Κιρίθικα κι όταν κσίπνισα, βλέπο προς πσίσανε πια τ
μανιτάρια, τα βάλανε στο τραπέζι κε ετιμάζοντε να τα φάνε
— Τί; χορις ερένα τρότε!—φόνακσα.
— Δεν κιράσε; Ελα γλίγορα, να φας!—μυ αποκριθίκανε

ΤΑ ΜΑΝΙΤΑΡΙΑ.

Σίκο, κίτα απτο φενκίτι
τα πεδια οραδικα,
με καλάθια κίνα τρέχυν
με τσαντάκια αφτα.
Κι απτα κύτσυρα κι κάτο,
όπου χόρτο χλοερο
κι απτυς θάμνυς απο κάτο
μανιτάρια ένα σορο.

ΕΝΙΓΜΑ.

*Μικρος ερωδέυιος βγινε αωο τι γι
μυόφο βρίμε μόνινο ωερνι το φορι.*

ΤΑ ΦΥΝΤΥΚΙΑ.

Τρία κι, τέσερα δο,
κε παρέκι ένα σορο,
μαζομένα, ενομένα,
κατ'απτα φίλα κριμένα
τα φυντύκια τα μικρα,
για κιτάκστε κι πεδια!
— Τρία δο στις φιλοσιες!

— Εκι πέντε, Γιάνι διες!

— Μι το σπάνις το κλαδι,
έτσι κόπρε-τα Κοστι.

Κόβουν, πέρνουν τα πεδάκια,
γέμισαν τα καλαθάκια.

Ο Τοτος κίτα εκι
βρίκε ολόκληρο κλαδι
κε μαζέβι, δε μιλα,
δίναμι δεν έχι πια.

Φονες, χάχανα, κακο.

— Νά ακόμα εκι διο
φτάνι, φτάνι, ρε πεδια,
όλι πέρατε αρκετα.

Αστε λίγα στο κλαδι
για το σκίυρο τροφι.

I EXIDNA.

Μια φορα θερίζανε έκσο απτον κίπο. Μ'όλι-μυ τι δίναμι πετάχτικα πάνο στις στίβες τον χόρτον κε κατραχιλιόμυνα πάνο στο μιροδάτο χόρτο. Ι θεριστάδες ήταν μακρια. Ο Μύρος έχιτο πάνο σε μια στίβα κε ροκάνιζε κόκαλο. Κυβαριαζμένος στα άκρο τις στίβας τον κίταζα. Ακσαφνα κάτι κρίο κε γλιστερο άνκιξε το χέρι-μυ.

Πίδισα. Τί να δο; Πελόρια έχιδνα βγίκε απτο χόρτο, σιχόθικε πάνο στην υρα κε ήταν έτιμι να μυ επιτεθι. Αντι να φίγο, στέκομε εκι σαν απολιθομένος κε το φίδι με κιτάζι με τα άχρομά-τυ μάτια.

Ακσαφνα, πίδα ο Μύρος απτι στίθα-τυ κε ορμα απάν
στιν έχιδνα. Κατακσέσχισε το φίδι με τα δόντια κε το κα
ταπάτιζε με τα πόδια-τυ. Το φίδι δάνκασε το σκιλι στι μύρι
στο στίθος, στιν κιλια. Μα πολι γλίγορα τα κομάτια τυ φιδιυ
σχορπιζμένα έκιντο πάνο στα χόρτα. Ο Μύρος έγινε άφαν
τος. Μολις τότε μυ ίρθει φονι: άρχισα να φονάζο κε να κλέο
Ετρεκσαν ι θεριστάδες κε με τα δρεπάνια-τους κατασίντριπσαν
τα κομάτια τυ φιδιυ, πυ σπαρταρύσαν ακόμα.

Ο Μύρος μόλις ίστερα απο δέκα μέρες γίριζε στο στί-
τι. Ιταν αδίνατος, λεπτος, μα ιγις. Ο πατέρας μυ ίπε πος
ι σκίλι με ιδιέτερα χόρτα γιατρέβοντε απτα δανκόματα τις
έχιδνας.

ΤΟ ΤΟΠΙ.

— Τοπάχι-μυ όμορφο, πυ όλο πιδας,
πυ τρέχισ πές-μυ, πάλι πύ πας;

— Στο κεφάλι τυ σκιλιυ,
στιν υρα τυ γυρυνιυ.

— Α, όχι, στάσυ! σκέψυ καλα,
δεν ίνε πεγνίδια, τόπι-μυ αφτα.

Θα σπάσις πάλι κána γιαλι
κε θα τιν πάθυμε κ' ι διο μαζι.

ΕΝΙΓΜΑ.

*Ήμιονας κε μιχαραις
τον πτωάνε ι μιυρι
Τιν ετια αν ρογας
ωραφνίτικε ωχι !*

ΤΟ ΚΟΛΙΜΠΙ.

— Ελάτε πεδια, να μαγирέψουμε ψαρόσυπα.

Τα πεδια ανάψανε φωτια, θάλανε απάνο το καζανάκι-
ος κε κατεβίκανε να κολιμπίσουν. Κολιμπύσαν σαν δελφί-
α. Κινιγύσε το ένα το άλλο. Μονάχα ο μικρος Πέτρος
εν ίκσερε να κολιμπα.

— Θα πλέψουμε στο σπίτι με τα σανίδια—ίπε ο Στέφανος.

— Ο Πέτρος δεν κσέρι να κολιμπίσι, εκίνος ας φέρι
ανκίστρια στο σπίτι.

— Ακως εκι ζβελτοςίνι. Με τα σανίδια κ' εγο μπορο
α πλέψο.

— Καλα. Κρίθομε τότε τ'ανκίστρια στις θάμνους ος άθριο.

— Καλίτερα θα κάνις να πας πεζος, Πέτρο, γιατι
προστα θα βρις θαθυλόματα μεγάλα, —ίπε ο Στέφανος.

— Γιατί τα θάλατε μαζί-μυ; Πιάνουμε απτο σανίδι κε θγένο.
Πλέψανε.

Ο Πέτρος δεν έμνισκε πίσο απο τυς άλυσ. Μα νά, ά-
σαφνα αναποδογιρίστηκε το σανίδι κε ο Πέτρος κυνόντας τα
έρια θρέθηκε στα νερα.

Επλεψέ μακρια το σανίδι κε το νερο τον εσκέπασε.

Πιδίσανε τα πεδια απτα σανίδια-τυς, θγάλανε τον Πέτρο
ε θγίκανε μαζί-τυ στο ακρογιάλι.

Ο Πέτρος έκιτο, σαν πεθαμένος.

— Κυνίστε-τον πεδια, τινάκστε-τον.

Ο Πέτρος άνικσε τα μάτια κε σίκωσε το κεφάλι. Τότε
όλις θιμιθίκανε τα πεδια τα σανίδια-τυς. Κιτάζουν, τί να
ουν; ανιχτίκανε τα σανίδια-τυς στο πέλαγο.

— Εκς ετίας-συ χάσαμε όλο το στόλο-μας, —ίπε ο
Στέφανος.

— Κίτα, στο εκσις να μάθις να κολιμπας,—ίπαν ι άλι.

ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΒΛΙΖΜΟ.

Στο λιβάδι κίτα,
πίσο κάτω κι —
πολιτία μεγάλη,
κι όλι απο πανι.
Ανεμος περνάι
όλιν τιν κυνάι.
Σπιτάκια ασυβάτιστα
κε μίτε θαμένα.

Με σκινι στους πάσαλυσ
μονάχα δεμένα.
Καράβάκια φτεροτα
λες πετύνε στ' απσιλα.
Δρόμι-λοκσοτι,
κάτικι-γινι.
Ιν' αφτό το θάμα,
τον μικρον το τάγμα.

ΒΟΙΘΙ.

— Σίνεφα, σίνεφα μάθρα!

Βιαστίκανε ι κολχοζίτες να μαζέψουν το χόρτο κε
το θάλουν στ' αμάκσια. Κιτάζουν — απο μακρια τρέχυνε π
δάκια με κόκινες γραβάτες.

— Γιά-σας, σίντροφι; — αντιλαλίσανε ι φονές-τους. — Ι
θαμε να σας βοιθίσουμε.

— Ιρθατε στην όρα, παλικάρια!

Ι δυλια θράζι. Φορτόνουν τ' αμάκσια.

— Ελάτε κάπι στο αμάκσι να μας βοιθίσετε!

Ο μπάρμπα Ζάχος ανεβάζι στο αμάκσι διο πεδια.

— Πατίστε καλα το χορτάρι, έτσι πυ να χορέσι περ
σότερο χόρτο.

Βοιθίσανε τα πεδια κε έτσι κατορθόσανε να φορτόσ
τ' αμάκσια προτυ ν' αρχίσι ι βροχι.

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ.

Με τα μακρυλα μυστάκια
το κρομίδι κίτα 'κι.
Το εδάνκασες, τα δάκρια

εὔτρεκσαν νεροσιρμι.
Το κοτσάνι παραπέρα
βαρελάκι στρονκιλοῖ
γερες ρίζες, άσπρα—χιόνι—
φίλα δίχος μετριμο,
τόνα στ' άλο καθιζμένο,
τόνα απτ' άλο σκεπαζμένο.
Παρακάτο στ' αβλακάκια
μεγαλόνουν τ' ανκυράκια.
Ανκυράκια — όχι δα!
Ινε σπίτια, σπίτια αφτα!
Στο καθένα-τους κλιζμένι
σπόρι εκι φιλακιζμένι.
Κλιδάρια μίτε κλιδι,
μα δε φέβγυν απο κι.
Παραπέρα ι ντομάτες
ροδομάγυλες, κιλάτες.
Ζυμερες σαν το σταφίλι
ολοχόκινες σα χίλι.

ΕΝΙΓΜΑΤΑ

Συ φηγαι μια μαβρομάτα
με ι ωρευσίνδες· τις στι τραίτα

* * *

Πορτα δέν έχει μίτε γεννίτι
μα έχει ανθρώπου ωχίδος το σωίτι

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ-ΜΑΣ.

Όλο το καλοκέρι μας έτρεφε το περιβόλι-μας. Μα για το χιμόνα μας έδοκε αρκετες προμήθειες.

Πολι νορις στις αρχες του μαι, αρχίσαμε να κόψουμε απ' τα πρώτα κρομίδια. Τα τρώγαμε με τα χαψια, το ψομι, τις πατάτες.

Γλίγορα άρχισαν να οριμάζουν τ' ανκυράκια. Νόστιμα κ' δροσάτα τ' ανκυράκια. Τα τρώγαμε το μεσιμέρι στο γέδρο κ' το βράδι στο δίπνο.

Ιστερα έγιναν ι πατάτες. Βγάζουμε τις νέες πατάτες τις πλένουμε καλά κ' τις ψένουμε. Νόστιμες ίνε ι βραζμένες πατάτες, ι τιγανιζμένες τραγανίζουν.

Κοκινίσανε κ' ι ντομάτες. Νόστιμες, ζομερες! Καλές ίνε στι σύπα, μα κ' έτσι με τις πατάτες να τις τρος, κ' με το ψομι ακόμα θυτόντας-τες στ' αλάτι.

Ιρθε ο Σεπτέμβρις. Πρέπι να μαζέψουμε όλι τι σοδι απ' το περιβόλι. Πρώτα απ' όλα μαζέψαμε τις ντομάτες. Ντελικάτες αφτες — φοβύντε πολι τιν παγονια. Βγάλαμε τα κρομίδια, τα δέσαμε πλέκσύδες κ' τα κρεμάσαμε πάνω απ' το πέτσκο, για να κσεραθύνε. Αν δεν κσιρένουντε καλά χαλνουν

Κυβαλίσανε τα ρέφανα, τα καρότα, τα χοκινογύλια στο
πόγιο. Τα σκεπάσαμε εκι με στεγνο άμο.

Ιστερα βγάλαμε τις πατάτες, πυ ίχαμε αρκετες. Ο κερως
ανε καλος κ' ι πατάτες στεγνες, γι αφτο τις κυβαλίσανε
ατ' εφθίαν στο υπόγιο.

Κυβαλέσαμε τις πατάτες κε καταπιαστήκαμε με τα λά-
χανα. Κόψαμε κε αλατίσαμε τα' περισσότερα, μα κι αρκετα
ρεμάσαμε στο υπόγιο, για να έχομε φρέσκα λάχανα το χιμόνα.

Εφοδιαζμένι με όλα τόρα — δε φοβύμαστε πια το χιμόνα.

ΕΝΙΓΜΑ

*Μεγάλη ι μιτι εν' εν Τογο
οών αι αν γέρνι τρέχι νερο*

ΤΙΣ ΚΟΡΦΕΣ ΙΤΕ ΤΙΣ ΡΙΖΕΣ.

Τον παλιο κερο κανένας δε φίτεβε πατάτες. Μα ύτε
κξεραν αν ιπάρχουν.

Διάβασε κάποιος τσιφλικας, πος μακρια, πολι μακρια πί-
πο απτον οκεανο ιπάρχουν κάτι όσπρια, πυ τα' λένε πατάτες.
Παρίνκιλε πατάτες κε τις φίτεψε στο περιδόλι-τυ.

Βλάστισε ι πατάτα μεγάλη κε φυντοτι γεμάτι φίλα κε λυλύδια.
Πέσανε τα λυλύδια. Στον τόπο-τους παρυσιαστήκανε κάτι
στερεα στρονκιλα σφερυλάκια, ος ένα καρίδι.

Μαζέψανε τα σφερυλάκια αφτα κε τα καθυρτίσανε με
το βύτιρο.

Προσκάλεσε ο τσιφλικας τυς γνωστός-τυ, τυς φιλέβι με
πο νέο φαγι. Βάζουν ι μυσαφίριδες τα στρονκιλα καθυρτιζμένα
σφερυλάκια στο στόμα-τους, τα μασυν κε κσινίζυν τα μύτρα.
Δοκίμασε κι ο ίδιος ο νικοχίρις. Πικρα τα στόματα όλον
απο τέτιο φαγι. Θίμοσε κε ίπε:

— Κσεριζόστε-τα όλα κε πετάκστε-τα στα σκυπίδα
Βγάλανε τα φιστα τιν άλι μέρα. Βλέπυνε στις ρίζες-το
κόνδιλι.

— Δεν τα πρίνουμε! — ίπαν.

Πρίσανε τος κόνδλους. Δοκιμάσανε το νέο φαγι, τος άρες
Άρεσε κε στον τσιφλικα:

— Τί τρελος πυ ίμε! — ίπε. — Επρεπε να μαζέψω
τις ρίζες κε όχι τις κορφες.

ΕΝΙΓΜΑ

*Πρασινο ωμυνο τις βραγιες φισε,
φισα με υγραδια κι'ι ρίζες βαδια
Μα αν υγραστεις καν πιαίωσις θα βρεις
μαυριζες υγρατες υατο κι.....*

ΤΑΓΡΙΟΧΟΡΤΑ.

Σαν κλεφτάκια, κριφα

τ'αγριόχορτα νά,

ζέρπυν, μπένυν, ορμυν

τις θραγιες πλιμυρν:

χρισολάχανα εκι

κι'ι λοθύρες — εχτρι.

Νά κι'αφτο στο περιδόλι

με φτιάρια πάμε όλι,

σκαλιστίρια κε τσαπια.

Τα ζιζάνια απτι θραγια

να πετάμε όκσο όλα,

τι λοθύρα, τι μαργιόλα.

Να σοθύνε τὰ κάρóta,
τὰ ρεβίθια ἀπὸ τὰ χόρτα,
κε τὸ λάχανο πικνὸ,
να φιτρώσι κε χοντρο.
Τ' ἀγριόχορτα — στὶς στράτες
να σοθύνε ἡ πατάτες,
τὰ φασόλια, τὰ κυκία,
να γεμίζουμε σακία.
Μπόλικα νὰ φάμε ὅλι,
στὸ χοριὸ δο κε στὴν πόλι.

Ι ΛΑΧΑΝΟΚΑΜΠΕΣ.

Πολες πεταλῦδες πετύνε στὺς κίπυς κε στὰ περιβόλια-
ας. Πανόρια στὸν ἥλιο τὰ πολίχρομα κε παρδαλά-τὺς φτε-
ύγια! Κε ὅμος πολες ἀπ' αὐτες μας προκσενύνε μεγάλι
μρία. Απτ' ἀβγυλάκια τὸν πεταλῦδον θγένυν ἡ κάμπες. Ἡ
κάμπες αὐτες τρύνε τὰ ζαρζαβάτια στὺς λαχανόκιπυς, βλά-
ρτυν τὰ δέντρα στὺς κίπυς. Κάποτε ἡ κάμπες ἴνε παρα
τολες.

Μία φορά τὸ τρένο στὸ μέσο το δρόμου ἀρχισε νὰ κι-
ίτε ολοένα πιο ἀργα. Ἐπιτέλως σταμάτισε ὅλως διόλου. Βγή-
κανε ἡ ἐπιβάτες ἀπτα θαγόνια νὰ δύνε τί τρέχι. Τί νὰ δύνε!
Ὅλος ὁ δρόμος σε μεγάλη ἀπόστασι ἴτανε σκεπαζμένος πικνὸ
στρόμα ἀπὸ μεγάλες κάμπες.

Ἡ τροχι το τρένου τις πατίσανε στρόματα ολόκληρα, μα γλι-
στρίσανε πάνο ἀπτις ράγες κε γιρνύσανε στὸν τόπο-τὺς. Το
τρένο σταμάτισε.

Ἰταν αὐτες λαχανόκαμπες. Απτις διο πάντες το σιδε-
ρόδρομο ἔκιντο ἀπέραντι λαχανόκαμπι. Μα ἀντι λάχανα φε-

νόντανε εκι ολόγιμνα φιλοφαγομένα κοτσάνια. Ι κάμπες φ
γανε όλα τα λαχανόφιλα. Τώρα περάσανε σε άλλο μέρος ανέμ
κιχτο ακόρα.

Ι ΚΑΜΠΙ.

Ολι τιν όρα κε τον κερο,
πάνο στο φίλο το δροσερο,
ι κάμπι κάθετε κι όλο δυλια,
δίχος ανάπαψι, εκι καμια.
Μπόλικο θρίςκι φαγι εκι πέρα
κε τρόγι όλο, νίχτα κε μέρα.
Κε τρόγι λέμαργα κε πιναζμένα
φίλο δεν έμινε στο θάμνο ένα.

Στρονκιλι,
παχια, χοντρι
ι δυλιά-τις—το φαγι.
Τρόγι κε παχένι,
ποτες δε χορτένι.

Ο ΦΡΙΝΟΣ (βρούχνος).

— Βρούχνος! βρούχνος σκοτό
στε-τον; — φονάζουνε σιχνα τα
πεδάκια.

Πό να κσέρυν, πως ο φρίνος
ίνε φίλος τυ ανθρώπου. Ζιμιά καμια
δεν μας δίνι — φτάνι να μιν το
πάρυμε στα χέρια. Όλο το σώμ
τυ φρίνου ίνε σκεπαζμένο απ
κύτσες (σπιρια). Απτα σπιρια αφτα θγένι κάτι φαρμακερ
ιγρο. Απτο ιγρο αφτο κνίθετε το δέρμα.

Τιν ημέρα κιμάτε κάπου σε ιγρο κε σκοτινο μέρος. Πε-
μένει εκι το βράδι. Βγένι τότε για κινίγι.

Νά, σέρθηκε απο κοντά-του σκυλίκι ίτε κάμπι. Τιν ίδε ο
φρίνος κε σα γάτα τιν παραμονέδι. Κρίθετε κε πιδα. Νά,
κάμπος κάπιος κροτάλιζε με τα δάχτυλα κε το σκυλίκι χά-
λιζε. Δεν μπορις να καταλάβις πιός κροτάλιζε. Κροτάλιζε ι
γλόςα του φρίνου. Παράκxενη ίνε ι γλόςα του φρίνου. Ίνε προ-
αρμοζμένι μέσα στο στόμα-του, όχι με το πisiνο μα με το
προστινο άχρο. Το πisiνο άχρο τις γλόςας-του ίνε ελέφτερο.
Ο φρίνος το πετα προς τα έκxο. Ίνε σκεπαζμένο όλο με
γλιόδοικο σάλιο. Ο φρίνος έφκολα βρίσκει τιν τροφί-του. Δίνι
μα με το πόδι-του το σκυλίκι ί το έντομο κε το τραβα στο
στόμα-του. Κλί ίστερα τα μάτια κι αρχίζι να το καταπίνι.
Το καταπίνι κε κιτάζι κxανα, πιόνα ακόμα να πατσίσι.

Καταστρέφι όλι τι νίχτα κάμπες, σκυλίκια, κοχλίδια,
νιχτερινα έντομα, — τα θλαθερα έντομα τον περιβολιον, τον
κάμπον, τον λιθαδιον, τον κίπον.

Ί φρίνι ίνε φίλι τον ανθρώπον. Προφιλάκxτε τυς φρίνυς.

Ο ΚΙΠΟΣ.

Εφταxέ τέλος ι όρα,
Γιάνι, Κόστα, τί χαρα!
Οριμα τα μίλα τόρα,
κίτα, πάνο στα κλαδια.
Τα κοκίμελα γεράτα
κι απο μέλι πιο γλικά·
τα κιδόνια μιροδάτα,
τ'αχλαδάκια ζομερα.
Μας κιταν, παρακαλάνε:
κόπxτε, πάρτε-μας ταχια.

Πια ι μίσχι δε βαστάνε
τα μεστά-μας τα κορμια.
Κόβι ακύραστα το χέρι
κε γεμίζουν τα σακια.
Αδixa το καλοχέρι
δε φιλάγαμε πεδια.

ΤΟ ΚΣΕΝΟ ΚΛΑΔΙ.

Μεγάλονε στο δάσος άγρια μιλια. Ιρθε στο δάσος ένα
κιπυρος τιν ίδε κε ίπε:

— Ομορφο δεντράκι, θα μυ χριαστι.

Εσκαπσε προσεχτικα, έβγαλε τι μιλια, χορις να πιράκι
τις ρίζες-τις. Τιν έφερε στον κίπο-τυ κε τι φίτεψε στ
φιτόριό-τυ.

Τιν άλι χρονια κατέδικε στο φιτόριο κε με το ψαλίδι,
τυ το στραβο έκοψε όλι τιν πράσινη κοριφι τις μιλιας. Αφίκα
άθιχτο μονάχα το κορμί-τις. Το κορμί-τις το χάρακσε απ
πάνο κε στι χαραμάδα έμπικσε νέο βλαστάρι απο ίμερι μ
λια. Ιστερα σκέπασε τι μιλια με στόχο (ζαμάζκα) κε τι

εξε με πανι. Ιστερα έφρακσε τα γίρο-τις με μικρα πασά-
κ κε έφριγε.

Σαν μαραμένι φενότανε ι μιλια, μα ίτανε δινατι κε νέα.
ύγορα ανέλαβε. Κε το κσένο το κλαδι μεγάλονε μαζί-τις.

Ρυφα το κσένο το κλαδι το χιμο τις μιλιας κε ιμέρα
τιν ιμέρα μεγαλόνη: θγάξι μπουμπύκια, φίλα κάθε μέρα
περισότερα. Απλόνη νέα κλαδια, νέα θλαστάρια.

Ιστερα απο τρία χρόνια γέμιζε ι μιλίτσα με ασπροκόκι-
λυνύδια.

Πέσανε τα ασπροκόκινα πέταλα, κε στο μέρος-τυς φανί-
νε ι πράσινες οοθίκες. Απ τις οοθίκες το χινόπορο σχι-
τιστίκανε τα μέλα. Μα όχι τόρα αγριόμιλα, μα μεγάλα, κό-
να, γλικά μέλα.

Κε τόσι καλι γένικε ι μιλίτσα, πυ κι απ' άλλυς κίπυς
χόντανε να πάρυν θλαστάρια απ' αφτι για εμβολιαζμο.

ΤΟ ΜΙΛΑΚΙ.

Ξια έχι το πιμο
φρέπιο μινούδατο,
υόμνο με χρυσο
μέχι, γε, γεμάτο
Κε ι ιωόρι ένα πορο
δος το μάνα-μν, εδο

Δος τα σπέρματα στιν Ανα — δος το φλύδι στι Χρισά-
— τιν καρδύλα στον Τοτο — κε σε μένα το μισο.

ΣΤΟΝ ΚΙΠΟ ΤΥ ΜΙΤΣΥΡΙΝ.

Ο Μιτσύριν ίνε κσαχυζμένος κιπυρος. Κάνι διάφορα πι-
ματα, για να μεγαλόσι νέες ράτσες κε νέα ίδι φυτον. Προς-

παθι να καλιεργι καλα ιδι καρποφόρον δεντρον κε φιτον,
να μι φοβούντε το χρίο.

Νά, μια θραγια απο θάμνι
Μα δεν ίνε θάμνι αφτα. Ινε δ
τράχια-νάνι. Απιδιες μικροσκοπικ
Εφκολότερα μπορι κανένας να
ζέψι τυς καρπυς απτα δεντρά
αφτα.

Κε ι περιπίσι-τυς ίνε έφκ
Νά, ένα κλαδάκι με φίλα αγριο
ρασιας. Ι καρπι όμος ίνε βισινια

Σε κάθε μίσχο σινίθος δεν ίνε παραπάνο απο διο θίσι
μα δο πέρα θα δίτε 50-60 θίσινα! Απτιν αγριοκερασια
τι θισινια ο Μιτσύριν μας έδοσε νέο καρποφόρο δέντρο.

Νά-το, το δεντράκι τις θισινιας. Δε μεγαλόνι αφτο
κίπο, μα σε γλάστρα μέσα, πάνο στο τραπέζι. Αφτα τα
κροσκοπικα δέντρα ίνε γεμάτα απο μεγάλυς ζυμερυς καρπ
Τα δεντράκια αφτα δε χριάζοντε πολι μέρος, μα καρπυς
νυν μπόλικυς.

Ιπάρχυν τέτιες μιλιες στον
κίπο τυ Μιτσύριν, πυ φοβούντε ι
φίλακες τυ κίπυ να πλαγιάζυν κάτω
απτα κλαδιά-τυς. Μπορι να πέσι
κανένα μίλο απτι μιλια κε να σι-
κοθυν απο κι με μεγάλο πρίκσιμο.

Για να βαστάκσυν ένα τέτιο
μίλο πρέπι ν' ανίκσυν πλατια τις
απαλάμες-τυς κε τις διο.

Στον κίπο τυ Μιτσύριν καλιεργόνε διάφορες μυριες
ι καρπί-τυς ίνε μεγάλι κε ζυμερι.

Η μαλίνα ίνε τέσαρες φορες μεγγλίτερι απο κίνιν πυ έρομε εις. Στερει ι καρπι δε φοβύντε τι μεταφορα, δεν θένυν τίποτε.

Πολα οφέλιμα κε ενδιαφέροντα μπορι να μάθι κανις πέρα. Γι αφτο κε κάθε χρόνο πολι κιτυρι πάνε στον κίπο Μιτσύριν για να δύνε πος μεγαλόνυν τα νέα ίδι τον φρύ- ν, τον ζαρζαβατικον, τον θαμνόκαρπον.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΙΛΑΚΑΣ.

Το καλοκέρι ίνε στιν έβγα-τυ. Στον κίπο τυ κολχοζιυ εχορίζυν ανάμεσα απτα φίλα μεγάλα κε ζυμερα τα μίλα, απίδια.

Κάθε νίχτα ο μπάρμπα Γιάνις φιλάγι τον κίπο. Κάθε ράδι, προτυ να κσεκινίσι απτο σπίτι, ο Κόστας τον παρα- κλι:

— Πάρε κ' εμένα μαζί-συ, παπυ, να φιλάκσο μαζί ν κίπο.

— Δε θα βαστάκσις, ζαγαράκι-μυ, θα κιμιθις, — λέγι παπυς.

— Δε θα κιμιθο, παπυ, πάρε-με! — επιμένι ο Κόστας. Επιτέλυς ο παπυς σιμφόνισε.

— Καλα, πάμε! Να δύμε, πός θα φιλάκσις!

Ισιχία στον κίπο. Βγίκε το φενκάρι. Ο παπυς μπίκε ο κλαδόςπιτό-τυ κ' έδοσε παρανκελία στον Κόστα να τυ ονάκσι, αν ακύσι κάτι.

Αρχισε ο Κόστας να σκέφτετε, πος άθριο θα διγιθι σ'ό- τα πεδια, πος δεν κιρίθικε όλι τι νίχτα, φιλάγοντας τον πο.

Σκεφτότανε ο Κόστας κιτάζοντας το φενκάρι. Κίταζε, ταζε, κε το φενκάρι τυ φενότανε τόρα σαν ένα μεγάλο κί-

τρινο πεπόνι. Προσπαθι να το πιάσι, απλόνι τα χέρια, τόνετε, μα να το φτάσι δεν μπορι.

Ακσαφνα τονε σπρόχνι κάπιος!

— Θαβράσιος φίλακας!

Αχίι ο Κόστας τι φονι τυ παπυ.

— Τί τρέχι;

Πιδα απτι θέσι-τυ ο Κόστας τρίβοντας τα μάτια.

Κιτάζι μπροστά-τυ στέκετε ο παπύς-τυ κε στον υρα ο ήλιος απσιλα. Γελα ο παπυς κε όλο λέγι:

— Φίλακας, μα φίλακας πρότις!

Ι ΑΠΡΟΣΚΛΙΤΙ ΜΥΣΑΦΙΡΙΔΕΣ.

Το καλοχέρι ι λαγι δεν μπένουν στους κίπυς. Αλο πμα το χιμόνα.

Πινάσανε το χιμόνα ι λαγι. Ζιτίσανε, ζιτίσανε φαγι παντυ, μα δεν βρίκαν πυθενα κε μπίκανε στον κίπο. Νέες μιλιες μεγαλόνανε στον κίπο. Ετρεκσαν εκι ι λαγι κι άρχισαν να τις κσεφλυδίζυν. Απο μερικες μιλιες φάγανε όλο το φλιο γίρο στον κορμο.

Θαρθι ι άνιχσι, θ' αρχίζουν κσανα τι δυλιά-τυς ι ρίζες τις μιλιας. Θ' αρχίζουν να ρυφουν το χιμο απτι γι κε να τονε στέλνουν πάνο στα φίλα.

Τα φίλα πάλι θ' αρχίζουν να μαζέψουν τροφι κε μέσον του
φλιου να τι στέλνουν κάτω στις ρίζες. Θα φτάσει η τροφι ος το
έρος του φλιου, που φάγανε η λαγι. Παρακάτω να προχωρήσει
δένατο. Ο δρόμος ίνε κομμένος. Περιμένουν η ρίζες τροφι απ-
η φίλα, μα η τροφι δεν έρχετε. Θα κσεραθουν αφτες κε το
δεντράκι όλο θα μαραθι.

Πός να προφίλαχτι το δεντράκι απτους λαγους;

Τιλίκσανε η κολχοζίτες με άχιρα τα δέντρα.

Μα έφκολλα η λαγι το πετάκσανε κάτω το αχίρινο τίλι-
μα. Κε μέσα στα άχιρα έφκιασαν τις φολιές-τους τα ποντί-
α. Αρχισαν να ροκανίζουν το φλιον κοντα στους λαγους κε τα
ποντίκια. Αρχισαν να περιτιλίζουν τα δέντρα με κλαδια έλα-
του. Αφτο βοίθισε. Η λαγι φοβιθήκανε τα ανκιλόματα απ τις
πτερες βελόνες του έλατου κε δεν άνκικσαν το φλιον.

Σε άλλο κολχόζι κάναν φράχτι πικνο γίρο γίρο στον κίπο.
Πιδάνε η λαγι γίρο απτο φράχτι, μα δεν μπορύνε να μπύνε
τον κίπο. Κε έτσι μίνανε σόα κε ακέρεια τα δέντρα.

Ι ΠΙΣΤΙ ΦΙΛΑΚΕΣ.

Σ' ένα χοριο ήταν τόσι πολι κίπι, που ολόκληρο το χοριο
φάνταζε ένας μεγάλος κίπος. Ανθύσανε τα δέντρα τιν άνι-
κσι, κε στα πικνα κε πράσινα φιλόματα τον κλαδιόν-τους
κελαιδύσανε τα πυλια. Παντου ακυόντανε ιχιρα τραγύδια κε
εφθιμι κελαιδιζιμι. Κε το χινόπορο σαλέβανε ανάμεσα στα φί-
λα μίλα, απίδια, κοκίμιλα.

Μα νά, μαζεφτίκανε ομάδες τα πεδια κε καταστρέψα-
νε τις φολιες τον πυλιον. Ενκαταλίψανε τα πυλια τις φο-
λιες, φίγανε κε δε γιρίσανε πια πίσο.

Ιρθε το χινόπορο, ίστερα ο χιμόνας. Εφθασε η άνικσι.
Μα στους κίπους τόρα ισιχία κε κατςυφια.

Αναπτυχτίκανε εκι πλίθος βλαβερές κάμπες, πυ άλλο
τις κατάστρεφαν τα πυλῖα. Φάγανε ι κάμπες όχι μονά
τα φίλα μα κε τα λυλύδια. Κε γιμνα τα δέντρα στεκότα
κατσυφιαζμένα, όπος το χιμόνα.

Ιρθε το χινόπορο. Στυς κίπυς ύτε μίλα τόρα, ύτε α
δια, ύτε κοκίμιλα.

ΤΑ ΣΠΥΡΓΙΤΙΑ.

Τσαπ, τσαπ, τσαπ τα σπυργιτάκια
στα κλαδια πσιλα.

Ιν' γλῖκα τα βισινάκια,
ιν' τα μίλα πιο γλῖκα.

Πίνυν το χιμο, ρυφάνε,
μέλι ο χιμος.

Τερετίζυν κε τσιμπάνε,
χόσκινο ο καρπος.

Τα σταχτια τα σπυργιτάκια,
τσάπυ, τσάπυ στα κλαδια.

Ιν' γλῖκα τα βισινάκια,
κε τα μίλα πιο γλῖκα.

ΤΟ ΣΠΥΡΓΙΤΑΚΙ ΣΤΙ ΦΟΛΙΑ.

(παράμυθι).

Ζύσε κάποτε ένας κιτρινοράμφις σπυργίτις. Τον ελέγα
Πυντικ, κε ζύσε κάτο απτο παράθιρο τυ λυτρυ, μέσα
ζεστι φολια.

Να πετα δε δοκίμασε ακόμα, μα τις φτερούγες-τυ κυνόφ
κι όλον τον κερο πρόβαλε το κεφαλάκι κε κίταζε έκσε
— Τσιβ, τσιβ; — τον αροτύσε ι σπυργίτενα.

Εκίνος ετίναζε τις φτερούγες κε, κιτάζοντας στι γι, τερέτιζε.
— Ίνε μάθρι, παραπολι μάθρι.
Πέτακσε ο πατέρας έφερε κάμπες στον Πύντικ.
Τον επιδοκιμάζι ι μάνα — ι σπυργίτενα:

— Τσιβ, τσιβ.
Κε ο Πύντικ όλο κε καταβροχθίζι τις κάμπες! Κι όλο
ροβάλι το κεφαλάκι απτι φολια κε κιτάζι.

— Τσιβ, τσιβ, — ανισιχα ι μάνα.
Ετσι κιλύσαν ι μέρες, μα ι φτερούγες δεν διαζόντανε να
εγαλόςουν.

ΔΙΣΤΙΧΙΜΑ.

Φίσιζε μια φορα ο άνεμος.

Ο Πύντικ καθότανε στο άκρο τις φολιας κε έπεσε.
Ιετα ι σπυργίτενα κατόπιν-τυ· κ' εκι κάτο, νά-συ ι κοκινό-
αλι γάτα με τα πράσινά-τις μάτια. Φοβίθηκε ο Πύντικ, άνι-
ζε τις φτερούγες, κυνιέτε πάνο στα σταχτια ποδαράκια κε
ερετίζι. Κε ι σπυργίτενα το τραβα στιν πάντα, τα φτερά-
ις σικόθικαν απάνο — απιλιτικι, τολμιρι, ανίγι το ράμφος
— σιμαδέδι ολόισα στα μάτια τις γάτας.

Ο φόβος σίκωσε απτι γι το σπυργιτάκι. Πίδισε, άνικσε
ις φτερούγες, — μια διο κε — στο παράθιρο.

Πέτακσε εκι κε ι μάνα, δίχος υρα, μα με χαρα μεγάλι·
άθισε δίπλα-τυ, το τσίμπισε στο ζβέρκο κε ίπε:

— Τσιβ, τσιβ.

Κε ι γάτα κάθιτε στι γι, καθαρίζοντας απτα πόδια-τις
α φτερα τις σπυργίτενας. Κιτάζι τα σπυργιτάκια με τα
πράσινα μάτια-τις κε παραπονιάρικα μιαυρίζι:

— Μα-αλακο το σπυργιτάκι, σαν το ποντικάκι... Μιά-υ-υ!..
Ολα τελιόσανε καλα, μονάχα ι μάνα έμινε χορις υρα.

Ι μπριγάτα τυ πατέρα-μυ πέρασε κίνι τι νίχτα στ' ἰρομπέλι. Το χοριο ἴταν ἀρκέτα μακριά κε ἔπρεπε πολὺ ποπ ν' ἀρχίσι ἡ δουλιὰ. Τον παρεκάλεσα κε με πῖρε μαζί-τυ. Ἄς τι νίχτα φοτιες παντυ, κε γίρο στις φοτιες κσαπλομένι ἡ κλν χοζίτες. Τραγουδύσαν ἡ νέι κε χορέθανε, κ' εμὶς τα πεδία ἴμαστε ος πέντε καθιζμένι γίρο στον μπάρμπά Γιόργι ἀκούα διάφορες ἱστορίες, πυ μας διηγότανε. Ἀργά τῃ μεσάνυχτα σταράτισε ἡ κίνισι. Κιμόντανε ὅλι ἐκσον ἀπτο πατέρα κε γίτονά-μας, το Γιάνι. Φιλάγανε το ἀμπέλι ἀπτυς ἐχθρὺς κολχοζω. Το προὶ ὅταν κσίπνισα, ὅλι στ' ἀμπέλια τριγύς τραγουδώντας κε ὁ τόπος γίρο βύιζε, σαν ἀπο μελίσσι πυ θγνι στὶ βοσκι.

Πέρα κ' ἐγὼ μαζί με τ' ἄλλα τα πεδία το καλάθι κε μικρό-μυ κλαδεφτίρι κι ἀρχισα τον τρίγο. Μα κι πυ τριγύσα, νά μια σφίκα πυ ἴταν κριμένι στο σταφίλι κε δεν τ' ἐπρόσεκσα, τσαπ! μυ δίνι μια δανκοματία στο ἀριστερο μάγουλο. Δεν πέρασε πολὺ ὅρα κε ἔγινε διο φορες φουσκομένι ἀπ' ὅτι ἴταν το δεκσι. Ὁ μπάρμπά Γιόργις πυ με ἶδε, κινισε το κεφάλι, ἐβγάλε το μαντίλι-τυ, το μύσκεψε στὶ βροχὲς κε μυ το ἔδωσε. — Νά, το κομπρέσο θα κατεβάσι το πρίζμ — ἴπε, — μα στο ἐκσις να ἴσε πιο προσεχτικος.

Πέρασε ἀπο τότε μια εβδομάδα. Κόψαμε ὅλα τα γλνομένα σταφίλια, τα μεγάλα κε ζυμερα κε τόρα βράζι τ μύστος στα θαρέλια πυ θα γίνι κρασι. Τ' ἀμπέλι κσεκυράζει κε τα φίλα-τυ τα πλατια κιτρινίζουν κε πέφτουν. Ἡ κολχοζότες πάλι ἐτιμάζοντε για τ' ἀμπέλι.

— Για πύ; — αρότιςα τον πατέρα-μυ.

— Θα πάμε τόρα, — ίπε ο πατέρας, — ν' ανίξομε
το σε κάθε κλίμα ένα λάκο κε να ρίξομε διο τρις χεριες
ποπρια στο καθένα. Ι κοπρια ίνε το φαγι τυ αμπελιω. Κυ-
άστικε το καιμένο για να θρέψει τα σταφίλια κι αδινάτιζε.
κλν δεν τυ δόσομε τόρα να φαί, ίνε φόβος να μιν καρπίσι
εδια ί κε να κσεραθι.

Τέσαρες μέρες δύλεθε πάλι εκι ι μπριγάτα τυ πατέρα-
μυ. Κε το αμπέλι πίρε το φαγί-τυ κε σιγα σιγα θα το
χρόι όλον το χιμόνα ρυφόντας-το μαζί με το νερο, πυ θα
το δόσουν ι χινοποριάτικες βροχες.

ΤΟ ΧΙΝΟΠΟΡΟ.

Φίγανε τα χελιδόνια

άδιες ι φολιες.

δε λαλύνε πια τ' αιδόνια

στις τριανταφυλιες.

Στο καλο, να κσαναρθίτε,

πρόσχαρα πυλια,

κι άνκιχτι θα κσαναβρίτε

τιν παλια φολια.

ΣΤΟΝ ΚΟΛΧΟΖΟΚΑΜΠΟ.

(Α φ ί γ ι σ ι π ι ο ν έ ρ υ).

Αβγυστος μίνας. Ι δυλια θράζι στον κολχοζόκαμπο. Τα
φίλα τυ καπνυ όριμα πια περιμένυν το μάζεμα. Προτυ ο
ήλιος να θγι, στον κάμπο όλες ι μπριγάτες. Αντιλαλυν τα
καπνοχόραφα απτα γέλια κε τις φονες, τα τραγύδια τον
κολχοζίτον. Δυλέβι ακύραστα το χέρι μα κε ι γλώσα κε το
λαρίνκι δεν μένυν πίσο. Στιν κινι κε μαζικι δυλια δε νιόθις
τιν κύρασι.

Κσεκινίσαμε στον κάμπο κ'εμς. Το πιονέρικο τάγμα τυ
κολιού-μας. Μόλις φτάσαμε, ο αρχηγός-μας έτρεχε στον
μπριγατίρο κε τυ ίπε:

— Ιρθαμε να σας βοιθίσουμε. Διατάκστε!

Χαμογέλασε εκίνος κε ίπε:

— Ιστε μικρι ακόμα. Το μάζεμα τον καπνόφιλον δ' ίνε για σας. Φιλάκστε τιν όρεκσί-σας γι αργότερα. Όταν μεγαλώσετε.

Μας πέρακσε το φιλότιμο. Μικρι! κε ρίπος δεν ίνε δ' λίες για τος μικρους! Επιμένουμε. Θέλομε να πάρουμε κ' εμ μέρος στο μεγάλο κινονικο έργο!

Κσαναγέλασε εκίνος κε ίπε:

— Καλα, μι θιρόνετε. Αφυ επιμένετε μπορι να βρε κε για σας δουλια. Το καλαμπόκι τυ κολχοζιυ το φιλάγ' τρις απτυς κολχοζίτες-μας. Πιγένετε να τος βοιθίσετε. Μ' κιτάκστε, ι δουλια ίνε σοβαρι κε ιπέφθινι.

— Ακριβος ίνε ι δουλιά-μας, — ίπαμε. — Θα έμαθα θέβεα το κατόρθομα τυ Μίτια Γορτιένκο — ίπε ο αρχιγός μας. Το κατόρθομα εκίνυ ίνε παράδιγμα για όλυς-μας. Δ' θ' αφίςουμε κανένα να νκίκσι τιν κινονικί-μας περιυσία . .

Εκσο απτο χοριο, δίπλα στον κάμπο τυ καλαμπυκιου ασπρίζι ι σκινι τυ τάγματός-μας. Κσαπλομένι емis μέσα εκυ περιμένουμε τιν επιστροφι τον σιντρόφον-μας. Να τος αντισ καταστίςουμε στι διαφίλακσι τυ καλαμπυκιυ.

Απο μακρια ακύετε ι τρομπέτα. Μας δίνι το σίνθιμα τ' αναχόρισις. Πιδόμε όλι-μας απτις θέσις-μας κι αφίνομε κ' σκινι. Μένι μονάχα ο Μίλτις, ίνε επιστάτις σίμερα αφτοσο

Εκσο απτι σκινι κρεμαζμένι ι εφιμερίδα τυ τίχυ-μας. Μαζομένι εκι ι ομάδα διαβάζι. Μας ενδιαφέρει πολι το σιμά ομα για το κατόρθομα τις Α! ομάδας. Το διαβάζουμε διο κ' τρις φορες ο καθένας. Κε ζιλέβομε τος πιονέρυς τις Α! ομάδας πυ φάνικαν πιο τιχερι απο μας. Κατόρθοσαν να

άζουν τον καλαμπυκοκλέφτι, που τι νύχτα κριφα έκλεβε τα
τσανια του καλαμπυκιού.

— Τί θα πει τώρα ο πρόεδρος του κολχοζιού; — ίπε ο
άκις. — Κάνουμε για δουλια, ίτεόχι;

ΣΤΙΝ ΤΣΑΚΒΑ.

Το τρένο κσεκινα. Φέβγουμε για την Τσάκβα. Απτα πα-
θήρα δεξια βλέπουμε τα θυνα θυτιμένα στην πρασινάδα.
Αριστερα κσαπλόνοντε τα γαλάζια νερα τις Μάθρις θάλασσας.

Το τρένο τρέχι όλο τον κερο μπροστα απο μαγικες
κσοχες, όπου θρίσκοντε σπίτια ανάπαπσις...

Ιστερα απο ίκοσι λεπτα φτάνουμε στην Τσάκβα, τι χόρα
του τσαγιού κε τον μανταρινιον.

Σαράντα χρόνια πριν προτοφιτέπσανε εδο το τσάι. Κά-
νανε τις πρώτες δοκιμες. Κ' ι δοκιμες επέτιχαν. Το τσάι
ρίτροσε.

Μα πριν απτιν επανάστασι δε δόσανε όσι έπρεπε προ-
οχι στι σπουδέα αφτι καλιέργια. Τόρα τελεφτέα ι καλιέργια
του τσαγιού κάθε χρόνο κε περισέβι. Κάθε χρόνο κε κενύρ-
μες πλαντάντισιες τσαγιού σκεπάζουν τυς γίρο λόφους...

Ανεθένουμε ς' ένα λόφο. Περνόμε ανάμεσα απο χαμιλυσ,
θάμνους σκεπαζμένους με σκυροπράσινα μικρα φιλάκια. Ολι
αφτι ι θάμνι ίνε φιτεμένοι σε απόστασι μισο μέτρο ο ένας απ-
τον άλλο. Αφτα ίνε τα δεντράκια του τσαγιού.

Τυς θάμνους του τσαγιού τυς φιτέβουν στο έδαφος, αφυ
βάλουνε ς' αφτο ιδέτερο λιπαζμένο χόρα. Με την καλι πε-
ριπίσι ι θάμνι του τσαγιού λίγο-λίγο διναμόνουνε. Στον τέταρτο
χρόνο αρχίζουν να δίνουν σοδια. Απτυς θάμνους του τσαγιού μα-
ζέβουν τα μικρα φίλα.

Τα φίλα πρέπει να μαζεφτόνε στην προθεζμία, γιατι αν

αρχίσι το μάζεμα γίνοντε χοντρα κε το τσάι χαλνα τιν χ
ότιτά-τυ.

Στο διάστημα ενος καλοκαιριου τα φίλα τυ τσαγιου μα
βοντε κάμπουσες φορές. Μαχιτικά εργάζοντε ι δουλεφτάδ
Πρέπι να διάζοντε γιατι ο κερως δεν περιμένι.

ΣΤΙ ΦΑΜΠΡΙΚΑ ΤΥ ΤΣΑΓΙΥ

Τα φίλα τυ τσαγιου τα φέρνουν μέσα σε καλάθια στι φα
μπρικα τυ τσαγιου. Το χτίριο τις φάμπρικας ίνε χτιζμένο α
σίδερο, πυ δε σκυριάζι. Ετσι για να ίνε πάντοτε στο ε
τερικο τυ χτίριου μεγάλη κσερασία.

Πρότα πρότα απλόνουν τα μαζεμένα φίλα σε πετσέτ
πυ ίνε καμομένες απο αρεο πανι. Εχι μένουν ος δόδεκα όρ
για να στεγνόσουν. Αν ο κερως δεν ίταν τόσο ζεστος ό
πρέπι ζεστένετε με θερμάστρες.

Τα στεγνομένα φίλα τα ρίχνουν σε μια ιδιέτερι μηχανι
ρόλερ. Στι μηχανι αφτι τα φίλα σιμαζέβοντε. Ιστερα τα κ
ρένουν σε ιδιέτερα κόσκινα.

Κατόπιν αρχίζι το πιο σπυδέο. Τα φίλα απλόνοντε
τραπέζια... Ετσι τα φίλα αποχτύνε γέφσι κε δίναμι. Σ
χτιριο αφτο τις φάμπρικας τυ τσαγιου ι ατμόσφερα ίνε π
τιζμένοι απο δινατι μεθιστικι μιρυδια τσαγιου.

Κατόπιν αφυ περάσουνε τα φίλα μια φορα ακόμα απ
ρόλερ μαζέβοντε ολότελα κε μέσα σε κόσκινα σιρμάτινα μπ
ζοντε σε κσεραντικες θερμάστρες.

Το κσεραμένο τσάι περνα απο μηχανι, πυ το κόβι
κατόπιν χίνετε σε μηχανιμα για το κσεχώριζμα. Ενας κίλι
τρος πυ γιρίζι ίνε σκεπαζμένος απο τρίπες πυ έχουν διάφ
ρο μέγεθος. Το τσάι περνα απτις τρίπες αφτες κε έ
κσεχορίζετε.

Εχι τρία ίδι τσαγιου: ανότερο, πρότο κε δέφτερο...

χοριζμένο τσάι αμπαλάρυνε (θάζυνε) σε κιβότια που τα
ον ερμιτικά και τ' αφίνουν έτσι μερικώς μίνες.

α Στα κιβότια αυτά το τσάι αποχτα μυρυδία. Ιστερα το
αζούν απο κι και το αμπαλάρουν σε πακέτα.

Γίρο στην Τσάκβα βρίσκοντε πέντε ελινικά χωριά. Ι κά-
τον χωριον αφτον ενομένι σήμερα σε κολχόζια καταγίνον-
στιν καλιέργια του τσαγιου και τον μανταρινιον.

ΠΡΙΝ ΚΕ ΤΟΡΑ. ΠΡΙΝ.

Τ'άλογο ψοριάρικο
— δίστιχι κερι —
έσερνε το άροτρο,
κόκαλο, πετσι.

Κε κυτσο το άροτρο
έλαμνε τι γι.

Κε εκίνι έδινε,
λίγο το ψορι.

Στι στέπι, πυ κσέχασαν
 χρόνια κε κερι,
 μάθρι τór' απλόνετε
 για σπορα ι γι.
 Με το πρότο σίνθιμα
 όλι στι δουλια.
 Εκσακόσια τράχτορα
 έτιμα ίνε πια.

Εκσακόσια τράχτορα,
 τόσι οδιγι.
 Κε ι τιμονιέριδες,
 άλι τόσι αφτι.
 Με το πρότο σίνθιμα
 όλι τι δουλια.
 Κε ο κάμπος έτιμος
 νά-τος για σπορα.

ΕΚΙ ΠΥ ΙΤΑΝ ΑΛΟΤΕ ΒΑΛΤΟΣ.

Πίγανε τα πεδια στο δάσος να ζιτίσουν το άλογό-τους. Ι
 νε κε βλέπυν: στην άκρι τυ δάσους κάθιτε ο μπαρμπα-Θά
 κε ισιχάζι.

— Γιά-συ, μπαρμπα-Θάνο! Δεν ίδες το άλογό μας;

— Πίρε το άλογό-σας ο θάλτος. Χόθικε εκι μέσα
 τ' αφτια, — χορατέβι ο μπαρμα.-Θάνος.

— Πιός θάλτος; — αροτίσαν τα πεδια.

— Τί νομίζετε, έτσι ίταν πάντοτε εδο; Αλοτε, στα
 λια τα χρόνια, στον κερο τυ τσάρυ εδο πέρα ίταν απέρω
 τος θάλτος. Πνιγόντανε εκι πρόβατα, πυλάρια. Μια φο
 μάλιστα κόντεπσε να πνιγι κε μια αγελάδα.

— Κε πός βρέθικε εκι ι αγελάδα;

— Νά έτσι, προχόρισε στο θάλτο κε χόθικε μέσα
 τα κέρατα.

— Κε τί έγινε τόρα ο θάλτος αφτος, μπαρμπα-Θά

— Διοχετέπσανε τα νερα νά σ' εκίνο τόν ποταμο. Αφ
 γένικε στον κερο τις σοβετικis εκσυσίας. Ιρθαν κάπυ απ
 πόλι, εκσετάσανε όλα γίρο, κε αποφασίσανε: «να αποκσιρ
 θι ο θάλτος».

Μεγάλες σιζίτιδες ίχαμε τότε γι αφτο το ζίτιμα. Φο-
ες, καχο.

«Δεν εκάναμε εμεις το βάλτο για να τον αποκσιρένουμε.
Οφέλια ίσος να ίνε, ίσος κε όχι. Δεν το κσέρουμε. Κσέρουμε
ονάχα πος πρέπι να λιγίσουμε τι ράχι κε ν'ανίγουμε αβλάκια».

Κε μόλα τάφτα αποκσιρέναμε το βάλτο κε τόρα αρχί-
αμε να οργόνουμε τον αχρίαστο αφτο άλοτε κάμπο.

Τα πεδια κυθεντιάσανε καμπόσο ακόμα κε ίστερα σικοθί-
ανε κε σχίζοντας τον αλοτινο βάλτο τρέκσανε προς το δά-
ος. Σικόθηκε κι ο μπάρμπα-Θάνος κε: «Εμπρος, Σταχτί-
υ» λέγοντας, άρχισε κσανα το όργωμα τυ κάμπυ.

Ο ΙΛΕΧΤΡΟΣΤΑΘΜΟΣ.

Περάσανε τρία χρόνια απο τότε.

Στον ίδιο κάμπο τόρα θυίζοντας τρέχι το τράχτορο σέρ-

οτας τα αλέτρια. Βαθιοσκαμένες αβλακιες μαθρίζουν στο
άμπ οαπτο πέραζμα τυ τράχτορυ. Πίσο απτο δάσος ακύ-
τε το τρίκσιμο τον πριονιον κε τον ακσιναριον ο χτίπος.
Πχι πέρα πίσο απτο δάσος, στον τορφόδικο βάλτο φκιάνανε
εχτρικο σταθμο.

Διο πεδάκια περνύσαν απτο δάσος. Στο δρόμο αντα-
σανε τον μπαρμπα Θάνο μ' ένα ακσινάρι στι ζόνι.

— Γιά-συ, μπάρμπα-Θάνο!

— Απο πύ έρχεστε;

— Ιραστε στον ιλεχτρικο σταθμο.

— Έτσι! Λένε πως πολι γλίγορα θα τελιόσι. Θα
φος σ' όλα τα κολχέζια γίρο. Ακόρα κε στο μίλο! Στιν ιλιχίαε
πεδια, ύτε το ουρεβόμυνα ένα τέτιο πράμα! Ολι-μυ ι
πέρασε πάνο στο χερυλάτι τυ αλετριω. Δυλια θαρια κε κω
στικι! Κε τόρα τα τράχτορα τιν κάνουν τι δυλια όλι. Κω
χρόνος κε κάτι νέο μας φέρνι.

Ο ΙΛΕΧΤΡΙΖΜΟΣ.

Περάσανε ιλεχτριζμο στο χοριό-μας. Στο σπίτι-
κρεμάσαμε κ' εμης 'διο ιλεχτρικες λάμπες. Τις ίδε ο πα-
κι άρχισε να μας θρίζι:

— Τί ίνε αφτα λέγι, — τα διαβολοπράματα; Τυ κ
κοπιάζετε. Ι διαβολοφύσκες-σας δεν ίνε ν' ανάψυν.

Μα κ' εγω ακόμα δεν πίστεβα ν' ανάψυν. Πολι παρά-
νο μυ φενότανε. Ν' ανάψυν δίχος πετρέλεο κε σπέρτα.

Γι αφτο μόλις ανάψανε ι διό-μας λάμπες, όλα τα
δια σαν τρέλα αρχίσαμε να φονάζουμε απτι χαρά-μας.

— Νά, πεδιά-μυ, τι κατορθόσανε ι άνθρωπι,--μας
τότε ο πατέρας—Μπόλικο φος κε καπνίλα καμια. Μπο
με κε το πέτσχο δίχος κσίλα να τ'ανάθυμε. Με τον ιλ-
τριζμο να πσίζουμε οπιδίποτε φαγι. Κι ακόμα δίχος άλλ-
με ιλεχτρικο αλέτρι να οργόνουμε τι γι: μονάχο-τω το
χτρικο αλέτρι θα πάγι.

Βγίκαν όλι απτο σπίτι. Εμينا μόνος. Δεν μπορε-
ισιχάσο. Θέλο να μάθο όλα: κέετε ίτε όχι ι μικρι τφο

τα ετι λαμπίτσα. Πάνο απτι λαμπίτσα κάτι σα μάρρο κε-
λάκι, κε στο κεφαλάκι μικρο χερύλι.

Γίρισα το χερύλι αφτο δεξια—φάνικε το φος. Γιρι-
μια φορα ακόμα, πάλι δεξια—έγινε σκοτινα.

Θάβρα αλίθια!

Πέρνο κε κσεβιδόνο τι λαμπίτσα απτο κεφαλάκι. Εξ-
σε το φος.

Αρχισα να πασπαλέψο το κεφαλάκι απο κάτω άπ'
κω βιδόνετε ι λαμπίτσα κε κάτι μυ τραβα τα δάχτυλα.
Κβίθικα κε φόνακσα:

— Πιός ίνε αφτος, πυ με τραβα;

Πασπάλεψα μια φορα ακόμα στο ίδιη μερος κε πάλι το

ο. Κσαναφόνακσα. Μπίκε ο πατέρας κε με ροτα:

— Γιατί φονάζις;

— Κάπιος με χτίπιςε πάνο στα δάχτυλα,ί—πα.

Ο πατέρας-μυ λέγι τότε:

— Κσεβίδοσες τι λάμπα χορις να κλίσις τον ιλεχτρι-

ο. Στο είρμα απτο οπίο κρέμετε ι λαμπίτσα βρίσκετε

λεχτρικι δύναμι. Νά, αφτι ήταν πυ σε χτίπιςε στο χέρι.

ι φορα να μι τιν κσεβιδόνις χορις εμένα, γιατι μπορι με-

α. ίτερο κακο να πάθις. Ι ιλεχτρικι δύναμι κι άλογα ακόμα

α. ρρι να σκοτότι ετι ετιγμι.

ΙΛΕΧΤΡΙΚΙ ΛΑΜΠΑ

ιλτι γονία καθιζμένι
άλλεί ι λάμπα καπνιζμένι.

— Ιτανε άλοτε κερος,
ύφερνα μόνι το φος
ορες το σπίτι κάθε βράδι.
τρο λιχνάρι με το λάδι

τ'όρικσα μακρια
κ' ίμωνα τις πεταλύδας
το πεγνίδι κ' ι χαρα!
Μα αφότυ αφτι ι κσένι
πάτιςε το πόδι εδο,
ετι γονία πεταμένι,

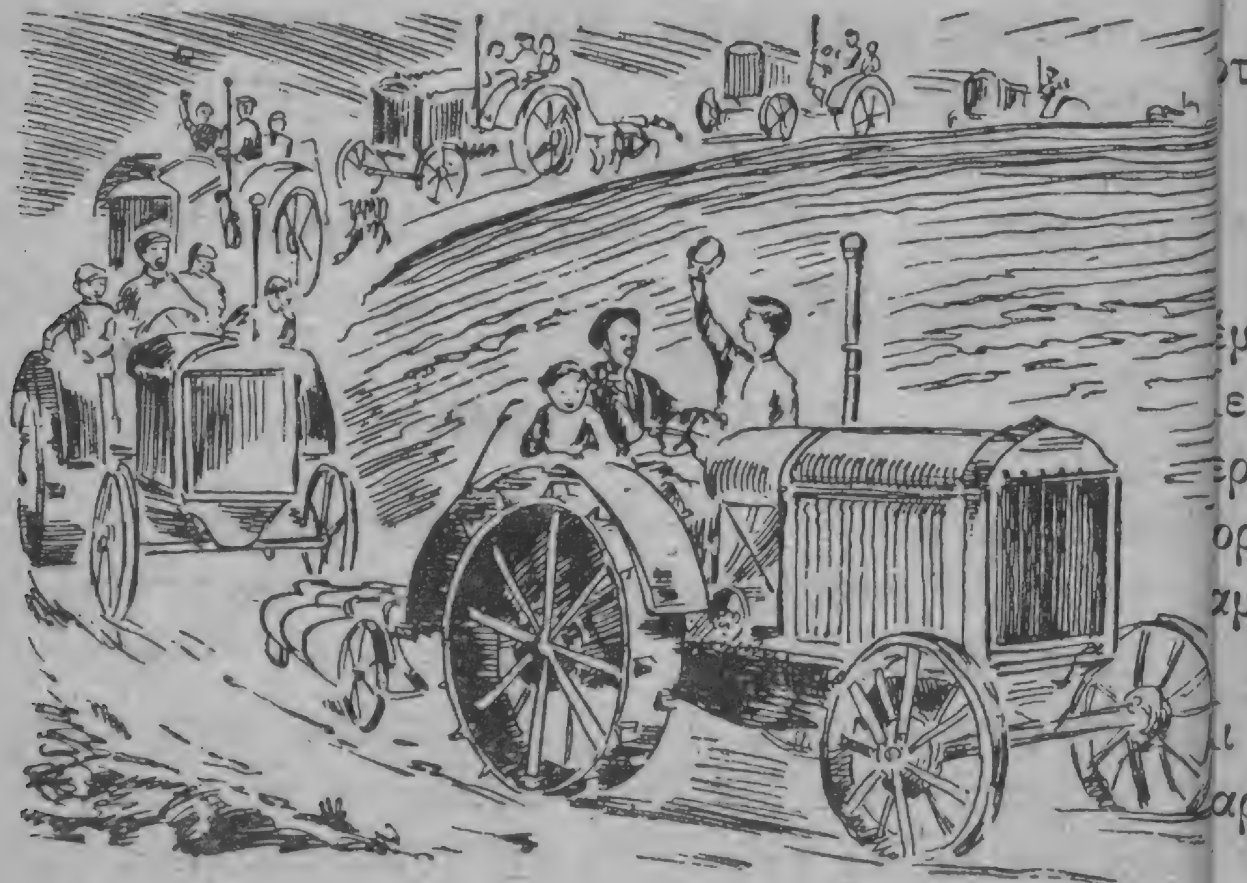
κσεχαζμένοι, μαυροζο.
 «Ε, σι φράνκισα, σι κσένι!
 — Θιμομένοι, φυркиζμένοι,
 τις φονάζο μια φορα —
 δεν αδιάζις τι γονια,
 όπος πρότα 'γο να ζίσο
 κε τον κόζμο να φοτίσο!»
 Κε ι κσένι μ' απαντα:
 «Πάνε τόρα τα παλια!
 Μι νκρινιάζις κε καπνίζις,
 σαν εμένα δε φοτίζις.

Θέλις σπέρτα, θέλις λάι
 σκύπιζμα θες κάθε θράι
 περιπίσι καλι,
 μι συ σπάσι το γιαλι.
 Ιν' αδίνατο το φός-συ,
 περνα, φίλι, ο κερός-ς
 Δίχος σπέρτα δίχος λάι
 γο ανάθο κάθε θράδι,
 π'ύμε κόρι τις αθγισ
 κε πεδι τις αστραπισ.»

Ι ΜΙΣΑΦΙΡΙΔΕΣ ΑΠΤΟ Μ.Τ.Σ.

Ολόκληρι κολόνα απο τράχτορα οργόνι τα χοράφι
 κολχοζω. Δεκαπέντε κομάτια.

— Για κιτάκστε, σκεπάσανε όλο τον κάμπο! — φ.
 κσανε τα πεδια.

— Κε πόσο βαθια σκάβουν!

Όταν τελίωσε η δουλια, ο τραχτορίστας σταμάτισε το τράχτορο.

— Ας καθίσι όπιος απο σας ίνε τολμιρος!—ίπε.

Σιμαζέβοντε τα πεδια κε το ένα σπρόχχι το άλλο.

Τα πιο τολμιρα απο όλα, ο Κόστας κε ο Γόγος
έβιχαν στο τράχτορο. Τρέχι αφτο κε εκίνο όλο γέλια κε
νες.

Ιστερα θελίσανε να μιμιθύνε τον Κόστα κε το Γόγο
τ'άλα τα πεδια. Ερχοντε κοντα στον τραχτορίστα κε
ν παρακαλύνε:

— Κάθισε * κ' εμένα μπάρμπα, βάλε κ' εμένα να
ιτσο!

Γρίγορα πάνο απτα τράχτορα φενόντανε πεδικα κεφάλια:

Ιστερα κατέβιχαν όλι στο ποτάμι να κολιμπίσουν. Εκί
εδια κε τραχτορίστες κάνανε κυτρυθάλες, βυτύσανε στο νε-
φι. Ι μυσαφίριδες γενίκανε διαμιας φίλι τον πεδιον, παλιί-
ς γνόριμι.

— Απο πύ ίρθατε, μπάρμπα;—τα πεδια άρχισαν να
πτάνε τυς τραχτορίστες.

— Απτο σταθμο.

— Απο πιό σταθμο;

— Απτο μηχανικο τραχτορικο, το Μ.Τ.Σ. όπος τότε
έμε. Δεν μπορι το κάθε κολχόζι νάχι δικές-τυ μηχανες.
ε στο ΜΤΣ ιπάρχουν όλα: Τράχτορα, σπαρτικες μηχανες,
ερίστρες, αλονίστρες. Με τις μηχανες αφτες καλιεργύμε τα
οράφια, μαζέβουμε τι σοδια στα κολχόζια. Νά, γι αφτο ίρ-
αμε κε σε σας. Να σας βοιθίσουμε.

Στα ΜΤΣ ιπάρχι κε βιβλιοθήκι: εφμερίδες κε βιβλία.
ι ακόμα ράδιο, κινιματόγραφος. Σιχνα δίνουμε εκί θεατρίκες
αράσταςες.

Ελάτε σ'εμας, έχομε πολα να σας δίκουμε εκί πέρα.

ΣΤΑ ΠΑΛΙΑ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ.

Χιρόνας βαρις τι χρονία εχίνι. Ι παρακαταθείκι τις τριφίς για τα ζόα τελίωσε. Ανανκάστικαν ι χορικι να ζιτί-άχιρα για τα ζόα-τους απτον τσιφλικα. Τυς έδωσε εχίνι μα με τι συμφονία το κάθε σπίτι να τυ οργόσι δόρεαν ντεσετίνες.

Ιρθε ι άνικσι. Ι εποχι τυ οργόματος. Πρότι φορα πρεπε να οργοθουν τα χοράφια τυ τσιφλικα. Εμεις έπρεπε οργόσουμε κάτω σε μια χαράδρα. Απόκριμνο το μέρος, γεμιο αγριόχορτα. Το βράδι έπεσε πσιλι βροχι κε αναφυντύρ σε το χόμα.

Χάρικε ο πατέρας.

— Οπος όπος θα τα καταφέρουμε,—ίπε.—Κίτα, αλέτρι σαν κσυράφι κόδι.

Διπνίσαμε κε πέσαμε να κιμιθύμε κάτω απτο αμάκι. Δέσαμε τα πόδια τυ αλόγου κε το αφίσαμε στο θεριζμε λιθάδι.

Φονες κε θρισιες με κσιπνίσανε τι νίχτα. Πέταχσα παλιο παλτό-μου κι άρχισα ν' αφυνκράζομε.

— Πύ, σπίτι-σου θρίσκεσε;—φόνακσε κάπιος κσέντ

— Τόρα θα σε δίκσο . . .

— Απο πιόνα πίρες άδια; Αφτο μας έλιπε!

— Πλερόνις κε το πάθιμα συ γίνετε μάθιμα!

Ακυστίκανε ίστερα χτίπι ποδιον, σάλεμα θαρνόκλαδον κσανα ισιχία.

Το προι, μόλις έφεκσε, εγω εκιμόμυνα ακόμα, έτρεκσε πατέρας-μου στην αβλι τυ τσιφλικα, για να ζιτίσι το άλογό μας πυ το πέραν τι νίχτα απτο λιθάδι τυ αφέντι.

Γίρισε ίστερα απο μια όρα—κυραζμένος, κατσυφιαζο

ς. Αρίλιτος κάθισε δίπλα στο αμάξι. Επιασε αργότερα τα δύο χέρια τα μαλιά-του κι αναστενάζοντας είπε:

— Πό να τάβρο τα τρία ρύβλια τώρα;! Κε γιατί; Κε νιζε το κεφάλι. Μια μεγάλη μαβράδα ίτανε κάτω απτα χτια-του κε στ' αφτί-του γραντσύνιζμα μεγάλο.

Προτού να προγεβρατίσουμε σικόθηκε ο πατέρας κε πίγε άλι στο τσιφλίκι. Πέρασε κάμποςος κερως. Εγώ περίμενα απλομένος δίπλα-στο αμάξι.

Εδισε πια ο ήλιος, σκοτίνασε ο υρανός. Σιλογιζμένος ήρ- ο πατέρας.

— Εφαγες;—μ' αρότιζε.

Εβγαλε το ψομι, έχοψε ένα κομάτι, κε μαζόντας-το χος όρεχσι, είπε:

— Πάμε σπίτι!

— Κε τ' άλογο;—ρότισα.

Εκίνος σιοπύζε.

Στο σπίτι ι μιτέρα-μου έχλεε, όταν φτάσαμε αργα εκι έρα: εμαθε το ατίχιμά-μας.

Ο αφέντις ύτε τι δέφτερι ύτε τι τρίτιμέρα μας έδωσε το άλογο.

Τιν τέταρτι μέρα πῖγε ἡ μιτέρα-μυ ἡ ἴδια νὰ ζιτίσι ἄλογο. Μα τιν ἐδάνκασε τὸ αφεντόςκιλο κε γίρισε με δάκ-
πῖσο. Ἰστερα ἀπτο γέμα ὁ πατέρας, δέφτερι φορα τιν ἡ
μέρα, πῖγε πάλι στο τσιφλίχι.

—Κάμετέ-με ὅτι θέλετε, —ἴπε στον τσιφλικά. —Θα χα-
ολόκληρο τὸ χρόνο! —Κε κάθισε πάνω στο χόμα κάτω ἀπ-
ἐκσόστι.

Ὅταν ὁ αφέντις ἔμαθε πὸς τὸ οργόσαμε τὸ χοράφι-
έδοσε διαταγὴ νὰ μας δόσουν δῖχος πληρομὴ τὸ ἄλογο, μα-
τι συμφωνία νὰ καλιεργίσουμε μισὶ ἀκόμα ντεσετίνα.

Χερέτισε με σεθαζμο ὁ πατέρας κε χαρῦμενος ἦρθε ε-
σπίτι.

Τὸ πιναζμένο ἄλογο ρίχτηκε στα ἄχερα, κὶ ὁ πατέρα-
μυ ἴπε στὴ μιτέρα:

— Δόσε-μυ γλίγορα ἓνα κοράτι πσομὶ, νὰ πάγο
τελιόσο τὸ χοράφι-τὸ. Κε ἔτσι χάσαμε τιν εβδομάδα.

ΤΟ ΑΘΕΡΙΣΤΟ ΧΟΡΑΦΙ.

Ἡ γεράνι πετάκσαν. Χινόπορο ἀργο.

Εριμὶ ἡ κάμπι, τὸ δάσος γιμνο.

Αθέριστι μονο λορίδα μια,

τι βλέπεις κε σκέπσι εὐ σφίνκι βαρία.

Σιγα πὸς τὰ στάχια νομίζεις πὸς λεν
τὸ ἓνα στο ἄλο κε λένε κε κλεν:

„Στεναχόρια μεγάλι τιν μπόρα ν' ἀκὺς
τὸ χινόπορο ἀγρία γιρὸ νὰ σκύζι·

νὰ σε σκίβι στὴ γι κ' ἐκὶ τὺς καρπὺς
στὶς σκόνες τὰ νέφι νὰ λύζι.

Τὸν πολιον κάθε νύχτα νὰ γίνις σταθμος,

που το κρίο τα διόχνι απτι χόρα
να συ δέρνι ι μπόρα, να πατα ο λαγος
το κορμί-συ. Ζεβγά-μυ τί νάγινες τόρα;
Χιρότερα μίπος εμς* απο τ'άλα
τα στάχια τα δόσαμε ί τα κεφάλια;
Χιρότερα όχι! Προπολυ κε σ' εμας
ι κόκι-μας έχουν γεμίσι.

Δεν έσπιρε, όχι, εμας ο ζεβγας
τους κόπυς-τυ ο άνεμος στι γι να σκορπίσι!“

Με λίπι απάντισι ο άνεμος δίνι:

„Τυ ζεβγά-σας τυ άμυρ ι δίναμι ζβίνι.

Γιατι έλαμνε κ' έσπερν' ίκσερ' αφτος,
τις δινάμες-τυ μόνο δεν ίχε μετρίσι!

Στο κρεδάτι-τυ άροστος τόρα ο φτοχος!

Τι φτοχί-τυ καρδύλα τιν έχι τριπίσι
το σαράκι τυ κρέμοντε τα χέρια καμάκια,
εκίνα π' ανίγανε δο πέρα τ' αβλάκια.

Τα μάτια λακύβες, τυ ζβιν' ι ,φονι

που θλιβερα αντιχύσε κάθε αβγι,

όταν τα χέρια-τυ ακυμπιζμένα

στ' αλέτρι, έλαμνε σιλογιζμένα.»

*Ήσυχάροτρο άροτες μόνος δυγια
με φτόχια με νύφαι με ζευακα.
Μα τράχτορα τόρα, δυγια μινι
τις χορας-μας χτισιμό με νέα ζα*

ΠΟΣ ΕΡΓΑΖΟΜΑΣΤΕ ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΣΤΟΝ ΚΕΡΟ ΤΥ ΤΣΑΡΥ.

(Ανάμνισες εργάτι).

Εργαζόμενα σε μηχανοργίο.

Στις 6 το πρωί όλοι οι εργάτες στις πόρτες του εργοστασίου. Με κόμπους και το φαγι στα χέρια. Η εργασία διαρκεί 12 ώρες.

Τα μεροκάματά-μας ίσαν τιποτένια. Βγάλαμε το μισθό από 17—18 ρύπλια. Μας ανανγκάζανε να εργαζόμαστε παραπάνο από 12 ώρες.

Η συνθήκες της εργασίας ήτανε βαριες. Στο εργαστήρι μας τίγανε το διαπεραστικό ρέμα. Τους πάνκους σκέπαζε και χιόνι. Και όταν έβρεχε το νερό απ' το στέγι σαν ποτάμι έτρεχε πάνω στα κεφάλια-μας.

Ο ΒΛΑΔΙΜΙΡΟΣ ΙΛΙΤΣ ΛΕΝΙΝ.

Πλινθιάζαν οι μέρες του γιορταζμού τις Οκτωβριανές επαναστάσεις. Αρχισε η δασκάλα να διγίετε στα παιδιά, πως ο Βλάντιμιρ Ιλιτς οδήγισε τους εργάτες στον αγόνα και ρότισε:

— Τίποτε σας διγίθικανε στο σπίτι για το Λένιν.

Η Νίνα σίκοσε το χέρι-τις και ίπε:

— Ο παπάς-μου πολλα μου διγίθικε. Ο ίδιος μάλιστα και το Λένιν.

— Πές-μας λιπον, τί ακυσε.

Αρχισε να διγίετε η Νίνα, μα δεν μπορούσε να τα πεί όπως πρέπει. Μικρή ακόμα, δύσκολο τις ήτανε.

Τότε η δασκάλα λέγι:

— Καλά· προσκαλούμε τον πατέρα-σου στη βραδιά-μας τον ακόρε όλοι. Τί νομίζεις θάρθι;

— Θάρθι, θάρθι, δεν θα μας αρνιύι, — απαντά Νίνα.

Κε πραγματικά ήρθε στ' βραδιά-μας ο πατέρας τις νύκτας. Ήτανε μεσόκοπος εργάτης, ος πενήντα χρονον, με σάρα μαλ'ια κε πέτσινι κύρκα. Στάθηκε μπροστα στα πεδια κι άρχισε να λέγι:

— Έτσι λιπον, νεαρι πολίτες μι Σοβιετικis διμοκρατίας, θελίσατε να ακύσετε, ακύστε λιπον.

Θά'νε τόρα παραπάνο απο τρι-
μτα χρόνια. Ίμυνα ακόμα νέο πα-
κάρι, δύλεβα στο μηχανουργίο.
πατέρα δεν ίχα' τον εσχότοσε ι
χανι στο εργοστάσιο. Ζύσανε μα-
μυ ι μάννα, ι αδελφι κ' ένα μικρο
αελφάκι.

Ζύσαμε στενάχωρα: όλι ι οικο-
νία σ' ένα μικρο δομάτο στο υπό-

λο κάτω. Ι τίχι ιγρι, τα παράθιρα μικρα, τα γιαλια σπα-
μένα. Αντίκρι απτα παράθιρα τίχος απσιλος, ασυθάτιστος
ν άφινε τον ήλιο ποτες, χιμόνα καλοκέρι, να φοτίζι το
ροτινό-μας δομάτιο.

Κάθε μέρα, με τα κσιμερόματα, ακυότανε ι φωνι τις
νύκτας. Προσκαλύσε τυς εργάτες στ'ι δουλια. Κ' εμ'ις τρίβον-
ις τα μάτια πιδύσαμε απτα κρεβάτια-μας. Ι μάννα-μυ νορί-
ρα απο όλυς σικονότανε πάντοτε. Έβαζε το σαμαθάρι
μας περίμενε. Πέρνομε απο ένα μάβρο κομάτι π'σομι,
νουμε γλίγορα γλίγορα δίχος ζάχαρι το τσάι κε τρέχομε στ'
λια. Κε ι δουλια θαρια. Δέκα όρες κε παραπάνο. Κε

μεροκάματο τιποτένιο. Εμείς πέρναμε λεφτα, ο αφέν
χιλιάδες.

Μια φορά γένικαν πάνο κάτω οι εργάτες στο εργοστά-
σιο. Ζιτούσαν να τους περισέψουν το μεροκάματο. Μα που-
αφέντις ότε ήθελε να τους ακύσι! Μαζεφτίκαμε όλοι στη ο-
τις φάρμπρικας. Βγήκε ένας εργάτης κε ήπε:

— Δεν αρχίζουμε τι δουλια, ός ότου δε μας περισέψου.

Αχύμε εμείς, επιδοκιμάζουμε τα λόγια-του. Για το σιμ-
ρο-μας μιλύσε. Ακσαφνά ακύοντε φονες:

— Καζάκι! Καζάκι!

Ορρίσανε κατα πάνο-μας κι αρχίσανε να μας χτυ-
με το κνύτο. Διο φορές τις έφαγα εγω στη μάχι. Έτσι π-
όλο-μυ το πυκάμισο έγινε κοράτια κε το κορμί-μυ αβλα-
απο έμα. Το πλίθος σκόρπισε. Ος ίκοσι ανθρωόπυς έπιασαν ι-
ζάκι κε τους κυθαλέσανε στη φιλακι.

Μια φορά με φόνωνκε ένας μεγαλίτερος απο εμ-
σίντροφος.

— Ελα σ' εμας, —μυ ήπε, —το βράδι.

Πίγα. Εκι ήσαν μαζεμένι ος ίκοσι ανθρωόπι. Ι περισό-
εργάτες. Κι ανάμεσα σ' αφτους ένας με ιπόκσανθα γέν-
Σιχόθηκε ο κσανθογένις αφτος κι άρχισε να μας λέγι:

— Ιστε σις φτοχι, γιατι απτι δικί-σας τι δουlias π-
τένι ο αφέντις.

Ος ότου δε διόκσετε όλα τα αφεντικα ι ζοί-σας δε έ-
καλιτερέψι. Κάτω τα αφεντικα! Δυλέψστε, όλοι μαζί,
τον εαφτό-σας αγαπιμένα, βοιθόντας ο ένας τον άλλο.

Εμείς τυ ήπαμε.

— Πολι σοςτα. Μα πως να διόκσουμε τ' αφεντικα;
αστινομία ίνε μαζί-τους. Μαζί-τους έχυν κε τον τσάρο.

ρέ. Εχίνος απάντιζε;

— Πρώτα, πρώτα πρέπει να διόκσουμε τον τσάρο. Μα αφτο πρέπει να οργανοθύνε ι εργάτες κε να σχηματίσουνε οσκό-τους κόμα. Όταν θα σικοθι όλος ο εργατικός κόσμος, ο τσάρος δε θα μπορέσι να τα θγάλι πέρα μαζί-τους.

Τον άκυα κε σιλογιζόμυνα:

Πολι σοςτα λέγι.

Αργότερα έμαθα πως αφτος πυ μας μιλούζε έτσι ήταν ο Λένιν. Κε έτσι πρότι φορα ίδα το Λένιν.

Περάσανε απο τότε ίκοσι χρόνια. Αρχισε ο πόλεμος με τη Γερμανία. Πολυς, παρα πολυς στίλανε στον πόλεμο. Κι απο κι γίριζε πίσο άλος δίχος χέρια, δίχος πόδια άλος. Πολι δε γιρίσανε καθόλυ. Αφίκανε κι πέρα τα κορμιά-τους.

Κε μένα τότες πέραν στρατιότι. Γιατί, θα πίτε, πολεμάσαμε; Για τον τσάρο, τυς τσιφλικάδες, τυς φαμπρικάντιδες. Μα μια φορα νά, κάτι φιλάδες πέρανε στα χέρια-μας. Τις διαβάσαμε κριφα ι φιλάδες γράφανε:

„Κάτο ο πόλεμος! Γιρίστε τα όπλα ενάντια στυς πλύσιυς“.

Κε ήταν ι φιλάδες αφτες απο Λένιν.

Ζύσε στο εκσωτερικο ακόμα, κι απο κι μας έγγραφε.

Τρία χρόνια πολεμούσαμε. Δε βαστάχσαμε πια. Επαναστάτισαν ι εργάτες, επαναστάτισαν ι στρατιότες. Εκάναμε έτσι όπος μας έμαθε ο Λένιν.

Διόκσαμε τον τσάρο, μα ακόμα δε σκεφτίκαμε πως μα κιθερνίζουμε τι χώρα-μας. Σχηματίστηκε ι Προσορινι κιθέρνισι. Μα απ αφτιν τίποτα το καλο δεν ίδε ο εργατικός κόσμος. Ιρθε σε συμφονία εκίνι με τυς καπιταλιστες. Αρχισαν

τότες ι ριζίτιςες: πιός ίνε στο μέρος τις Προσορινις κιβέρνι
πιός ίνε εναντίον. Βλέπα—δε θα γίνι τίποτα αν όλ
εργατικός κόσμος δε ρικοθι ος ένας άνθρωπος. Κε γρά
στο κόμα τον μπολσεβίκον. Μεγάλι δυλια ίχε τότε το
Σ' όλα τα εργοστάσια κε τις φάμπρικες κάναμε ρινκέντρ
κε μιλύσαμε με τυς εργάτες: „Ενοθίτε, ρίντροφι! Σινκεν
θίτε γίρο στο εργατικο κόμα! Ο αγόνας μόλις τόρα αρχ

Μια μέρα ακύομε:

«Ο Λένιν γίρισε απο εςοτερικο».

Πίγαμε στο σταθμο να τον προιπαντίςουμε. Ολι ι πλ
γέμιζε απο εργάτες, απο στρατιότες. Προχορύμε κ' ι
διά-μας χτιπα.

Μά, επιτέλυς έφτασε το τρένο. Αρχισε θόριθος, κε
μεγάλι.

Ακςαφνα βλέπο: πάνο ρ'ένα θορακιζμένο αφτοκί Λ
ρικόθικε κάπιος.

Γίρο όλι χιροκρότισαν.

Κιτάζο: ίνε ο Λένιν.

Τον εγνόρισα αν κε περάσανε πολα χρόνια.

Αρχισε ο Λένιν να μιλα απο αφτοκίνιτο:

— Μιν πιστέβετε ρτιν Προσορινι κιβέρνισι. Ινε με
μέρος τον πλυσίον. Σις ι ίδιι πάρτε τιν εκςυσία ρτα χέρια-ς

Ι εκςυσία όλι ρτο Σοβετ. Δε χριάζετε να πολεμ
τυς γερμάνυς, μα τυς τσιφλικάδες, τυς νιχοκίριδες,
μπυρζυα».

Ακυα κε ρκεφτόμυνα:

— Τόρα ίνε πυ θα νικίςουμε. Εχομε αρχιγο. Κςέρυ

— γιατί πρέπι ν'ογονιστόμε.

Ετσι κε έγινε. Περάσανε λίγι μίνες ακομα κε ι εργάτες
σανε την Προσορινι κιθέρνισι. Αφερέσανε τι γι απτυς τσι-
κάδες. Τα εργοστάσια κε ι γι περάσανε στα χέρια τον εργα-
νον. Εδιοκσαν τυς νικοκίριδες απτα εργοστάσια.

Ο Λένιν μας έμαθε να κιθερνόμε. Απο τότε κιθερνόμε
σοβερ τον εργαζόμενον. Απο τότε δεν εργαζόμα-
πια για τ'αφεντικα. Σίμερα σ'εμας κανένας δεν θι-
ρίζι απτι δουλια τυ άλυ. Ο καθένας εργάζετ'ε για το
κο καλο.

Εκίνος πυ δε θέλι να εργάζετ'ε, εκίνος δεν έχι μέρος
ακσί-μας.

— Κε πός, όλα αφτα ο Λένιν μοναχος τα έκαμε;—α-
ίσανε τα πεδιά.

Ο εργάτις απάντισε:

— Μονάχος-τυ ο Λένιν δεν τ'άκανε αφτα όλα. Τ'ά-
μαζι με το κόμα, πυ οδίγισε στον αγόνα την εργατικι
κε όλυς τυς εργαζόμενυς. Ο Λένιν έδικσε το δρόμο.
Λένιν σιμπίκνοσε τις γραμες τυ κόματος. Ο Λένιν μας
κε τα μάτια. Εμας μας έμαθε, κε σε σας, μικρά-μυ πε-
αφίκε διαθίκι να μάθετε, να μάθετε, να μάθετε. Εσις
ε ι θάρδια-μας.

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΥ ΛΕΝΙΝ.

Τον αγριμιον τα σκέπαζε τα μονοπάτια
ιμπόρα χτες με άγρια μυνκινιτα.

Κε πέφτυν, πέφτυν σίμερα τα χιόνια
πάνο απτα ίσιχα τυ έλατυ κλαδια.

Ανθρώπον λέντες, απο λόφυς σε λανκάδια,
σκιφτι βαδίζαν με στο χιόνι το πικνο.

Κε πέφταν, πέφτανε στο φέρετρο τα χιόνια

—σιντόνι άσπρο σκέπαζαν τον αρχιγο.

Ο ΤΕΛΕΦΤΕΟΣ ΑΠΟΧΕΡΕΤΙΖΜΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΧΙΓΟ.

Ο Βλαδίμιρος Ιλιτς Λένιν πέθανε στις 21 του Γ 1924 στο χωριο Γόρκι. Το σώμα-του φέρανε στη Μόσχα

Ήτανε μεγάλη παγονια. Στους δρόμους ανάθανε φως. Στις φωτιες αφτες πλσιζιάζανε να ζεσταθουν οι άνθρωποι κριόνανε.

Στο μέσο τις πόλεις απο διάφορους δρόμους μαζεθόταν πολλοι άνθρωποι. Λέντες μακρινες απο ανθρώπους απλονόντες στους δρόμους.

Στη μεγάλη έθυσα του Σπιτιου τον σίνδεζμον μέσα στο φέρετρο έκιτο ο Βλαδίμιρος Ιλιτς Λένιν.

Αχύστηκε η μουσικη. Θλιβερα έπεζαν το πένθιμο εμβαθριο. Οι εργάτες και όλοι οι εργαζόμενοι πιγένανε για τελευτάκι φορα να δύνε τον αγαπιμένο-τους αρχιγο.

Πέντε μέρες θρισκότανε το σώμα του Βλαδίμιρου Ιλιτς στο Σπίτι του επανκλεματικου σίνδεζμον.

Στις 27 του Γενάρι φέρανε το σώμα του Β. Ι. Ιλιτς στην Κόκκινη πλατιά και στις 4 το απόγεμα θάψανε τον αρχιγο.

Σ'αφτι τη στιγμι παντου σ'όλη τη χώρα θυίκσανε οι εργάτες τον εργοστασίον, τον φάμπρικον, τον ατμομηχανον. Και οι μαθητάνε απτις σιρίνες πως στη στιγμι εκίνι θάβουνε το Βλαδίμιρο Ιλιτς.

ΑΡΧΙΓΟΣ, ΔΑΣΚΑΛΟΣ, ΦΙΛΟΣ.

Και σκιμένι η λαοπροχορούσαν για το στερνο χερετιζμο.

Οι πατέρες-σας στα χέρια κρατούσαν το φέρετρο το ακριβο.

Απο κεφάλια θάλασα τα γίρο,
τα δάχρυα δεν κιλύσαν αρεα.
Δάσκαλος ήταν, αρχηγος, κε φίλος
εχίνος ήτανε για σας πεδια.

Ο ΙΟΣΙΦ ΒΙΣΑΡΙΟΝΟΒΙΤΣ ΣΤΑΛΙΝ.

Στον Αντικάφκασο, στι Γρύζια, πάνο στον όχτο τυ
ταμυ Κύρα βρίσκετε μια μικρι πόλι, ι Γόρι. Εδο στα
79 στιν ικογένια τυ τσανκάρι Βισαρίονα Τζυγασφίλι γενί-
ε γιος, ο Ιοσιφ — ο μελύμενος αρχηγος τυ κομυνι-
αυ κόματος τις εργατικις τάκσις κε τον εργαζόμενον όλυ
κόζμυ. Αφτος, πυ ίστερα άρχι-
να τον ονομάζουν σίντροφο
εάλιν.

Απο δεκαοχτο χρονον αφιέροσε
εαφτό-τυ στον αγόνα για τιν
ελεφτέροσι τον εργατον. Εγινε
αναστάτις. Ενονε τυς εργάτες σε
ογλυσ, πυ μαζεθόντανε κριφα, μι-
κα απτιν αστινομία κε τυς νι-
ερίδες. Τυς εκσιγύσε πός πρέ-
να αγωνίζοντε ενάντια στον
ρο κε τ'αφεντικα.

Για να κατορθόσι να κρίθετε απτιν τσαρικι αστινομία,
σε με διάφορα ονόματα. Άλοτε τον ονομάζουνε «σίντροφο
τεβιτ», άλοτε «σίντροφο Κόμπα», άλοτε με άλο νέο όνομα.

Ζιτα ι αστινομία το σίντροφο Ντεβιτ. Κι αφτος τον
κερο εργάζετε κάπυ αλυ με το όνομα σίντροφος Τζί-
οφ. Βρίσκι ι αστινομία τα ίχνη τυ Τζίζικοφ, μα νά, εκί-
εγάξι λόγο στυς εργάτες ος σίντροφος Κόμπα. Το τε-

λεφτέο-του όνομα ήταν Στάλιν. Με αφο το όνομα ίνε
στος σ'όλο τον κόσμο.

Πολες φορες έτιχε να πέσι στα χέρια τις αστινορ
Κάθισε πολιν κερο στην φιλακι. Τον εκσορίσανε στι Σίλ
κε σε άλα μακρινα μέρι. Μα κι απτιν εκσορία έφεβγε
κσανα άρχιζε να εργάζεστε με νέο όνομα. Έτσι τέσαρες
ρες κατόρθωσε να φίγι απτιν εκσορία. Πολες σκυτύρες έφμα
στους ζαντάρμους του τσάρου.

Σ'ολι την εργασία-του ήταν ο πιο πλισιέστερος βοιθος του Λ

Πέθανε ο Λένιν. Το κομμουνιστικο κόμα κσακούθισε
έργο-του με την καθοδίγισι του Σ. Στάλιν. Σίμφωνα με
προτοβυλία του Στάλιν εκτίστικαν χιλιάδες νέα εργοστοκ
Με την ιπόδικί-του ι αγροτια σινκεντρόθηκε στα κολχόζια
τιν αποκινυ μονιαζμένι δουλια. Όλος διόλυ με-νέο τ
ι μηχανο-τραχτορικι σταθμι καλιεργύνε σίμερα τον κ
Σίμφωνα με την πρόσκλησι του Στάλιν ι εργάτες κ
κολχοζίτες σχηματίζυνε μαχιτικες μπριγάτες. Προσπαθουν
λίτερα να εργάζοντε, για να γίνι γλιγορότερα ι ανικοδι
τις χώρας-μας.

Ο Στάλιν μας διδάσκι: στι χώρα τον εκτρόν-μας ο τ
πος λογαριάζετε καταραμένι δουλια, σ'εμας ο κόπος ίνε
τιμις, παλικαριας κε ιροίζμυ.

Ο Στάλιν μας προσκαλι:

Να διόκσετε τυς τεμπέλιδες, τυς λότιρως, τυς προγύλτσ

Να εργάζεστε με νέες μέθοδες, μαχιτικα!

Ζίτο ο κομμυνίζμος!

Ο ΟΧΤΟΒΡΙΣ ΚΣΑΚΟΛΥΘΑ.

Ίτανε στον κερο τις Οχτοβριανις επανάστασις.

Διο εριθροφρυρι (κρασνογβαρτέι) στεκόντανε σκοπι
πόρτα ενος μεγάλυ σπιτιυ με άσπρες κολόνες.

Όταν έγινε γνωστό, πως το παλάτι του τσάρου πάρθηκε,
η εκσυζία πέρασε στα χέρια τὸν σοβιετ, ο ένας εριθρο-
μορος ἴπε στον ἄλο:

— Εἴτσι λιπον, τελιόσαμε τιν επανάστασι!

— Στάσου, ἀδελφε, μι βιάζεσε!—ἴπε ο δέφτερος,—
ἐπανάστασι ἀκόμα δεν ετελίωσε. Θα δις, πως θα πολεμήσομε
μα . . . .

Κε ἴχε δίκεο: ἀρχισε ἴστερα ο εμφίλιος πόλεμος.

Ἰστερα η καταστροφι.

Ἰστερα απο κάμποσα χρόνια ανταμοθίκανε πάλι. Δυλέ-
σε ἑνα εργοστάσιο επιδιορθόνοντας κε καθαρίζοντας τος
τόκους, πυ σκυριάσανε στον κερσ του εμφίλιου πολέμου.

Αφτι τι φορα ο δέφτερος ἴπε στον πρότο:

— Νά, τόρα τελίωσε η επανάστασι.

— Οχι,—ἴπε ο πρότος,—θα επαναλάβο τόρα τα δι-
κου λόγια: η επανάστασι εκσακολουθι . . . Πρέπι αφτους
τος πάνκους να τος αντικαταστήσομε με νέους, καλίτε-
δο. Πρέπι η χώρα-μας απο καθιστεριμένι να γίνι η πιο προ-
μένι ἑόλον τον κόσμο, γιατι ἄλιος θα μας καταπνίξουν
ο τρί-μας. Η επανάστασι εκσαθολυθα. . .

ΧΤΙΖΟΜΕ.

Η χώρα-μας ἀπέραντι, μεγάλι:
μα κ' η δουλιές-μας πιο πολες.

Φάμπρικες χτίζομε, καμινεφτίρια
κε για τα τρένα-μας γραμες.

Τος κολχοζόκαμπους χιλιάδες
τράχτορα σχίζυν κε περναν.

Στο χτίσιμό-μας ο Οχτόβρις
θεμέλια ἔβαλε γερα.

ΕΚΠΛΙΡΟΣΑΜΕ.

Μαχιτικά προχωρούσε η δουλια στο εργοστάσιο. Μθίκ
τσέχι το χιτιρίο έμνισκε πίσο.

Γιατί έμινε πίσο το τσέχι το χιτιρίο; Γιατι εκι πέρα
σχόντανε πολι οκνιρι κε ρβάτσι. Η μαχιτάδες
χιτιρίο αποφασίζανε να φτάσουν τα άλα τσέχια.

Αποφασίζανε η μαχιτάδες να τελιόσουν τι δουλια. Ο
κοντά-τους ένας απτυς οκνιρυς κε λέγι:

— Απτι δουλια δεν ιν να δις καλο—χιράτια μόνο κε χίντι
Ιπε κ'έφιγε σπίτι.

Ιρθε κοντά-τους ίστερα άλος:

— Κερος πια να κιμιθίτε. Η δουλια λίκος δεν ιν
στο δάσος δε φέβγι.—Ιπε κ'έφιγε κι αφτος.

Ιρθε τελεφτέα κι ο γιος το κυλάχυ:

— Η δουλια αγαπα τον βλάχχ —Ιπε κ'έφιγε.

Μα η μαχιτάδες κσακολουθούσανε τι δουλια. Δίςκοιι πέρ
λια. Επρεπε να εργάζοντε κε για κίνυς πυ φίγανε. δίνι

Μα μόλα τάφτα η εργασία έγινε, κε στιν προθεζμ —

ΣΙΜΕΡΑ ΚΕ ΑΒΡΙΟ.

Κιτάζις σίμερα—άγρια θυνα. Κιτάζις άβριο εργο
σοβετικο.

Κιτάζις σίμερα—στέπες γιμνες. Κιτάζις άβριο—σ
ολόκληρο ο «Γίγαντας».

Κίταζες άλοτε απτα αεροπλάνο—κάμπος απέραντ
κυβέρτα απο διαφορόχρομα κοράτια: τετράγονάκια, τρι
κια, λορίδες. Κε σε κάθε κορατάκι—κ'ένας νικοκίρις. φίνυ

Κιτάζις τορα—πλατια σκεπαζμένος ο κάμπος με

χαλια. Ι τραχτορικές κολόνες, ισιάκσανε τον κάμπο, όσανε τα σίνορα, κε τα κσεχορίστα χοράφια-κορατάκια Μθίκανε σ'ένα απέραντο κολχοζόκαμπο.

Εκί πυ άλοτε έτρεχε το ποτάμι, τορα στέκετε ιλεχτρι-
ρα σταθμος.

Εκί πυ άλοτε ίτανε έριμος, σίμερα ασπρίζουν ι κάμπι
δαρπακίω.

α. Οπυ ιπέρχαν άλοτε απέραντα δάσι, δάσι απάτιτα, σίμερα
ι κι περνα περίφανα ι ατμομιχανι για το εργοστάσιο, το
χέντικο πριονιστήριο.

Κε παντυ εργάτες, μηχανες, σολίνες, παντυ κίνισι κε
σιμο, χορις τέλος.

ΠΡΟΣΚΑΛΕΣΙΜΟΣ.

Ιρθε κερως να πάγι στον Κοκίνο στρατο ο Βάσος Πετρίδης.
Εκλесе ι μάνα-τυ:

— Σε πέρνυν απτον πατέρα κε τι μάνα-συ! Κε πιός
ι πέρα θα σε κιτάξι! Πιός, ακριθέ-μυ, θα σε ταγίξι, θα
δίνι νερο!

— Φτάνι,—ίπε ο θιο Γιόργος, εφαρμουςις απτο εργο-
σιο. Αν δεν ίταν ο Κόκινος στρατος, θα ορμούσαν ι εχτρι,
μας έπερναν όλα, χοράφια κε εργοστάσια. Δεν μπορυν
οαπιταλιστες να υποφέρυν, πος σ'εμας τιν εκσυσία τιν έχυν
γαζόμενες μάζες.

Ο Κόκινος στρατος ίνε ι ατράνταχτι άμινα τις χορας-
σι. Οχι να κλες, μα να ιπεριφανέθεσε πρέπι, πυ ο γιός-συ
τένι να εκπλιρόσι το καθίκον-τυ. Βλέπισ, στον Κόκινο
ατο, δεν τυς πέρνυν όλως, τα πεδια τον κυλάκον δεν
φίνυν εκί πέρα.

— Πολι σοςτα, Γιόργι, πολι σοςτα!—ίπε ο πατέρας τυ

Πέτρου.—Χορίς στρατο το κράτος-μας δεν μπορεί να ιπάρ-
Νε, βαρια ήταν άλλοτε ι ζοι τυ στρατιότι! Θιμάμε: μια
το τάγμα-μας θρισκότανε στιν πολι Καλύγα. Περνύσα-
νός-μου απτο δρόμο. Αντίκρι-μου ερχότανε ο ακσιωματικός.
τον πρόσεχσα. Κε νά, αρχίζι αφτος να φονάζι: «Γιατί
χερετας τον ανοτερό-συ;» Κε μου κατεβάζι μια στα μελί-
Σταθρόνο τα χέρια-μου μπροστά-τυ κε λέγο: «Σινγνόμιν,
γενέστατε!» Κε τρις ολόκληρες ώρες με κρατίσανε στι φι-

— Μα αφτα γινόντανε στα τσαρικά χρόνια. Στον
κίνο στρατο δε γίνοντε αφτα σήμερα. Τώρα ίνε τιμιτικά
ίσε κρασνοαρμέος. Ο κρασνοαρμέος έχι ολα τα δικεόρ-
Μα κ'ι κομαντίρι δεν ίνε ι παλει. Τότε ι ακσιωματικι κατα-
τανε απτυς κίρις, σήμερα ι κομαντίρι-μας—σπτυς
τες κε τυς χορικυς.

ΦΡΥΡΟΝΤΑΣ.

«Υτε μια πιθαμι κσένις γις δε θέλυμε. Μα κι απτι
μας γι ύτε ένα θερσόκι δικί-μας γι δε θα δόσυμε σε κ
να»—ίπε ο σίντροφος Στάλιν.

— Δε θα δόσυμε,—απάντισαν ι εργάτες.

— Δε θα δόσυμε,—απάντισαν ι κολχοζίτες.

— Δε θα δόσυμε—απαντίσανε όλι ι εργαζόμενι.

Δινατος ο Κόκινός-μας στρατος. Ο Κόκινος στρ
προφιλάγι τι χόρα τον σοβετ.

ΓΡΑΜΑ ΚΡΑΣΝΟΑΡΜΕΥ.

— Γιά-σας, ακριθέ-μου πατέρα κε μάνα! Απτον Κό
στρατο σας στέλνο το μαχιτικό-μου χερετιζμο. Αφτι τι
μι διάβασα το γράμα-σας. Τυ κάκυ λιπάστε, προς ιπ
στον Κόκίνο στρατο. Με προσκαλέσανε με το όπλο στο

αποστηρίζο τι Σοβιετική-μας Ένοσι. Κε υπερφανέδομε γι
σο. Καμαρόνο πυ ακσιόθικα να γίνο μαχιτις τυ εργατο-
σοτικυ Κόκινυ στρατυ.

Ροτάτε πός ζύρε;

Σικονόμαστε στις εκσι το προι. Μας κσιπνα ι-σάλπινκα.
ζόμαστε κε αρχίζομε διάφορες άσκισες για να δυναμόσυμε
κορμί-μας. Προγεβματίζομε κε γεβματίζομε στην τραπεζα-
Καθένας έχι το σεργίτσο-τυ. Μας ταγίζυν τρις φορες
ιμέρα. Το φαγί-μας καλο πάντα.

Τα ρύχα-μας κε τα παπούτσια καλα. Στυς στρατόνες κα-
ριότιτα μεγάλι. Γυμναζόμαστε οχτο όρες τιν ιμέρα. Γνο-
ζόμαστε με το τυφέκι, το πολιβόλο, τις αντιασφικσιογόνες
εσκες.

Εδο στον Κόκινυ στρατο μας μαθένυν γράματα, κάνυν
ιλεκσες, ομιλίες. Διαθάζομε εφιμερίδες.

Τον ελέφτερό-μας κερο περνύμε στι γονία τυ Λένιν.
κε ντόμινο κε σκάκι κε πεγνίδια διάφορα.

Σιχνα δίνυμε θεατρικες παράστases. Ο ίδιος ο κομαν-
ος-μας πέρνι μέρος σ' αφτες. Στην ιπιρεσία κε τα μαθί-
τα ίνε ο αρχιγός-μας· τον ιπαχύομε χορις αντίρισι. Μα
ον ελέφτερο απτα μαθήματα κερο ίνε ο πρότος-μας σίν-
οφος κε φίλος.

Διχός-σας Γιάνις Πετρας.

ΚΣΕΝΟΣ ΚΕ ΔΙΚΟΣ.

—Στρατιότις διχός-μας κε κσένος
ανταμόςαν στι μάχι κ'ι διο.

Το ντυφέκι ο κσένος σικόνι
να τυ ρίξει νεκρο τον εχτρο.

— Κίτα τόρα,—τυ λεί,—θα συ δίχσο,

πος πολεμάο δο πέρα θα δις.

— Κάτο το όπλο, σίντροφε ρίκσε,
εχτρι δεν ίμαστε, μάθε-το μισ.

Δεν ανταμόνις εχτρό-συ εδο π
μα θρίσκις σίντροφο, φίλο, δι
Οποσ ταδέλφια-συ ίμε εργάτις
σαν τον πατέρα-συ ίμε κεγο.
Κράτα τα θόλια-συ σε χρισιμέ
μ' αφτα να πέσουν πρέπι νεκρι
αφτι πυ στέλνουν για το πυνκί
να σκοτοθύμε, μισ αδελφι.
Το χέρι δοσε κ' έλα μαζί-μυ,
να τυς σαρόσυμε ι διο μαζί.
Κε το πεδί-συ σαν το δικό-μυτο
λέφτερα πάνο στι γι να ζι.

Ι ΧΟΡΑ-ΜΑΣ.

Ιπάρχι μια μεγάλη χόρα στον κόσμο. Ινε αφτι ι
μεγαλίτερι χορα τις γις. Ι χόρα αφτι ίνε ι ΕΣΣΔ.

Απτο ένα άκρο τις χόρας αφτις στο άλλο για να
πεζος, χριάζοντε τέσερα χρόνια.

Αν ροτίσυμε με το ράδιο στον ίδιο κερο τυς κατί
τις χόρας αφτις;

— Πιά όρα έχετε;

Ο ένας θ' απαντίσι: προι. Ο δέφτερος μεσιμέρι. Ο τρί
βράδι. Ο τέταρτος: ίνε πια νίχτα.

Αν τυς ροτίσυμε ολυς διαμιας με το ράδιο:

— Πιά εποχι τυ έτυς έχετε;

Ο ένας θα απαντίσι: άνικσι. Ο άλλος: χιμόνα.

Αν ροτίσυμε τυς κατίκυσ τις χόρας αφτις:

— Σε τί ίστε πλύσι;
Ο ένας θα απαντίσι: σε σίδερο. Ο άλλος σε σιτάρι. Ο
υτος: σε πετροκάρβυνο. Ο τέταρτος: σε χαμπάκι. Ο πέμ-
: σε νέφτι.

Αν τος ροτίσουμε:

— Σε τί ίστε φτοχι;
Ο ένας θα απαντίσι: Σέ σίδερο. Ο άλλος: σε ψομι. Ο
τος: σε πετροκάρβυνο. Ο τέταρτος: σε νέφτι. Ο πέμτος:
χαμπάκι.

Πρέπι να φέρουμε σιτάρι, εκι πυ δεν ίνε.
Πρέπι να φέρυθε χαμπάκι, εκι πυ δεν έχι.
Πρέπι να φέρουμε νέφτι, πετροκάρβυνο, σίδερο, εκι πυ
έχυν απ' αφα.

Ι ΔΡΟΜΙ ΑΛΟΤΕ.

Στυ μπάρμπα πίγενα, μα πυ να φτάσο!
Στο πέραμα έφτασα κοντα κε... στάσω!
Χοριάτις στέκονταν 'κι ζαστιζμένα.

Κιτα το πέραμα σιλογιζμένα.
Υτε σανίδια, ύτε δοκι,
λάκος μεγάλος φάνταζ' εκι!

Ο ΣΙΔΕΡΟΔΡΟΜΟΣ.

Κρέμνισε θυνα ο άνθρωπος, κιλάδες ισοπέδοσε έχ
γέφυρες. Ισιο σαν σαίτα έφκιασε δρόμο σαν πος να έστρ
απέραντο πανι.

Στο πανι αφτο έβαλε ατσαλένιες ράγες. Στις ράγες α
νο σιδερένια μιχανι με σολίνα, καζάνι κε πέτσκο.

Βάζυνε στο πέτσκο πετροκάρθυνα, στο καζάνι θά
νερο.

Κε ι μιχανι τρέχι δίχος άλογα κε έτσι γλίγορα, πυ
νένα άλογο δεν μπορι να θγι μαζί-τις στο τρέκσιμο. Ι
ος πενίντα χιλιόμετρα τιν όρα.

Τρέχι ι ατμομιχανι τραθόντας κατόπιν-τις τα θαγό
Αλα θαγόνια γεράτα επιθάτες, άλα εμπορέθματα γεμά

*Το τρένο πχιρι μάμους θυνα,
ι άνθρωωι τάρα ωχι ιοντα*

ΤΟ ΑΤΣΑΛΕΝΙΟ ΙΠΙΚΟ.

Να πιλαλάι μέσα στις στέπες
ίδες ποτες,
πετόντας γίρο καταχνιας τύφες
μάθρες σταχτιες,
στα πόδια πάνο τα σιδερένια,
αφρυσ πετόντάς, όλο φωτια,

το τρένο ίδες το σιδερένιο
να πιλαλα;

Να τρέχι πίσο-το ίδες μ' ορμι,
τα ποδια σικόνοντας ος τιν κηρφι,
μες' απτο πράσινο πικνο χορτάρι
με χέτι κόκινο ταχι πυλάρι;

Τρέχι το δίστιχο, ορμα σαν μπόρα,
πό να το φτάσι μά το φτοχο!

Δεν κσέρι, νίκισε τ'άλογο τόρα
το σιδερένιο το ιπικο.

ΤΥΡΚΣΙΜΠ.

Τυρκσιμπ—ίνε ι νέα σιδεροδρομικι γραμι, πυ ενόνι τι
βιρία με το Τυρκεσταν. Μεγάλι δουλια γένικε για να χτιστι
ον κερο ι γραμι αφτι.

Στο Τυρκεσταν το θαμπάκι σα χιόνι
Στι Σιβιρία σιτάρι φιτρόνι.

Απτιν έριμο μέσα ο δρόμος περνα,
στενος απτα όρι λες φίδι γλιστρα.

Αργα περνύσε πριν το καραβάνι
βδομάδες, μίνες στο δρόμο-το χάνι.

Κάποτε άγρια έςκυζ' ι μπόρα
αρνια ι νκαμίλες τρώμαζαν τόρα.
Τις έριμυς σίμερα με τα πελάγι,
περίφανα σχίζι ι μιχανι.
Ινε το τρένο αφτο πυ περνάι,
Στον άμο ι νκαμίλες έχυν χοθι.

ΤΟ ΣΙΝΙΑΛΟ.

Ερχότανε μια φορά απτο δάσος ο φίλακας τις σιδε
δρομικις γραμις ο Σίμος. Ο ήλιος βρισκότανε πολι χαμ
Ισιχία μεγάλη γίρο. Λίγο έμينا να φτάσι στι γραμι κι α
ζάμπρος κάπυ εκι να χτιπάνε ένα σίδερο πάνο στο άλο. Ε
χινε το θίμα ο Σίμος. «Τί σιμένι αφτο;» σκέφτικε. Σε
μπροστά-τυ ι σιδεροδρομικι γραμι. Κε να εκι πέρα κά
κάπιος σταβροπόδι κε κάτι κάνι. Πλισιάζι σιγα. Νομίζι
κάπιος ήρθε να κλέψει τις θίδες. Καλοκιτάζι ο Σίμος: συ
θικε ο άνθρωπος μ' ένα λοστο στο χέρι. Εβαλε το λο
κάτο απτι ράγα κε τιν τραβα στιν πάντα. Σκοτίνιασαν
μάτια τυ Σίμου, θέλι να φονάκσι, μα δεν μπορι. Τρέχι
πέρα, κι ο άνθρωπος με το λοστο κε τιν κλιδάρια φέ
τρεχάτος στιν άλι πάντα.

Ερχετε επιβατικο τρένο. Με τί να το σταματίσι! Σι
δεν έχι. Κε τι ράγα με γιμνα χέρια να τι θάλις στον
πο-τις αδίνατο!

Ακούι ι σιρίνα τις φάμπρικας φονάζι. Εκσι ι όρα. Ιστα
απο διο λεφτα θα περάσι το τρένο.

Τρέχι, χορις να κσέρι πυ, με όλι-τυ τι δίναμι. Φτ
στιν αναποδογριζμένι ράγα. Σκορπιζμένα κσίλα κίντε
πέρα. Σκίθι, πέρνι ένα. Ακούι—σφίριγμα παρατεταμένο, ακούι
ι ράγες ριθμικα κε σιγα άρχισαν να τρίζουν. Να τρέκσι,

μι πιά δεν το έμινε. Σταμάτισέ εκατον εάζνες μακριά
το φοβερο μέρος. Σαν κάπιο φος να τον εφότιζε τότε.

Κατέβασε το καπέλο-του, έβαλε απο μέσα το θαμπακε-
ο μαντίλι, έβγαλε απτις πάντες το υποδίματός-του το μα-
έρι, χτίπιζε με το μαχέρι το αριστερό-του χέρι παραπάνο
πτον ανκώνα, —πετάχτικε το έμα, έτρεκσε μπόλικο, ζεστο.
Ίύσκεπσε μ' αφτο το μαντίλι-του, το τίνακσε, το άνικσε, το
έδεσε στο κσίλο πυ κρατύσε, κε σίκοσε πσιλα τιν «κόκινι
μέα».

Στέκετε, κυνα τι σιμέα κε το τρένο νά, φένετε. Κε
ο έμα όλο κε τρέχι. Φέρνι το πλιγομένο χέρι στο στίθος.
Προσπαθι να κλίσι τιν πλιγι μα τυ κάκυ. Το έμα όλο κε
ρέχι. Ενα μονάχα εκέφτετε: «δε θα ανθέκσο, θα ρίκσο
ι σιμέα». Σκοτίνιασαν τα μάτια-του κε τυ έπεσε ι σιμέα.
Μα ο μηχανοδιχος τιν ίδε.

Το τρένο σταμάτισε. Πιδίσανε απτα θαγόνια ι άνθροπι,
μαζεφτίκανε ομάδες. Βλέπυν—κίτε χάμο κάπιος κε δίπλα-
του ματομένο κυρέλι πάνο σε κσίλο.

Ο ΠΙΟΝΕΡΟΣ ΑΜΠΡΟΣΙΜΟΦ.

Πιγένοντας απτο χοριό-του στο σκολιο ίδε ο πιονέρος
Αμπροσίμοφ σπαζμένοι μια ράγα τις σιδεροδρομικις γραμις.
Πλισιάζε το τρένο. Εβγαλε ο Αμπροσίμοφ τι γραβάτα-του, τιν
έδεσε σ' ένα κσίλο κε έδωσε σινιάλο στο μηχανοδιγο. Το
τρένο γλίτοσε απτιν καταστροφι.

Δίπλ' απτις ράγες τις σιδερένιες,
όπου χορίζαν ένα χοριο,
ο Αμπροσίμοφ ο πιονέρος
προι τραβύσε για το χοριο.

Μες' απτο' δάσος αντίκρι, νά-το,
το εκσπρες έρχετε, τρέχι μ' ορμι,
σφιρίζι, ορίχλις τύφες πετάι,
σχύζι, ατσάλινο σάμπρος πυλι.

Σ' αφτο αντίκρι στέκετε κσάφνυ
ο πιονέρος-μας κε τί να δι!
κοματιαζμένο νά το ατσάλι
τις ράγας χάμυ κίτετ' εκι.

Ολεθρος θέθεος.

Εδο, σιμφορα.

Βάρδια πιονέρικι
μπρος στι δυλια!

Κερο δε χάνι ο πιονέρος
λίγι αμέσος κε στι στιγμα
τον κόκινό-τυ το λέμοδέτι
σιμέα κάνι κε προχορι.

Στι μέσι στέκετε εκι τυ δρόμυ
κε τι σιμέα πσιλα κρατα.

Τυ κίντινυ δίχνι σ' αφτυς σινιάλο
κε προλαμβάνι τι σιμφορα.

Το εκσπρες, αλίσόδετο

λες, σταματα,

στι ράγα πυ έσπασε

στέκι κοντα.

Φτις αντιλάλιναν

χτίπι, σφιριες

τι γραμι διορθόσανε,

δρόμο το εκσπρες.

Δίπλα απτις ράγες όπυ σε δύο
το κσεχορίζανε 'κι το χοριο,
ο Αμπροσίμοφ ο πιονέρος

τραβύσε πάλι για το σχολιο.
Με τέτια βάρδια, απο το δρόμο,
όκσο δε θγένι, όχι, ποτες,
το μπολςσεβίικιο, το Λένιν
το φτεροπόδαρο εκσπρες.

Ι ΕΤΙΜΟΤΙΤΑ ΤΥ ΚΟΚΙΝΥ ΑΕΡΟΠΟΥ.

Εγινε αφτο στον κερο τυ πολέμου με τυς άσπρυς. Απτο επιτελίο πάρθηκε διαταγι:

— Να πετάκσετε σε ακίνδινο μέρος!

Αρχισε δινατι μπόρα. Ποτάμι χινότανε ι βροχι. Κε το
κο τυ εχθρυ ήταν πολι κοντα. Ι αεροπόρι αποφασίζανε
πετάκσουν. Ιστερα απο διο όρες πέταγμα με όλι τι μπό-
κε τι δινατι βροχι κατορθόσανε ι αεροπόρι να φτάσουν
ο προζδιοριζμένο μέρος.

Αργισε μια όρα μονάχα ο νέος αεροπόρος Γύρτιν.

Ο Γύρτιν έχασε το δρόμο κε κατέβικε πίσο απτα νότα
ν άσπρον.

Ι κοζάκι ίδαν το αεροπλάνο. Μια δεκαρια κοζάκι τρέ-
ανε κε περικικλόσανε το αεροπλάνο. Δεν προσέκσανε τα
κίνα άστρα στις φτερύγες τυ αεροπλάνο κε το πέρανε για
κλέζικο. Ι φορεςια τυ Γύρτιν ήταν ενκλέζικι. Ρύσιχα δε
λύσε καλα, γιατι ήταν λατίνος. Ι κοζάκι νομίζανε τότε
ς ίνε ενκλέζος. Το διγχιθίκανε λιπον προς πολι κοντά απο
στο σταθμο βρίσκετε το επιτελίο τον κοζάκον.

Τρία χιλιόμετρα ίσαν ος το σταθμο. Ο κόκινος αεροπό-
ς δεν τάχαξε. Παρακάλεσε τυς κοζάκους να τονε βοιθίσουν
φέρει το αεροπλάνο ος το σταθμο. Κε με τι βοίθιά-τους
αλε σε κίνισι το μοτορ κι άρχισε ν' ανεβένι πσιλα. Στον
διο κερο απο σταθμο φάνικε να έρχετε προς τα εκι

ζόμα ιπικυ άσπρον με τυς ακσιορατικύς-τον. Σαν πυλι
τύσε , ο κόκινος αεροπόρος πάνο απτα κεφάλια τυ εχ
Ιστερα απο μιςι όρα θρισκύτανε πια στυς δικύς-τυ.

ΕΝΙΓΜΑ

*Φαρίγγες έχο, ωγχι δέν ήμε,
άωσιχο ήμε με όμοσ ζο
ωπηα αωτα όρι, ωπηα αωτα νέφι,
ωγχι ωετο*

Τ' ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ.

Αεροπλάνα,
αεροπλάνα!
Μόλις τα βλέπεις·
τόσο πσιλα
πειτάνε, κίτα
πάνο απτι στέγι
πειτάνε τορα . . .
πυλια εφτα.
Τα νέφι σχίζυν·

κι μονοπάτια
δρόμι δεν ίνε,
μ' ορμι πετυν.
Σίντορ' ι δρόμι,
πέτα όπος θέλις.
Χαρα ς' εκίνυς
πυ τα οδιγυν . . .
Απιρυς δρόμυς έχι ι γι
ο υρανος ένα, τον πιο πλι

*Αωίρυς δρόμυς έχι ι γι,
ο υρανος ένα τον πιο πλι*

ΡΑΔΙΟΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΣ.

Ολόκληρες μέρες στο δομάτιο ο Γόγης με το σφيري
τα ζίρματα. Εκοθε ζίρματα, πλαχύδονε με το σφيري κάτι
τάλινα κομάτια.

Τον χίταζε ι γιαγια κε με θυμο μυρμύριζε: «Πάντα τα
Απτα σκυπίδια-συ δε θα γλιτόσι ι κάμαρι ποτες!»

Το βράδι γιρνόντας ο πατέρας απτι δυλια τον αροτύσε:

— Πός παν ι δυλιες;

— Πολι καλα, — έφθια απαντύσε ο Γόγος, — μονάχα
δεν έχο τιλεφωνικο σολίνα.

— Ε, τί να γίνι; Πρέπι να σ' αγοράσουμε σολίνα...
σε βοιθίσο, δε θέλεις;

— Δε χριάζετε, δε χριάζετε, — απαντα ο Γόγος, —
μόνος-μυ να το φκιάσο.

Περάσανε δέκα μέρες. Ετιμος πια ο μηχανίζμος τυ Γόγου.
Ρφαλόνη τιν άλι μέρα στι στέγι κε τοποθέτι εκι τιν αντένα.

Το βράδι μαζεφτίκανε πολι στο σπίτι τυ Γόγου. Οχτο
νε το ορολόγι. Κάπιος μυρμυριτος έβγενε απτο σολίνα.
Γόγος έτρεκσε στο μηχανίζμο κύρδισε το ρύπορ κε φόνακσε:

— Ισιχία, σίντροφι, αρχίζι πια.

Κι απτο ρύπορ ακύστηκε να λέγι κάπιος:

— Εκθεσι.

Κε ίστερα άλος μίλιζε για τα γεγονότα τις Κίνας. Ιστε-
απτιν έκθεσι, απτο ρύπορ ακυστίκανε τέτια περίεργα
μα, πυ ολι κσεκαρδιστίκανε στα γέλια. Ακύστηκε ίστερα
μικι.

— Θαβμάσια — ίπε ο Δίμος. — Μπορις τόρα να κάτσις
τι κε να τ' ακυς όλα.

Ανόρεχτα φίγανε ι κσένη, ίθελαν ακόμα να κσακολουθίσι,
το ρύπορ σιόπισε. Ο Γόγος δίλοσε, πως ι ραδιοβραδια τελίωσε.

Νέα αφτια βάζο με αυγό
βέρσνια κιχια μαυρια,
σαν νοντά - μιν να μεγαίνε
Πως την φέρνι α γαζια

ΣΦΡΑΓΙΖΜΕΝΟΣ ΕΠΙΒΑΤΙΣ.

Μόνο-το το γράμα
δεν πάι πυθενα.
Στο κιβότιο βάλ-το
φέρνι εφτις φτερα.
Σαν πυλι πέτα,
θάλασες περνα,
βέρστια χίλια κάνι,
το δρόμο δε χάνι.

Γι αφτο, τα τακσίδια
Εφκολα πολι.
Μπιλέτο δε θέλι
μιτ' αποσκεβι.
Με βύλα επιβάτις
για λίγα λεφτα,
θάλασες λανκάδια
κε θυνα περνα.

ΠΟΣΟ ΦΟΒΕΡΟ, ΑΛΙΘΙΑ!

Ενα γατάκι έπεξε στην αβλι. Μικρο, μικρόλικο, αδύ-
πολι. Ακσαφνα πέρασε απο κι ένας σκύλος. Πίδισε το γα-
τάκι, τέντοσε τι ραχύλα-το σαν τόκσο, σίκοσε πάνο τα ά-
λια, τα μυστάκια-το τέντοσε σα γυρυνότριχες. Ατάραχα το
λι πέρασε απο κοντά-το. Κε όλο τον κερο με τι μυρ-
γιριζμένι στο σκιλι γρίλιζε σαν να έλεγε: «Κίτα, κίτα
φοβερο ίμε. Μι συ περάσι απο νυ να με ανκίχσις, γιατί
τιν πάθις».

Ι ΔΙΟ ΦΙΛΙ

Ο σκύλος λεί τις γάτας:
— Τα νίχια-συ επιμάζις
φισας κε καμπυριάζις.

Μά τί έχις κε θυμόνις;
Ος πότε ι τσακομι;
Κ' εκίνι: — Μι ζιγόνις

σε σκίζο στι στιγμή.

—Γιαστάς, —λείο σκίλος.

Δε θες να ίμε φίλος;

Μίλο στα σοβαρά!

κε κύναιε τιν υρα.

Τρογόμαστε βδομάδες

πέρνις κε δίνις κσίλο.

Ας πάψουν ι καθγάδες

κε δέκσυμε για φίλο.

Δε σκέφτικες κοράτι.

Πος απτι νκρίνια αφτι,

θα μίνο μ'ένα μάτι

θα μίνις μ'ένα αφτι;

ΤΟ ΤΙΓΡΟΠΥΛΟ.

Ο πατέρας έφερε απτο κινίγι τигρόπυλο. Ιτανε σα μισο-
ονιάτικο μεγάλο κυταβάκι. Ιχε μεγάλο κεφάλι με στρονκι-
πράσινα ματάκια, πλατι μέ-
πο κε κοντα αφτια.

χρια κε δυνατα ήταν τα μπρο-
νά-τυ ποδια, πιο αδύνατα κε
πτα τα πσινα. Αργοκίνητο,
ερο σύφροσε στο πόδι τυ πα-
ρα-μυ κε τριβότανε εκι. Το
άσανε μακρια απο μας, μέ-
σε καλάμι νέο, κοντα σε
μεγάλι λίμνι. Το βάλαμε
άσκα.

Οταν πήγαμε να πλαγιάσυμε κλίσαμε το Βάσκα στο δο-
τιο. Βλέπι ο Βάσκας: εριμιά γίρο κε σκωτινία. Κε νά, ι
ροδερι τίγρι» πίδισε απτο ντιβάνι, έτρεκσε στο δομάτιο κε
ομαγμένα άρχισε να φονάζι. Ανικσε ο πατέρας κε μπίκε
ο δομάτιο. Χάρικε ο Βάσκας, έτρεκσε κοντά-τυ κι άρχισε
μαυρίζι. Τον εχάιδεψε ο πατέρας, τον πήρε στην κάμα-
-τυ, κε ολι, κιμιθίκαμε ίσιχα. Το προι γνωρίζαμε το Βάσκα
-τους φίλος-τυ — τα σκιλια. Μα εκίνι φίγανε με κατεβα-

ζμένες τις υρες. Οπος φένετε ι μιρυδια τις τίγρις φοβερι εντίποσι στα σκιλιά-μας. Μονάχα ένα, το αβλό δε φοβίθηκε. Πίδισε πάνο απτο Βάσκα, τον έσπροκσε πόδι κε χαρύμενα άρχισε να γαβγίζει. Κυνίθηκε ο Βάσκα αργοκίνητα έτρεχε κατόπιν-τυ.

Ο Βάσκας αγαπύσε να μπένι σιγα σιγα στο δομά να πέζι εκι. Αγαπύσε προπάντον να τραβα το μακσιλά αποσπα τις γονιές-τυ, να το χτιπα κατόπιν με το πόδι. Πετυν τα πότυλα τυ μακσιλαριω, κ' εκίνος το τινάδι. γριλίζει.

Ιχε κι άλο πεγνίδι ο Βάσκας, μια παλια θάλενκα νάζι τι θάλενκα, τιν πετα, τιν αρπάζι ίστερα, λες κε ποντίκι.

Αγαπύσε ο Βάσκας να σκαρφαλόνι στα δέντρα. Επ πάνο στο χόμα, σιράδεθε κε πιδύσε πσιλα. Δεν πε ύτε λεφτο, κι ο Βάσκας πιαζμένος με τα πόδια κε τα τια απτα κλαδια, εκρέμετο πσιλα πάνο απτι γι.

Ο Βάσκας μεγάλωσε. Αρχισαν να παρυσιαστύνε στού σκα καρόματα σοςτις τίγρις.

ΤΟ ΛΕΟΝΤΑΡΙ Κ' Ι ΑΛΕΠΥ.

(πα ρ α μ έ θ ι).

Γίρασε το λεοντάρι κε δεν μπορούσε πια να θγι σε γι. Σκέφτικε λιπον να ζι με πονιρία: έπεσε μέσα σ' ένα λεο κε καμόθηκε τον άροστο. Τα θερια άρχισαν να τον σκέφτοντε. Μα κανένα δε γίριζε πίσο. Αρπαζε το λεο κε καταβρόχθιζε το κάθε ζόο πυ πίγενε να τον επισι.

Ιρθε μια φορα κ' ι αλεπυ. Στάθηκε σтин πόρτα τια λιας κι αρότισε:

— Πός ίνε ι ιγία-συ;

— Ασχιμα! — αποκρίθηκε το λεοντάρι. — Μα γιατί δεν
εξε μέσα;

Γ αλεπου αποκρίθηκε:

— Απτ' αχνάρια βλέπο: πολα θερια μπίκανε μέσα, μα
γίρισε κανένα.

ΣΚΙΛΟΣ ΙΓΙΟΝΟΜΟΣ.

Στον εμφίλιο πόλεμο πλιγόθικα στο δεξο χέρι κε το
δι. Σοριάστικα κάτο απο ένα νκρεμο. Εχασα πολι έμα' αδι-
ισα. Δεν έβλεπα, ύτε άκυα κανένα απτυς δικύς-μυ. Ιπια
το νερο απτο παγύρι-μυ. Κίτομε σχεδον ανέςθιτος. Αρ-
κάποτε ανίγο τα μάτια. Δεν μπορο να κσεχορίζο αν ίνε
ρι ίτε βράδι. Προσκαλο σε βοίθια, μα κανένας δεν απαν-
φένετε πολι μακρια βρίσκοντε ι δικί-μας.

Κε ι πλιγες, μυ πονύνε δινατα...

— Ε, — σκέφτομε, — πάγο, χάθικα!

Κε θα χανόμυνα αν δεν ήταν ο Γάικας. Περάσανε διο
όνιχτα. Το βράδι ακύο, δίπλα-μυ εκι κάπυ ένα σκιλι μυ-
(ζι.¹) Απτι χαρά-μυ κσέχασα τυς πόνυς. «Θα με βρι άρα-
ίτε όχι;» — σκέφτομε.

Με βρίκε. Ιταν ο Γάικας-μας. Γρίλιζε απτι χαρα, λίχι
ίτι, τα μάτια-μυ.

— Αχ, ακριβέ-μυ σίντροφε, σίντροφέ-μυ ακριβε!

Κε πως να μι τον ονόμαζα σίντροφο! Πέφτι δίπλα-μυ
άικας κε μυ γιρίζι τι ράχι. Στι ράχι-τυ τσάντα με κόχι-
σταβρο: «Πάρε ότι συ χριάζετε.» Πίρα επίδεζμο, ιό-
έχισα στις πλιγές-μυ, τις έδεσα όπος όπος.

Κι ο Γάικας μ' αφνι τόρα κε τρέχι με το μπρίνζελ στα
τια. Το μπρίνζελ ίνε τέτιο κσιλάκι, πυ το δένυν στο πε-
μιο τυ ιγιονεμικυ σκιλι. Όταν το σκιλι βρίσκι τον πλιγο-

μένο πέρνι το μπρίνζελ στα δόντια-του. Κε τρέχι μ' α
στους δικύς-του, στους ιγιονόμους στρατιότες. Μ'αν δεν τον
τον πλιγομένο, δεν το πέρνι το μπρίνζελ στα δόντια.

Ο Γάικας με το μπρίνζελ στα δόντια έτρεκσε στους κ
σνοαρμέους ιγιονόμους κε τος έφερε κοντά-μου.

Κε έτσι σόθικα.

Ο ΦΙΛΑΚΑΣ.

(πα ρ α μ ί θ ι).

Μακρια απτιν πόλι το σπίτι τυ Χτενα. Γίρο δεν έ
κανένα σπίτι. Κε όμος ο Χτενας δεν έκλιε ποτε το σπ
τυ κι όταν ακόμα κατέβενε στην πόλι. Μα κε γιατι να
κλίσι, αφυ ίχε πιστους φίλακες εκι, διο μεγάλη μαντρόσκ

Μια φορα γιρίζοντας απτιν πόλι βλέπι: στο σπίτι-τυ
σα διο λοποδίτες καθιζμένι σε σκαμνια κι αντίκρι-τους τα σκι

— Τί θέλετε, φίλι; — ροτα ο Χτενας.

— Νά τρις όρες τόρα καθόμαστε εδο κε ύτε να κιν
με μας αφίνυν τα τρισκατάρατα. Όταν μπίκαμε δε γάβγισ
Μα τόρα ύτε το χέρι να θάζουμε στην τσέπι-μας αφίν
Γαβγίζουν κε ορμυν να μας κορατιάσουν. Υτε τα τσιγάρα-
να πάρουμε μας αφίνυν. Πές-τα να μας δόσουν τιν άδια
καπνίζουμε.

— Μι θιάζεστε, καπνίζετε στην αστινομία. Εμπρος
πον, μα μιν τρέχετε γιατι θα σας κορατιάσουν τα σκιλια.
στις τσέπες να βάλετε τα χέρια, γιατι ίσος να έχετε
όπλα. Ινε σινιθιζμένα σ' όλα αφτα τα σκιλιά-μου.

Σι μίνε εδο κε φίλακσε το σπίτι, — ίπε ο Χτενας σ'
απτα σκιλια, — κε σι, έλα μαζί-μου. — Πίρε μαζί-του το
το σκιλι.

Κε έφερε κε τος διο κλέφτες στην αστινομία.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΧΙΔΡΟΜΟΣ.

Γένικε αφτο, πυ θα σας πο, μακρια μακρια εκι στις γερες χόρες. Τρένα κι πέρα δεν υπάρχουν. Κυθαλάνε το χιδορομίο μονάχα μια φορα τιν εβδομάδα πάνο σε έλκιθρα, τραβύνε τα σκιλια.

Ο ταχιδορόμος Μεκ καθότανε πάνο στο έλκιθρο κυκυλινος μέσα σε χοντρι γύνα. Με μεγάλη επιτιδιότιτα διέφθινε τα σκιλια. Κε τον αγαπύσαν εκείνα. Σαν πυλι πετα το χιθρο πάνο στο φρέσκο χιόνι. Νά, κάτω κι παγομένο το τάμι ακίνιτο μέσα στο λανκάδι. Το έλκιθρο τόρα τρέχι πιο ίγορα πάνο απτον ίσιο πάγο.

„Κραχ!“ — κρότισε κάτι κάτω απτα κατοσανίδα του χιθρου.

— „Αδίνατος εδο πέρα ο πάγος“ — σκέφτικε ο Τοτ, κε το έλκιθρο βαρι. — Κε σι σιγμι πίδισε κάτω, πάνο τον πάγο.

Τα σκιλια με πιο λαφρο το φορτίο, τρέκσανε πιο γλίφρα προς τον όχτο του ποταμου. Κε πίσο απ αφτα πάνο τον πάγο κσεχόριζε ολομόναχι ι φιγύρα του Τοτ. Πεζος χόντανε κατόπιν ο Τοτ. Κε το χιόνι έπεφτε όλο κε πιο κνο. Δίσκολα μπορούσε να κσεχορίζι τ' αχνάρια του ελαφρου χιθρου, πυ δε φενόντανε πια.

Σαν αστραπι έφτασε το έλκιθρο στο χοριο. Απ' όλα τα τίτια τρέκσανε ι άνθρωπι φονάζοντας:

— Το ταχιδορομίο, το ταχιδορομίο!

— Μα πυ ίνε ο Τοτ; Ισε μόνος; — αροτίσανε το Μεκ.

Γριλίσανε τα σκιλιά κι ανίσιχα κιτάζανε γίρο ζιτόντας το κρό-τους φίλο.

— Πρέπι να πάνε να το ζιτίσουμε, — φονάκσανε τα πεδια, φίλι του Τοτ.

Ένα απτα πεδια πλίσιασε το σκιλι, πυ ήταν ο οδ
κε τυ ίπέ;

— Ο Τοτ ίνε εκι, ζίτισέ-τον, Γρο.

Γίρισε εδο κ' εκι ανίσιχα το σκιλι κε γρίλισε.

Πιδίσανε τα πεδια στο έλκιθρο κε σαν αστραπι
έτρεκσε στο μέρος, οπυ έμινε ο Τοτ.

Αργα προχορύσε ο Τοτ. Το χιόνι ήτανε βαθι κε
εμπόδιζε. Ακσαφνα τυ φένετε προς ακύι κάτι ανάμεσα α
βυιτο τις κατεγίδας.

«Ίνε ι φονι τυ Γρο, δίχος άλο» —ίπε.

Ιστερα απο λίγα λεπτα τα σκιλια περικικλόσανε
Τοτ χαρούμενα, γαβγίζοντας κε πιδόντας. Ο Γρο έλιχε
παγομένο-τυ πρόσωπο κε τα πεδια τυ φονάζανε:

— Κάθισε γλίγορα, Τοτ!

Πίδισε ο Τοτ στο έλκιθρο, κε τα σκιλια φτεροπόδ
ανάμεσα απτιν κατεγίδα πέραν το δρόμο για το χοριο.

*Ο σιμζος ίνε ο ωιστος τυ
ανδρουν ριζος*

Ι ΛΙΚΙ.

Ο παπύς-μυ ήτανε φίλακας στο δάσος. Μια φορα α
το βράδι γίριζα σπίτι. Σίνεφα μάθρα κε πικνα σ
πάζανε τον υρανο, πυ προμινύσαν μπόρα. Ο πα
ετάχινε το θίμα. Ακσαφνα ακύι απο κάπυ υρλιάζματα δ
τα. Βιάστηκε περισσότερο, μα τα υρλιάζματα ακυόντανε
κε πιο σιμα. Ο παπυς άρχισε να τρέχι. Δεν πρόκανε
θγι απτο δάσος κε τί να δι; Αντίκρι-τυ κάτι σαν τελίες
γιαλίζανε. Ίτανε λίκι. Ακύι τόρα το τρίξιμο τον δοντιόν-τ

Τρέχι με όλι τι δίναρί-τυ σ' ένα απσιλο έλατο, σκαρφ

δρόνι εκι κε πιάνετε απτα κλαδιά-τυ. Τον ιδανε ι λίκι κε
σταματίσανε. Ο παπυς ανέβικε πιο πσιλα. Ι λίκι γριλίζανε
κάτο κε τσουνκρανίζανε το φλιο τυ δέντρυ.

Πολι σπάνια το καλοκέρι ι λίκι επιτίθεντε ενάντια στους
ανθρώπους. Φένετε τώρα πως θα τυς διέφιγε κανένα κινίγι.

Νίχτα πια. Ο παπυς κα-
τάλαβε πως έπρεπε να περάσι
εκι πέρα τι νίχτα. Ανέβικε πιο
πσιλα κε κάθισε πάνο σ'
ένα κλαδι. Φίσιζε ο αέρας, σα-
λέψανε τα κλαδια τυ έλατυ
κε πέτακσε το καπέλο τυ πα-
πυ. Ορμίσανε ι λίκι, το αρπά-
κσανε κε το κάνανε κοράτια.
Ιστερα κσανακάθισαν κάτω απο
δέντρο κε υρλιάζανε κιτάζον-
τας απσιλα. Ο παπυς δινατα
κρατιόνταν απτα κλαδια, πυ
τα σάλεβε κε τα λήγιζε ο
αέρας.

Δεν έκλισε μάτι ολι τι νίχτα καθιζμένος εκι απσιλα,
πάνο στο έλατο, ο παπυς. Το προι ι λίκι φίγανε. Κατέβι-
κε τότε απο δέντρο, κε ίρθε στο σπίτι.

— Τί έπαθες;—τον αρότιζε ι γιαγια.

— Φοβίθικαν ι λίκι απτιν μπόρα κε μ' ανανκάσανε να
τυς κάνο σιντροφια,—ίπε κε κσαπλόθικε πάνο στο κρεβάτι.

Για το χροῖμα-τυ, το γίμνο δὲ πιωτόννη
το πααχι,
μα για το ιονι ων ωῖρε ιτες το βραῖδι
αὐτο μαντρι
Γαμῆνι ωανο στο μορμι,
γῆνα ο γίμνος, δῆς, φορι.

ΠΟΣ Ι ΛΙΚΙ ΜΑΘΕΝΥΝ ΤΑ ΠΕΔΙΑ-ΤΥΣ.

Εχι πυ περνύσα μια φορα απο ένα δρόμο ακύο πῖς
μυ κάτι φονες. Φονάζι ένα τσοπανόπουλο. Έτρεχε μέσα απ
τον κάμπο κε έδιχνε κάπυ. Κιτάζο κε βλέπο: τρέχυνε στο
κάμπο διο λίκι: άγριος κε δυνατος ο ένας, νέος ο άλλος.
νέος ίχε πάνο στι ράχι-τυ πνιγμένο αρνι, κε με τα δόντια
τυ το κρατύσε απτο πόδι. Κατόπιν τυ έτρεχε ο άλλος.

Οταν ιδα τυς λίκυς, μαζί με το τσοπανόπουλο έτρεχε
κατόπιν-τυς. Φονάκσαμε κ'ι διο. Τις φονές-μας ακύσαν
ι χορικι κ' ετρέκσανε μαζί με τα σκιλιά-τυς.

Μόλις ο γερολίκος ιδε τα σκιλια κε τυς ανθρώπυς, πλ
σίαζε το νέο, άρπακσε το αρνι κε το τράθικσε στιράχι-τυ
Πιο δυνατα τρέκσανε τόρα κε σε λίγο χαθίκαν απ τα μάτια-μας

Τότε το πεδι άρχισε να μας διγιέτε πως έγινε το πρά
μα: απτον νκρεμο πίδισε ο γερολίκος, άρπακσε το αρνι, τ
κατακσέςχισε κε το κυθάλισε.

Αντίχρι-τυ έτρεχε ο νέος λίκος κε όρμιζε πάνο στο αρνι

Ο γερολίκος έδοςε το αρνι στο νέο κι ο ίδιος έτρεχε
απτο πλάγι.

Μονάχα όταν ιδε τον κίνδυνο ο γερολίκος, αφίκε τ
μάθιμα κε πῖρε ο ίδιος το αρνι.

Ο ΤΟΛΜΙΡΟΣ ΛΑΓΟΣ.

(Παραμύθι).

Γενίθικε το λαγυδάκι στο δάσος. Μα διλο, φοβόντανε όλα. Τρίξι κάπυ κλαδι, πίδα πυλάκι, πέφτι κοράτι χιονι απτο δέντρο — το λαγυδάκι τρομάξι. Φοβίθικε το λαγυδάκι μια μέρα, φοβίθικε μια βδομάδα, φοβίθικε ολόκληρο χρόνο. Κε άκσαφνα μεγάλωσε κε έπαπσε πια να φοβάτε.

— Απο τίποτε δε φοβύμε! — φόνακσε μια φορα μέσα στο δάσος.—Δε φοβύμε καθολου κι απο κανένα!

— Ε, λοκσομάτι, κε το λίκo δε φοβάσε;

— Κε το λίκo, κε τιν αλεπυ, κε τιν αρχύδα, δε φο-
βύμε κανένα!

Κορικο αλίθα ν' ακυς το λαγο να καφχιέτε έτσι!

— Τί μυ πσάλετε—φόνακσε ίστερα.—Αν τίχι ν' αν-
ταμόσο λίκo ο ίδιος θα τυ επιτεθο κε θα τον κορατιάσο.

— Α, πόσο παλικαρoς ίσε, λαγε! Μα κε πόσο βλά-
κας....

Φονάζυν ι λαγι για το λίκo κι αφτος εκι δίπλα-τυς.
Γιρίξι, γιρίξι εκι στο δάσος για τις δουλιές-τυ. Πίνασε κε
σκέφτικε:

„Καλο θ'άτανε να τσιμπίσο κανένα λαγυδάκι“. Αφυν-
κράζετε εκι κάπυ όλος διόλυ κοντα φονάζυνε λαγι κε όλο
κε μιλύνε για το σταχτι λίκo. Σταματα αμέσος, οζμίζετε τον
αέρα κε αρχίξι να σέρνετε σιγα ανάμεσα απτα δέντρα. Εφ-
τασε σε λίγο, πολι σιμα στυς λαγυς, πυ πέζανε. Ακύι ποσ
τον κοροιδέβυν· κε περισσότερο απο ολυς ο καφχισιάρις λα-
γος με τα λοκσα μάτια, τα μακρυλα αφτια κε τιν κον-
τι υρα.

„Ε, στάσυ αδελφύλι! ετιμάσυ να σε φάγο!“—σκέφτετε
ο σταχτις λίκος κε παρατιρι πιος λαγος επενιέτε γιχ τιν

παλικάριά-του. Ἡ λαγί δεν τον προσέχουν κε κσακολουθουν πεγνίδια-τους όπος πρότα. Στο τέλος ο καφχισιάρης λαγί πίδισε σ' ένα κύτσορο, κάθισε πάνο στα πισινά-του πόδια φόνακσε:

— Ακύστε, σις φοβετσάριδες! Ακύστε κε κιτάκστε πέρα. Νά, τόρα θα σας κάνο ένα πεγνίδι . . . Εγώ! Εγώ.

Μα κσαφνικα σάμπος να τυ δέθηκε ι γλόςα. Ἰδε λίκο. Ἡ άλι δεν τον ἰδανε, τον ἰδε μονάχα αφτος κε έμυ ασάλεφτος σι θέσι-τυ. Ἰστερα γένικε κάτι ασινίθιστο πράμα.

Ο καφχισιάρης λαγός πίδισε απσιλα σαν τόπι κι απτ φόβο-τυ έπζεε πάνο στο πλατι μέτοπο τυ λίκυ. Κατρακί λύσε σαν κυθάρι πάνο σι ράχι τυ λίκυ, γίρισε κε πίδισε κσανα στον αέρα. Επεσε χάρο στα τέσερα, κε χορις να γιρί πίσο να δι, έτρεκσε με όλι-τυ τι δίναμι. Ετρεχε, όλο έτρεχε. Κε όλο τον κερο τυ φενόντανε προς νά, νά τον έφτασε λίκος κε τον άρπακσε με τα δόντια-τυ.

Στο τέλος εκσαντλίθηκε ο κακόμιρος, έκλισε τα μάτια κε σοριάστηκε κάτω απο ένα θάμνο.

Ο λίκος στο διάστημα αφτο έτρεκσε στο αντίθετο μέρος τυ δρόμου. Όταν ο λαγός έπεσε απάνο-τυ, νόμισε πως κά πιος πιροβόλισε.

Ετρεχε, έτρεχε ο λίκος κε έλεγε μόνος-τού: „Λαγός λίγος δεν έχι το δάσος! Ζιτο κάπιον άλλον. Αφτος θα ήτανε χορις άλλο λισταζμένος“.

*Ο λαγός δεν εν δίος,
— μα ωσι προσεχτιμος
Τρέχι ο λαγός ωετα,
— κε τα ωοδία-τυ φτεφα*

I MAXI.

Εγινε αφοτο που θα σας πο στις τροπικες χόρες. Πίγενα, μαζί με τους νέγρους. Ακσαφνα ίδα απο μακρια ένα άγριο θυβάλι. Στριφογίριζε, έσκιβε το κεφάλι, δίπλα σε μια ριγάτι τίγρι. Το έμα χινότανε ποτάμι απο στόμα τυ θυβαλιω.

— Θέλετε να δίτε μάχι;—φόνακσε ο νέγρος.—Τότε ας ανεθύμε στο δέντρο!

Ι νέγρι σκαρφαλόνουν στα δέντρα σαν τις γάτες. Με τραβίχσανε κε μένα κατόπιν-τους. Τοποθετιθίκαμε πάνο στα κλαδια κε παρατιρύσαμε.

Ι τίγρι κάθισε, ολόλιζε κε το θυβάλι τις στριφογίριζε όλον κερο. Περάσανε κάμποσα λεπτα. Ακσαφνα πετάχτικε προς τα πάνο, έγριε το κεφάλι κε έχοσε τα κέρατα κάτο απτιν κιλια τις τίγρις. Πίδισε εκίνι πάνο στο θυβάλι κε κάρφοσε τα δόντια-τις στα πλεβρά-τυ. Ιστερα σαν ανεμο-στροβίλος τραβίχτικε προς τα πίσο κε ίδα πως γιαλίζανε ι κιλίδες τυ δέρματός-τις πάνο στα χόρτα.

Μάζεπσε όλες τις δίναμές-τις ι τίγρι κε υρλιάζοντας όρμιζε πάνο στο κεφάλι τυ θυβαλιω. Το θυβάλι έγριε τον παχί-τυ λεμο κε σίκοσε πάνο στα κέρατά-τυ τιν τίγρι. Τρά-ντακσε τα κέρατα κ'εκίνι, δάνκανε κε τσουνκράνιζε το θυβάλι.

Ὅς ἓνα λεπτο τιν κρατύσε πάνω στα κέρατά-του ἴστερα τίνυκε το κεφάλι κε τιν πέτακε χάρο. Ἀργά λιγίζοντας κέρατα ἐσφικσε τιν τίγρι στι γι με ὅλο-του το θάρος.

Μύνκριζμα. . . θριχιθμος. . . κε παρατεταμένος στεναγμος γάτας. Τίνακε το θυβάλι το ελέφτερο πια κεφάλι-του, κε μύνκρισε δινατα. Τα πόδια-του ἔτρεμαν. Ὁ στεναγμο-τις τίγρις ολοένα κε πιο αδίνατος. Μυνκρίζοντας το θυβάλι τιν καταπατύσε με τις οπλές-του.

Ὅταν κατέπεσε ἡ λῖσα το θυβαλιου, σταμάτισε το ζόλο. Ὅλο το πελόριο κορμί-του ἔτρεμε ὅλο. Κε κσαφνικα ἀρχίσε να μυνκρίζει, παραπονιάρικα, παρατεταμένα.

— Ἰνε θυβαλίνα—με ἴπε σιγα ἓνας απτυς νέγρους. Φονάζι το μικρό-τις. Κιτάκστε. Κε ἐδικσε ἓνα μικρο, μάθρο κορμι πυ γιάλιζε πάνω στο πικνο χορτο. Ἡ θυβαλίνα, τρικλίζοντας, πλισίασε το μικρό-τις. Πίδισε ἐκίνο κι ἀρχισε να τι λῖχι.

ΠΙΑΣΤΙΚΕ.

Το κολχοζ ἀγόρασε νέο ἄλογο, τιν Αβγύλα.

Ἡ Αβγύλα ἴταν φοράδα με πιρόκξανθο χρομα. Τα πυλάρια-τις ἴταν πάντοτε ὁμορφα, γοργοπόδαρα, γνωστικα. Ὅλο το κολχοζ τιν αγαπύσε τιν Αβγύλα κε προπάντον τα πεδάκια. Στεκότανε ἡ Αβγύλα στο ζεστο στάβλο, μέσα σε ιδιέτερο σταλι. Ἰχε κε παράθιρο ιδιέτερο. Γλίγορα γένισε Αβγύλα. Τα πεδάκια τρέχανε σιχνα στο παραθιράκι να κιντάζουν τιν Αβγύλα κε το μικρό-τις πυλαράκι.

Στο χοριό-μας ζύσε ο κυλάκος Χαρίδης. Εβλεπε τιν φοράδα-μας κε τι ζίλεθε. Δεν εφχαριστιέτο ὅταν ἡ δουλειά-του κολχοζω πῖγεναν καλα. Κε αποφάσιζε να κλέψει τιν φοράδα. Σιχνα λιπον ἀρχισε να περνα απο στάβλο-μας. Κε

να καλοπιάνει τα σκυλιά του στάβλου: πετόντας σ'αφτά πότε πσομι, πότε κόκαλο. Τον εσινίθισαν τα σκυλιά κε δεν τον εγάθγιζαν πια.

Διάλεξε μια σκοτίνι νίχτα κε κριφα επλίσιασε στο στάβλο. Εσπασε τιν κλιδαρια. Μπίκε μέσα. Μόλις θέλιζε να ρίξει το χαλινάρι στο κεφάλι τις Αβγύλας, τρόμαξε εκείνη, φοβίθηκε για το πυλαράκι-τις, χλιμίντρισε κε χτίπιζε με τιν οπλί-τις τον τίχο. Το πυλαράκι στεκόντανε στο διπλανο σταλι. Ακούοντας τι μάννα-τυ, φόναξε χαρούμενο κ'εκίνο.

Πίδισε ο αλογας: τί έπαθαν κι ανισίχισαν τα άλογα; Ετρεχε στο στάβλο, ήταν ανιχτος. Φόναξε ο αλογας. Ετρεχαν ι κολχοζίτες. Αναψαν το φανάρι, κιτάζουν στι γονια συφρομένος ο Χαρίδης.

— Τί κάνεις αφτυ;

Ο Χαρίδης δεν κσέρι τί να απαντίσι.

— Ιρθα να δο τιν Αβγύλα.

— Τι νίχτα δεν κιτάζουν τα άλογα κε κλιδαριες δε σπάνουν.

Πέρανε το Χαρίδι κε το προι τον έστιλαν στιν πολι.

*Γωερωιισι, το άρογο χορτένι.
Γάρογο μι δίοχνης με ναμτσι,
μα με ναχι τροφι.*

*Το ζοντανο το άρογο με τάτσαχένιο
τον υοχοζίτι βωιδόνε στι δύχια-τω.*

ΤΟ ΠΥΛΑΡΙ.

Στο δάσος έβοσκαν άλογα. Δίπλα απτο βοσκοτόπι-τους, ανάμεσα απτο δάσος περνύσε ι σιδεροδρομικι γραμι.

Ενα πυλαράκι αφυ έφαγε αρκετο χόρτο κε χόρτασε σκέφτικε να γιρίσι σπίτι. Το χοριο ήταν κοντα. Προχορούσε ανάμεσα απτις ράγες πάνο απτις σσπάλες (τραμβέρσες).

Ακσαφνα κάπιο τρίξιμο κε θόριβος ακύστηκε πίσο-
του Γιρίζι το πυλάρι κε βλέπι πος κατόπιν-του τρέχι κάπιος με
γάλος κε μάβρος.

Φοβίθηκε κε θέλιζε να τρέξει στιν πάντα.. Μα εδο ίτα
πρόχομα απσιλο κε απόκρινο.

Το πυλαράκι έτρεκε τότε μπροστα κε κσανά γίριζε να
δι. Ι μηχανι πλσιιάζι. Το πυλαράκι τρέχι πιο δυνατα.

Ο μηχανοδιγος λιγότεπσε το δρόμο τις ατμομηχανις.
Φόνακε ι σιρίνα τις ατμομηχανις για να φίγι το πυλαράκι
απτο δρόμο. Μα το πυλαράκι με σικομένι τιν υρά-του έτρεχε
δίχος να σταματίσι ανάμεσα απτις ράγες.

Κσανασφίρικε ι ατμομηχανι κι άρχισε βαρια να ανκομα
χάι με το σολίνα-τις. Το σφίριγμά-τις κσαπλόθηκε ανάμεσα
στο δάσος.

Το πυλαράκι έτρεχε με όλες-του τις δίναμες.

Ακσαφνα παρατίριζε πος το πρόχομα δεν ίνε πια απσιλο.

Γίριζε πίσο κε ίδε τα διο μάτια τις ατμομηχανις πυ για-
λίζανε. Νά, νά το θεριο θα το φτάσι... Πίδισε τότε απο
πάνο απτις ράγες κε έτρεκε προς το βοσκοτόπι. Ι καρδιά-του
χιτύζε απτο φόβο κι ο μηχανοδιγος χαμογελόντας σκεφτότα-
νε: — Α, φοβίθηκε το τρελο! Πρέπι κσανα να περισέπσο το
δρόμο τις μηχανις.

Με κρότο δυνατο όρμιζε προς τα εμπρος ι ατμομηχανι
κε στι στροφι, του δρόμου σφίρικε.

Το πυλαράκι έτρεχε έτρεχε ζιτόντας να κριφτι στο
δάσος. Μα βλέποντας αργότερα πος το μακρυλο τέρας πέ-
ρασε απο κοντά-του δίχος να το πιράξει, ισίχασε κε σταμάτισε.

Ιστερα έβγαλε λεπτι φονι, χλιμίντριζε απτι χαρά-του,
έκοπσε με τα δόντια-του χλορο χορταράκι κε έτρεκε πιλα-
λόντας σπίτι.

ΤΟ ΑΓΡΙΟ ΠΥΛΑΡΙ ΚΕ ΤΟ ΤΣΑΚΑΛΙ.

Ένα κοπάδι απο άγρια άλογα έβοςκε κοντα σ' ένα δά-
σος απο λέφκες. Πίσο απο θάμνο κριμένο ένα τσακάλι πα-
ρακολουθύσε ένα απτα πυλάρια. Περίμενε πότε ι μάνα θα
απομακρινθι λίγο απτο βιζαστύρι-τις. Για το τσακάλι νοστι-
μότερο φαγι απτο κρέας τυ πυλάριου δεν ιπάρχι.

Διο φορές ιρθε κοντά-τυ το πυλάρι μα κε τις διο φο-
ρες ι μάνα ίτανε στο πλάγι-τυ. Κε φοβότανε τις οπλες τυ
αλόγου.

Περίμενε, περίμενε, μα δε θγίκε τίποτε. Αποφάσισε
λιπον ν' αφίσι τιν κρίπτι-τυ κε να φίγι. Μα εκι πυ έβγενε
απτο θάμνο το πρόσεκσε το πυλάρι. Θέλιζε το τρελο να το
γνορίσι. Κύνισε τιν υρα κε χοροπιδόντας έτρεκσε προς το
μέρος-τυ. Κάθισε το τσακάλι κε περίμενε. Μόλις ιρθέ κοντά-τυ
σιχόθηκε το τσακάλι κε έτρεκσε προς το δάσος, έτσι πυ να
μπορούσε να τρέχι κατόπιν-τυ το φιλοπερίεργο πυλάρι.

Επρεπε να το γελάσι κε να το φέρι πίσσο απτο λόφο,
μακρια απτα μάτια τις μάνας-τυ.

Ετρεχε το τσακάλι, κατόπιν-τυ έτρεχε κε το πυλάρι.

Μόλις περάσανε το λόφο γιρίζι πίσο το τσακάλι κε ρίχνε στο λεμο τυ πυλαριω. Το πυλάρι έγριε στο πλάγι, πίδα προς τα πάνο, χτίπιζε με τα πισινα πόδια-τυ τι γι. Τα δόντια τυ τσακαλιω μόλις ανκίκσανε το πέτσι-τυ.

Το πυλάρι έδοξε κλοτσιες με τα πόδια κε εσθάνθη άκσαφνα δυνατο πόνο στις φλέβες. Δινατι φονι θγίκε απ στίθια-τυ. Αχυσε τι φονι ι μάνα. Ετρεκξε σαν πυλι, πέρασ το λόφο κε με ρικομένα τ' αφτια, διάπλάτα τα ρυθύνια, γλγορα, σαν φοτια ρίχτικε πάνο στο τσακάλι. Τύφες απο κτρινο μαλι πετάκσανε στον αέρα. Ο αγόνας αμέσος μετατράπικε σε κινιγιτο. Εφεβγε, έφεβγε το τσακάλι, κι όλο έβλεπ μπροστά-τυ τα φοδερα δόντια τυ αλόγου. Κε μονάχα, ότα κρίφτιτε πίσο απτο μακρινο λόφο τότε ισίχασε.

Με μεγάλη χαρα το πυλάρι γίριξε με τι μάνα-τυ στο ριάκι. Στενι λέντα απο έμα κσεχόριζε στο πισινό-τυ πόδι. Είς στο ριάκι με μεγάλη εφχαρίστισι βίζακσε το γάλα τις μάνας-κε γλικά αποκιμήθηκε.

ΑΙΤΟΣ—ΜΠΕΡΚΥΤ.

Ο πιο μεγάλος απ' όλος τυς αιτυς ίνε ο μπερκυτ. Τ χρώμα-τυ ίνε σκοτινο σταχτι. Το μάκρος-τυ ος ένα μέτρο. Το άπλομα τον φτερύγον-τυ, απτο τέλος τις μιας φτερύγας ος το τέλος τις άλλις, ίνε παραπάνο απο διο μέτρα. Τ ράμφος-τυ στερεο, τα νίχια-τυ άγρια.

Ι αιτίνα κλοσα στα μέσα τυ μάρτι. Ιστερα απο 3 μέρες θγένυν ι νεοσι. Ινε σκεπαζμένι απο άσπρα πύπυλα.

Ενόσο τα αιτόπυλα ίνε στι ι φολια αιτι δε ζιτάνε τι τροφί-τυς μακρια. Παραπάνο απο 20-30 χιλιόμετρα δεν απομακρύνοντε απ τι φολιά-τυς. Πολα αγρίμια κινιγύνε σ' αφ το διάστημα. Μια φορα κοντα σε μια φολια αετυ βρίκαν απομινάρια απο 40 λαγυς κε 300 πάπιες.

Ζουν ι αιτι πολα χρόνια. Ακόμα κε στι σκλαβια ζύνε παραπάνο απο 100 χρόνια. Τα νέα αιτόπυλα έφκολα ιμερόνουντε. Τόσο πολι σινιθίζυνε στο νικοκίρι-τους, ι πυ στενοχορέβουντε πολι, όταν εκίνος απυσιάζι για πολιν κερο.

Μα ο αιτος ίνε φο-
βερως, όταν ίνε ελέφθε-
ρος. Όταν ακύσουν τι
φονί-τυ κρίθουντε όλα
τα πυλια κε τα θιρια,
πυ ίνε πιο αδίνατα
απ' αφτον. Τυχένι κά-
ποτε να κυβαλα κε
μικρα πεδια.

Κάποτε ο αιτος επιτίθετε κε ενάντια στους ιλιχιομένους. Νά τί γένικε μια φορα. Ένας πιναζμένος μπερκυτ επε-
τίθεικε ενάντια σ' ένα μεγάλο γυρόνι. Γρίλιζε το γυρόνι. Ετρεκσε ο νικοκίρις κ' έδιωκε το πυλι, πέτακε ο αιτος απ-
τιν παχια ράχι τυ γυρουνι, άρπακε ένα γάτο κε κάθισε
πάνο στο φράχτι. Γρίλιζε το πλιγομένο γυρόνι, έσκυζε ο
ματοβρεγμένος γάτος. Ετρεκσε ο χορικος να πάρι το όπ-
λο-τυ. Μόλις εφάνικε με το όπλο στα χέρια ο αιτος όρμιζε
επάνο-τυ κε γαντσόθεικε στο χορικο με τα νίχια-τυ. Αρχιζαν
τόρα τρις να φονάζουν να κε ζιτυν βοίθια: το παχι γυρόνι,
ο γάτος κι ο χορικος. Ετρεκσαν ι γίτονες, έπιασαν τον
αιτο κε τον έδεσαν.

Ο ΠΙΡΥΛΑΣ (χιμονιάτις).

Μια φορα το χιμόνα άνικσα το παράθιρο. Πέτακε μέσα
στο δομάτιο ένας πιρύλας με κόκινο στίθος, μάβρα φτερύγια
κε σταχτιως όμυς. Τον έδοσα κόκυς σιταριω κε πσίχυλα.

Τα ράμφιζε, καθιζμένος πάνω στο παράθυρο, κε αποκιρίθιζε.
Περάσανε κάμπουσες μέρες. Ο πιρύλας καθόντανε τὸ
πάνο στο δάχτυλό-μου κε ἔτρογε κόκους απτὶν απαλάμι-
Καθότανε πολὲς φορές πάνω στὺς ὄμους-μου.

Ἰχαμε στο σπίτι ἓνα μικρὸ σκιλάκι. Στὶν ἀρχὴ τὸ π
φοβοῦτανε ἀπὸ σκιλὶ, μα ἀργότερα σινίθισε κε ἔγιναν φ
Καθότανε στὶ ράχι, κάποτε στο κεφάλι το σκιλι. Τὸ
ἀμα ἴταν πολὶ εφχάριστο. Τὸ σκιλὶ κυνύσε τὶν υρὰ, γάθ
ζε, πιδύσε. Κ' ἐκίνο κσαχολυθύσε νὰ κάθετε πάνω-το,
καθάλα σε ἀλόγο. Σιχνα το σφίριζα τὰ ἀγαπιμένα-
τραγουδάκια. Ο πιρύλας ἀγαπύσε νὰ τὸν χαιδέβυνε. Ἀγαπ
σε ὅταν τὸν ἔπερνα στα χέρια-μου, τὸν ἐχάιδεβα, κε το ἔλ
γα σέρνοντας τὶς λέξεις : «ἀγα-πι-τό-μου, καλό-μου πυ-λ
Ἀρχίζε τότε νὰ τραγουδᾷ, νὰ κᾶνι διάφορους σκοπὺς, νὰ
νάζετε, γινότανε περισσότερο ζβέλτος, πιδύσε.

Μία φορὰ ἔφισα κάπυ γιὰ κάμπουσες μέρες. Τὸ π
στενοχορέωτικε πολὶ χωρὶς ἐμένα.

Ὅταν γίρισα πίσω, με δυσκολία μπόρεσα νὰ θγάλο
πανοφόρι-μου. Μ' ἐμπότιζε ὁ πιρύλας. Πετύσε ἀπάνο-μου ἀ
τὶς διάφορες μεριες. Πιδύσε στὺς ὄμους-μου, κε ἔτριβε
κεφαλάκι-το στο λεμό-μου, ἔτσι ὅπως τρίθετε ἡ γάτα.

Ἰστερα ἀφὺ στριφογίρισε κάμπουσο κερὸ γίρο-μου, κάθ
πάνο στο ντυλάπι κε τραγύδισε χωρὶς κανένα λάθος το
γαπιμένο-μου τραγουδάκι.

ΤΟ ΠΑΡΑΚΣΕΝΟ ΚΟΤΟΠΥΛΟ.

Ἡ γρία Σοφία πύρε δεκατρία ἀβγα κε τᾶβαλε κάτω ἀ
τὶν κλόσα-τὶς. Ἡ γρία δὲν πρόσεκε πὸς τὸ ἓνα ἀπτ' ἀ
ἴτανε πρασινοπο κε λιγάκι μεγαλότερο ἀπτ' ὅλα.

Κάθετε ἡ κλόσα φρόνιμα κε ζεστένι τ' ἀβγα πίδα

ποτέ ραμφίζει τα πσίχυλα που τις δίνει η γρια, πίνει λίγο νε-
ράκι και κसानα γιρίζει στο μέρος-τις.

Κάθισε η κλόσα πάνω στ' αβγα τρεις εβδομάδες, κι απτ'
αβγα άρχισαν να θγένουν τα πυλάκια.

Αργότερα απ' όλα θγίκε
το πυλάκι απτο πρασινοπο
αβγο. Μα και τί παράκξενο
που ήτανε: χνυδάτο, κίτρινο, με
κοντα ποδαράκια και πλατι ίσιο
ράμφος! Θάβρασε η κότα
βλέποντας το στραβοπόδαρο πυ-
λάκι, μα τί μπορούσε να κάνι
τιδέποτε και αν ίνε, πεδί-τις
ίνε. Και τ' αγαπα όπος τ'άλα.

Άρχισε η κότα να μαθένι στα πεδιά-τις πως να θγάζουν τα
σκυλίκια απτο χόμα. Κάθε μέρα έφερνε τιν ιχογένια-τις
κάτο στον όχτο τις λίμνις.

Το κοντοπόδαρο πυλάκι μόλις ίδε το νερο πετάχτικε
μέσα. Τρέχι η όρνιθα, φονάζι, κυνα τις φτερούγες, πετιέτε
και αφτι στο νερο. Τα πυλάκια τρέχουν εδο κ' εχι, τιτιθίζουν:
«Βοίθια, καλι άνθρωπι, πνίγετε το αδελφάκι-μας!» Μα το
αδελφάκι δεν πνίγικε· χαρούμενα και έφθιμα κολιμπύσε, λά-
μνοντας το νερο με τα πλατια μεμβρανόδικα ποδαράκια-του.

Ακουσε τι φωνι τις όρνιθας και έτρεχσε εχι η γρια Σο-
φία. Ιδε τι γινότανε και ίπε:

— Όπος φένετε χωρίς να προσέκσο έβαλα κάτω απτιν
όρνιθα και αβγο πάπιας!

ΦΥΣΚΟΣΑΝΕ.

Διο πετινι μαλόνανε μια φορά στιν αβλι. Τα φτερα του
μεμύ-τους σιχοθίκανε απάνο, κ' η φτερούγες-τους άνιχσαν πλα-

τιες, φαρδιες. Δεν ήτανε μεγάλι ι πετινι, μα τόρα πυ αν
κσανε τις φτερύγες έγιναν τέτυ πετινάρι, πυ τρόμαζες κ
να τυς βλέπισ. Φυσχόνι κε ι όρνιθα κάποτε κι ανίγι τ
φτερύγες, όταν θιμόνι. Κε γίνετε τότε κι αφτι μεγάλι. Ι
απάνο στο μεγάλο να ορμα ο καθένας δεν τολμα. Ινε φοβερ

Ι ΙΛΕΧΤΡΙΚΙ ΚΛΟΣΑ.

Περικιχλόνοντας τα πεδια το Δίμο τον παρακαλόςαν

— Πές-μας, Δίμο, πως με τον ιλεχτριζμο κσεπυλιά
ζουν τ' αβγα.

— Καλα μα πρότα πέτε-μυ: πόσα αβγα μπορίτε ν
βάλετε κάτω απτιν κλόςα-σας.

— Δεκαπέντε—φώνακσε ο Νίκος.

— Επάνο κάτω. Μα ι δικί-μυ ιλεχτρικι κλόςα κσεπυ
λιάζι σε μια φορα κάμποσες εκατοντάδες.

Τα πεδια μίνανε με το στόμα ανοιχτο.

— Πότε κάθιτε πάνω στ' αβγα ι κλόςα-σας; ρότισε
Δίμος.

— Το καλοκέρι!—φονάκσανε τα πεδια.

— Κε ι δικί-μυ ι ιλεχτρικι όλο το χρόνο.

— Δε μας λες, Δίμο, ι όρνιθά-συ ίνε σαν τι δικί-μυ
με φτερύγες κε πόδια;

— Υτε πόδια, ύτε φτερύγες έχι. Ινε ένα κιότιο μ
ιλεχτρικες λαμπίτσες. Ακτις λαμπίτσες ζεστένεετ ο αέρας
στο κιότιο, ζεστένουντε κε τ' αβγα. Ινε ο ινκυμπάτορας.

— Κε άκσαφνα αν πρίνοντε τα πυλια! Τί θα γίνι το
τε; Απο πσιμένα αβγα ι ιλεχτριχί-συ λάμπα δε θα μπορέ
σι να κσεπυλιάσι...

— Πολι ροστα' μα μι νομίζετε πως εκίνος, πυ εφέ
βρε τον ινκυμπάτορα ήταν πιο κυτος απο σας. Ο ινκυμπά

τορας ίνε έτσι χτιζμένος: άμα αρχίξει ι ζέστι να γίνι πιο με-
γάλι, τότε ι μια λαμπίτσα ζθίνι.

— Κε πόσες ιμέρες κάθετε ι όρνιθά-σας πανο στα
αβγα;

— Τόσες ιμέρες, όσες κ' ι δικί-σας. Ακριβος ίκοςι κε
μια μέρες. Αμα θγύνε τα πυλια, τα φέρνουν στο κσεραντίρι.
Εδο στι στιγμα τα ζεστένι ι ιλεχτρικι λάμπα κε τα στεγνόνι.

Απτο κσεραντίρι τα φέρνουμε στι «μάνα». Ι «μάνα»
αποτελίτε απο τρία δομάτια. Το πρότο, ίνε κιτόνας με
θερμάστρα ιλεχτρικι, τα δεφτερο δομάτιο ίνε έθυσα για πε-
ρίπατο με γιάλινι στέγι, το τρίτο αβλι με στέγι απο σιρμάτινα
κάνκελα.

Ζύνε τα μικρα πυλάκια στι «μάνα» εφτα-οχτο εβδομά-
δες ος δυ δυναμόσουν καλα.

Ι ΓΡΙΑ ΜΑΡΙΟ ΚΕ Ι ΟΡΝΙΘΑ-ΤΙΣ.

Ολι μέσα στο χοριο
κξέρουν τι γρια Μاريو
κε τι μάβρι όρνιθά-τις·
ταχτικα αβγιν-αβγι,
πριν ακόμη ο ίλιος θγι
εγενύζε τα αβγά-τις.
Κάθε μέρα κε αβγο!
Ε, να ίχα κε εγο
τις γριας Μاريو τι χάρι·
όμος ι γρια Μاريو
θέλι κάθε μέρα δια·
δος-τις το λιπον κριθάρι!
Αλα τόρα οφελι
το κριθάρι το πολι;
Αν τιν όρνιθα παχίνις,

τί θαρῖς γρὶα Μαρῖο
τα αἶγα θα γίνουν διο;
Μα . . . χορὶς αἶγο θα μίνῖς.
Ομοσ ἰ γρὶα Μαρῖο
Θέλι κε καλὰ τα διο·
δεν ἀκούι... Τὶ δουλιά-τις!
Κε τιν ἔπαθε!-Πός; - Νά!
τόρα πλέον δε γενα
ἰ παχια ἰ ὀρνιθά-τις.

ΜΥΖΙΚΟΣ—ΜΙΑ ΣΠΙΘΑΜΙ.

Περνύσα ἀπο δάσος, κερὸς ἴνε τόρα,
—χιμόνας, γενάρῖς, ἰ πάγι παντο.
Μικρο αλογάκι κσιλοφορτομένο
ἀνέβεν' ἀργὰ τα ρίζα τυ θυνο.
Κε δίπλα ς' ἐκίνο, σοθὰρα κε σπυδέα,
τα ἰνία τυ ζού πεδάκι κρατα.
Προθάτινι γύνα, ποδίματα ἀντρίκια,
τα γάντια μεγάλα, κι αἴφτο, τόσα-δα.
—Λεβέντι-μυ, γιά-συ;—Καλέ-μυ, δὸς δρόμο
—Πολὶ θιμομένο σε βλέπω μικρο:
Τα κσίλα ἀπο πυ;—Κι κάτω ο πατέρας
τα κόβῖ, τα φέρνο στο σπίτι ἐγο.
(Μπαλτας κσιλοκόπυ ἀντίχισε τόρα).
—Μεγαλ' ἰ φαμίλιας-σας, πεδάκι;—ροτο.
—Φαμίλια μεγάλι, μα ἀντρες μονάχα
διο ἱμαστε, μπάρμπα, ἐκίνοσ κ' ἐγο.
—Α, ἔτσι; καλὰ. Πός σε λένε;—Νικόλα!
—Κε πόσον χρονόνε θα ἴσε;—Εφτά...
„Εμπρὸς καχορίζικο.“ φονάζῖ ο Νικόλας,
τα ἰνία ἀρπάζῖ στα χέρια γερα.

ΤΟ ΠΥΛΙΜΑ ΤΟΝ ΠΕΔΙΟΝ.

Γινότανε αφτο στα παλια χρόνια, στον κερο τυ τσάρου.
Νά πως.

Πολι φτοχι χορικι, πυ δεν μπορούσανε να θρέβουν τα πεδιά-τους, ίθελαν να τα δόσουν κάπυ, να δουλέβουν για ένα κομάτι ψομι. Ερχόντανε στα χορια πραγματεφτάδες διάφο-ρι. Εδιναν ιπόσχεσες μπόλικες, έταζαν λαγυς με πιτραχίλια να μάθουνε στα πεδια κάπια τέχνη. Τυς πίστεθαν ι γονις κε τυς έδιναν με εφχαρίστισι τα πεδιά-τους.

Μαζέθανε έτσι ι πραγματεφτάδες ος δέκα αγόρια κε κορίτσια. Κριφα φέρνανε τα πεδια σтин πόλι.

Εχι τα φέρνανε στυς κυστάρυς: στυς τσανκαράδες, εφαρ-μοστες, σιδεράδες.

Πέρνοντας ος δέκα ρύπλια απο κάθε κεφάλι άφιναν τα πεδια εχι κε πέρνανε νέα παρανκελία.

Κάποτε ο αγοραστις τυ ζοντανυ εμπορέδματος αροτύσε:

— Καλα, τ' αγοράζο τα πεδια, μα ίσος να ίνε εδο πέρα ι γονίς-τους;

— Μιν ανισιχίτε, — αποκρινότανε ο προμιθεφτις, — κα-νένα δεν έχυν εδο· ίνε ολότελα στι θέλισί-συ.

Ο ΒΑΝΙΑΣ ΖΥΚΟΦ.

Ο Βάνιας Ζυκοφ, πεδάχι ενια χρονον, τον εδόςανε να ιπιρετα σ' ένα τσανκαράδικο.

Μια φορα, όταν έλιπαν ο νικοχίρις κ' ι καλφάδες, ο Βάνιας έβγαλε απ το ντυλάπι ένα μπυκαλάχι με μελάνι κε γραφίδα με σκυριαζμένι πένα. Απλόνοντας μπροστά-τυ ένα τσαλακομένο χαρτι, άργισε να, γράφι.

Προτυ να χαράκσι το πρότο γράμα, κάμποσες φορες

φοβιζμένα κίτακσε στην πόρτα κε στο παράθυρο. Το χαρτί έχιτο πάνο στο σκαμνι κ' εκείνος στα γόνατα, μπροστα στο σκαμνι.

— Ακριβε, παπούλι, Κωνσταντίνε Μακάριτς! — έγγρα-

φε, — νά, σε γράφο αφτο το γράμα. Δεν έχο ύτε πατέρα, ύτε μιτέρα, ένας εσι μονάχα μυ έμινες.

Ο Βάνιας αναστένακσε, τίνακσε τι γραφίδα κε κσακολύθισε το γράψιμο.

— Κε χτες τραβίκσανε δυνατα τα μαλιά-μυ, γιατι κυνόντας το πεδι στι κύνια, κιρίθικα χορις να θέλο.

Ι μαστόρι με κοροιδέβουν, κι ο νικοχίρις χτιπα αλίπιτα, όπου τίχι, κε φαγι τίποτα δε με δίνυν. Το προι δίνυν κσερο πσομι, το μεσιμέρι κάσσα, κε το θράδι κσανα πσομι. Να κιμάμε διατάζουν στον προθάλαμο, κε όταν το πεδι κλεί δεν κιμάμε καθόλυ, όλο τον κερο κυνο τιν κύνια-τυ.

— Ακριβε παπυ, λιπίσυ-με, πάρε-με απο δο πέρα, φέρε-με πίσο στο χοριο. Εδο να ζο πια δεν μπορο. Πέφτο στα πόδια-συ κε παρακαλο, πάρε-με απο δο, αλιος θα πεθάνο.

Κρίνισε ο Βάνιας το πρόσωπο, έτριπσε με τι μάθρι γροθιά-τυ τα μάτια-τυ κι άρχισε να κλεί.

— Ελα, αγαπιμένε παπυ, — κσακολύθισε ο Βάνιας. — Λιπίσυ-με το ορφανο το δίστιχο, πάρε-με απο δο. Γιατι εδο όλι με χτιπυν, κε να φάγο θέλο, κε στενοχορέβομε κε όλα να τα πο δεν μπορο, όλο κε κλέο. Χερετο ακόμα τιν Ελένι, τον καρπούρι Εγόρκα, τον αμακσιλάτι, κε τι φισαρμόνι-κά-μυ να μι τινε δόσις σε κανένα. Διατελο το ενκονάκι-συ Βάνιας Ζυκοφ. Αγαπιμένε παπυ, έλα.

Ο Βάνιας δίπλωσε σε τέσσερα το χαρτί κε τ'όβαλε στο φάκελο
που αγόρασε για ένα καπίκι τιν παραμονι. Σκέφτηκε λίγο,
έβαψε τι γραφίδα κε έγραψε:

„Στο χοριο, στον παπυ“.

Ιστερα έκσιζε το κεφάλι-του, σκέφτηκε κε πρόσθεσε: „Κον-
σταντίνο Μακάριτς“.

ΣΤΟ ΠΣΑΡΑΔΙΚΟ.

Ενα προι κσίπνιζε ο θίος τον Ιλία κε τυ ίπε:

— Νίψυ καθαρά σίμερα κε γλίγορα.

— Για πύ;—νισταγμένα ρότιζε ο Ιλίας.

— Στι δυλια. Θα εργάζεζε στο ψσαράδικο...

Ο Ιλίας πιγενε δίπλα με τον Πετρύχιν. Όταν έφτασαν
στο ψσαράδικο, εκι ίδαν πίσο απτο γραφίο ένα απσιλο μυ-
ζικο με πελόρια χιλια.

— Χερέτιζε!—μυρμύριζε ο Πετρύχιν στον Ιλία.

— Πός τονε λένε;—απο πικνο μπάσο αντιλάλιζε το
μαγαζί.

— Ιλια,—απάντιζε ο Πετρύχιν.

— Λιπον Ιλία, κίτα καλα. Τα μάτια τέσαρα, τόρα,
κανένα άλونه δεν έχις, εκσον απο μένα το νικοχίρι-συ.
Υτε γνωστους, υτε σινκενις, κατάλαβες; Εγο για σένα ίμε
όλα—κε πατέρας κε μάνα.

Ενας απτυς ιπαλίλυσ έβαλε τον Ιλία να θγάλι απο
ένα μεγάλο καζάνι τα πεθαμένα ψσάρια. Το πεδι τράβηκε
πάνο τα μανίχια-του κι άρχισε να θγάλι τα ψσάρια πιάνον-
τάς-τα όπος τίχενε.

— Απτο κεφάλι πιάς-τα, στραβόκσιλο!—φόνακζε ο
ιπάλιλος.

Κάποτε ο Ιλίας έπιανε κατα λάθος κανένα ζοντανο
ψσάρι πυ στεκότανε ακίνιτο· το ψσάρι γλιστρώζε απτα χέρια-του.

— Πιο ζοντανα!—διάταζε ο ιπάλιλος.

Ο Ιλίας γραντσύνισε το δάχτυλό-του στο φτερούγι του ψαριου, κε θάζοντάς-το στο στόμα άρχισε να το βιζένη.

— Βγάλε το δάχτυλο,—φόννακσε ο νικοκίρις.

Ιστερα έδосαν στο πεδι μεγάλο ακσινάρι, κε το διατάκxανε να κατεβι στο υπόγιο κε να επάνι έτσι το πάγο, πυ να θγυν τα κοράτια ίσια. Τα αποσπάζματα του πάγου πετύxανε στο πρόσωπο, μπένανε στον ανιχτό-του γιακα. Στο υπόγιο κρύο κε xκοτάδι.

Ιστερα απο κάμποξα λεπτα ο Ιλίας, όλος μύσκεμα θγένοντας απτο υπόγιο ίπε στο νικοκίρι:

— Εxπασα εκι κάτω, κάπιο θάζο.

Ο νικοκίρις τον κίτακσε με προσοχι κε ίπε:

— Για πρότι φορά xε σινχορο. Σε σινχορο γιατι ο ίδιος το ίπεx. Αλι φορά αν το επαναλάβιx, θα xεxεχίxo τ' αφτιά-xυ.

ΤΟ ΠΣΑΡΑΚΙ.

Πxαράχι πυ ότι να θρεθι,
ορέγετε να το γεφθι
κε μεx το ρέβμα το θαθι
κινιγίτο το κάνι,
όxo κε να προφιλαχτι,
μια μέρα θενα γελαxτι,
απο τ' ανκίxτρι θα πιαxτι
κε θάμπι στο τιγάνι.

ΑΝΙΧΤΟΣ Ο ΔΡΟΜΟΣ.

Ο πατέρας του Γιόργο εργάζεxε xτι φάμπριχα τον πα-
πυτxιον. Μια φορά ίστερα απτι δουλια έρχεxε στο σπίτι.
Βλέπι: Ο Γιόργοx διαβάξι.

— Τί διαβάζεις; — τον αροτα.

— Νά για το Βάνια το Ζυκοφ.

— Ενδιαφέρο θα ίνε;

— Ενδιαφέρο, μα πολι λιπιρο.

Αρχισε ο Γιόργος να διαβάζι, προς οΒάνκας ζύσε στου τσανκάρι, προς τον κσίλιζε ο νικοχίρις-τυ, κε προς έγγραψε το γράμα στον παπύ-τυ.

Ακουσε ο πατέρας-τυ κε ίπε:

— Πολι σοςτα ίνε γραμένο. Τα ίδια έπαθα κ'εγο όταν ίμυνα μικρος.

Κε ίστερα χαμογέλασε κε πρόσθεσε:

— Πολι γλίγορα θ'αρθι κ'ι δικί-συ ι σιρα. Εμαθες να διαβάζεις φτάνι! Κερος πια να μάθεις κάπια τέχνη. Θα σε βγάλο απο σχολιο κε θα σε δόσο κάπιο μάστορι να μάθεις καμια τέχνη. Κ'εκι πέρα κε σένα με τον ίδιο τρόπο θα σε μάθουν.

Ο Γιόργος απάντισε:

— Α, όχι. Στο σχολιο μας ίπανε: τώρα ος ότυ να γίνουμε δεκαεφτα χρονον πρέπι να πάμε στο σχολιο. Ιστερα δε θ'αφίσο να με χτιπίζουν. Γλίγορα θα γραφο πιονέρος, θα με υποστιρίζι το τάγμα.

Ο πατέρας γελα:

— Σοςτα λες. Περάσανε τώρα εκίνι ι κερι. Δεν επι-νρέπι ι σοθετικι κιβέρνησι να χτιπουν τα πεδια. Τορα δεν επιμάζουν έτσι τυς εργάτες.

— Μα πός;

— Νά προς. Πρέπι να τελιόσις το σχολιο. Ιστερα θ'αμπις στο φαμπρικο-εργατικο σχολιο. Σ'αφτο το σχολιο τα πεδια σπυδάζουν τιν παραγογι. Απο κι θα βγισ εργάτις για τι μεγάλη παραγογι. Απο κι μπορις να μπις κε στο τέχνικυμ. Κιαν μαθένις καλα, μπορις ιντζινέρος να γίνις. Τορα για τυς εργάτες ο δρόμος ίνε ανοιχτος. Φτάνι να θέλις να μάθις κε να μιν ίσε τεμπέλις.

Ο ΙΛΙΟΣ ΜΥΣΑΦΙΡΙΣ.

(Αφίγισι δασκάλυ νέντςικυ σκολιυ)

Στον κερο τυ τσάρυ, στο Βορα, σκολια δεν υπήρχαν. Κανένας δε φρόντιζε να χτίει. Δικό-τους αλφάβιτο ι κάτικ τυ Βορα δεν ίχαν. Υτε βιβλία στι μιτρικί-τους γλοσα. Σίμερα στο σοβετικο καθεστος, έχυνε δικό-τους αλφάβιτο, δικά-τους βιβλία, δικά-τους σκολια.

Απο μακρια φέρνυν τα πεδια στα σκολια. Ι γονίς-τυ ζύνε νομαδικα στις τόντρες 600-700 χιλιόμετρα μακρια απο χοριο, όπου βρίσκετε το σκολιο.

Το καλοκέρι σκεπάζετε απο χλοερο χορτο. Ανάμεσα στα χόρτα γιαλίζυν λίμνες, θάλτι, ποταμάκια. Το χιμόνα ι τόντρα σκεπάζετε απο πάγο κε χιόνι. Κε τότε ο κάμπος ολος γίνετε δρόμος απέραντος για τα γοργοπόδαρα λάφια.

Ζέβγι ο νέντσος τα λάφια στις λαφρές-τυ νάρτες, βάζι απάνο τα πεδια κε ος τιν άνιχσι τα φέρνι στο σκολιο.

Ι πιο χαρμόσινι μέρα τυ χρόνου, για το νέντσο μαθιτι, ίνε ι μέρα πυ προτοφένετε ο ίλιος.

Βέβεια σε σας ι ανατολι τυ ιλίυ δεν κάνι μεγάλι εντί-ποσι. Σινιθίσατε κάθε μέρα να βλέπετε τιν ανατολί-τυ. Μα

ξε μας διο μίνες βαστα ι πολικι νίχτα με τυς χιονοστρόβι-
λους κε τις κατεγίδες-τις.

Κοντα στο σχολιό-μας βρίσκετε ένα όχι κε πολι μεγάλο
ίπσομα. Απο κι βλέπι κανένας πολι μακρια. Απτο ίπσομα
αφτο προτοφένετε ο ήλιος. Δεν πρέπει λιπον να χαθι ιεφκε-
ρία. Μόλις σικόνετε ο ήλιος λίγο πσιλα απτι γι κε κσανα
κρίθετε. Μα πόσο εφχάριστο ίνε να δι κανένας τιν πρότι-
το αχτίνα!

Τα πεδια τρέχυν απτο σχολιο κε βλέπουν ολι ι κάτικι
το χοριu μαζεφθίκανε στο ίπσομα. Ολι μαζί—άνθρωπι κε
σκιλια.

Νά, βάφικε με κόκινο χρώμα το άκρο το χαμιλυ σίνεφυ.
Ανιπόμονα περιμένυν όλι. Κε να πεταχθίκανε απτο βάθος
ι φοτινες αχτίνες. Σάλεπσε το πλίθος. Πάνο απτον ορίζο-
ντα φάνικε ο ήλιος. Τα πεδια φονάκσανε: «Ο ήλιος, ο ήλιος»!
Τα νέα παλικάρια πιροβολώνε. Ι γέρι κε τα πεδια χτιπυν
τα παλαράκια, ανκαλιάζυντε ο ένας ταν άλλο κε χέροντε τον
ήλιο. Σαν αρκυδάκια κατρακιλάνε πάνο στο χιόνι κε μ'αφτυς
μαζί κε τα σκιλια.

Τόρα ι μέρα όλο κε θα μεγαλόνι.

Στο Βορα με ιδιέτερι αγάπι αγαπυν τον ήλιο. Ι πιο χαι-
δεφτικι λέκσι εκι πέρα ίνε: «ήλιος».

Το αγαπιμένο τραγύδι τον νέντσον ίνε το ακόλυθο:

*Χαίδημε με τι δάξασι γυκο
Ξιντροφια ίμαστε εφχάριστη εσθ.
ι δάξασα, ο ήλιος με εγο.*

Ι ΚΙΣ—ΜΑΡΙΑ.

Κις—σιμένι κορίτσι στι γιακούτικη γλώσσα. Ζι ι μικρι αφ
κισ ανάμεσα στα δάσι, στα θυνα, στα ποταμάκια μέσα σ
χαμιλο καλίθι με μικρα παραθιράκια.

Το σπίτι, όπου ζι ι κισ Μαρία, ονομάζετε γιούρτα κε
χορα Γιακυτία.

Στο χοριό-τις ολι ίνε κινιγι. Εχυν κινιγιτικο κολχόζ
Ι κινιγι σκοτόνυν θερια κε φέρνυν τα δέρματά-τους στιν κα
οπερατίθα. Κ' εκι τυς δίνυν άλεθρα, ζάχαρι, πετρέλεο, πα
νια. Μόλις άρχισε ο χιμόνας ι Μαρία άρχισε να φιτα στ
σκολιο. Απ'αφτον το χιμόνα όλα τα πέδια πρέπι να μάθουν

Στι Γιακυτία όπος σ'όλιν τι Σοβετικι Ενοσι δεν πρέπ
να μίνι ύτε ένα πεδι αγράματο. Κάθε προι απο όλα τα μέ
αρχίζουν να κινόντε πάνο στο άσπρο χιόνι μικρες φιγύρες.

Κάθετε ι κισ με τις φιλινάδες-τις στο νέο σκολιο.

Ι δασκάλα τυς ίπε, προς πολι γλίγορα θα χτίσουν απ
τύβλες νέο μεγάλο σκολιο, τέτιο όπος ίνε στις πόλες.

Διγιέτε ι δασκάλα για τι μεγάλη πολι, όπου τιν έστιλ
το σελσοβετ να μάθι ι ίδια, για να μπορέσι να διδάσκι τ
πεδια τυ χοριω. Ι κισ Μαρία κε τ'άλα πεδια τιν ακύνε. Α
δασκάλα τυς διγιέτε για τι Σοβετικι Ενοσι, για τυς λαί
πυ ζόνε στιν Ενοσί.

Ακού ι κισ Μαρία, κιτάζι με λέμαργα ματάκια τι δα
σκάλα κε δεν μπορι να τιν πιστέθι.

«Μίπος μπορι να ίνε τέτια πεδια, πυ γιρίζουν γιμνα
επιδι ίνε μεγάλη ζέστι. Κε σ'εμας ο χιμόνας ίνε ατέλιοτα
«κε το καλοχέρι πολι σίντομο»!

Περπατι ι Μαρία με μακρια γόνα για να μιν παγός
Μα θέλι όλα να μάθι κε να καταλάβι όλα.

Ι μικρα κις γιρίζι απτο σχολιο, πέρνι το βιβλίο κε δια-
βάζι. Ιστερα πέρνι το κοντίλι κε αρχίζι να αραδιάζι γρά-
ματα. Σχηματίζοντε λέκσις:

«Ας ίσε έτιμος»!

ΤΟ ΚΥΤΑΛΙ ΚΕ ΤΑ ΤΡΥΣΙΚΑ.

(Γράμα μαθιτι υζμπέκυ).

Ι μιτέρα με έδοσε ένα πιάτο πιλάφι κε ίπε:

— Φάγε!

Το πιλάφι ίνε το πιο νόστιμο
φαγι στον κόσμο. Ινε ρίζι ανακατο-
μένο με χομάτια πρόβιυ κρέατος.
Κίτακα το φαγι μα δεν έτρογα.

— Τί περιμένις; — αρότιζε ι
μιτέρα.

— Κυτάλι, — ίπα.

Σιχόθικε τότε απτι θέσι-τυ ο
πατέρας, μ' έπιασε απτυς όμυς κε
τινάζοντάς-με δινατα, φόνακσε:

— Κε τα δάχτυλα γιατί τα έχις;
Αφτα σας μαθένυν ι κομμυνιστες
στιν πεδικι πλατία; Φάγε με τα χέρια!

Μια φορα στην πλατία μας ίπε ι δασκάλα:

— Πεδια, ίνε τορα ζέστι, αρχίστε να γιρίζετε με
τρύσιχα.

Ιρθα στο σπίτι κε ιπα στι μιτέρα να με ράψει τρύσιχα.
Φοβίθικε εκίνι κι αρότιζε τον πατέρα. Δεν απάντιζε ο πα-
τέρας, με κίτακσε μονάχα θυμομένα κε θγίκε.

Γίριζε το βράδι. Εβγαλε ένα κσίλινο κυτάλι κε μυ
έδοσε.

— Νά, Χασαν πάρε. Μπορίς με κυτάλι να τρος το πι-
φι. Μπορίς να σκυπίζεις κε τα χίλι-συ με την πετσέτα ίστα
απτο φαγι. Μονάχα για τρύσιχα μι σκέφτεσε. Αν σε δο,
σε σκοτόσο. Ας φορουν ι ρύσι τρύσιχα, για μας τος υζμπέ-
κους, αφτο ίνε μεγάλη αμαρτία.

Νά πόσο δίσκολο ε' εμας, στο Υζμπεκισταν, να εφο-
μόζουμε το κάθε νέο. Μα κυτάλι κατόρθοσα να πάρο. Ι-
στέθο πολι γλίγορα κε τρύσιχα θ' αποχτίσο.

Ο ΑΧΟΡΤΑΓΟΣ ΜΟΛΑΣ.

Μια φορα κάπιος πίγε στο μολα κε τυ ίπε: Πσόφ-
το σκιλί-μυ, δόσε την άδια σαν άνθρωπο να το ενταφιάσο.

— Δεν γίνετε, — απάντισε ο μολας.

— Μα το σκιλι ήταν ο πιστός-μυ φίλος.

— Αφτο δεν το κσέρο, — ίπε ο μολας.

— Μα θα σε πλερόσο, ότι κε αν ζιτίσις!

— Αν πλερόνις, καλα' γίνετε. Αν θέλις, μάλιστα, μπο-
ο ίδιος να ενταφιάσο το σκιλί-συ.

Νά τι λογισ ήταν ο μολάς-μας.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΥΖΜΠΕΚΑΣ.

— Νιαζ, φέρε το ζιμάρι!

— Νιαζ, άναψε τι φοτια!

Μύσκεμα απτον ιδρο ι Νιαζ, τρέχι όλι την ιμέ-
στιν αβλι.

— Θα πάγο στι Χάμρα, — ίπε ι Νιαζ στι μιτέρα-3

— Πίγενε, μα χίτα μιν αργίσις στο δρόμο.

Ι Νιαζ κατεβάζι τον παραντζα απτον τίχο. Κ'εχρίφτ-
ολάκερι απτο κεφάλι ος τα πόδια μέσα στον παραντζα.
πρόσωπο σκέπασε με τριχοτο δίχτι.

Πάγι ι Νιαζ κυκυλομένι στον παραντζα. Ν' ανιχτι δεν
μπορι, τι θρίζουν. Εφτασε σι Χάμρα.

— Κσέρις, — λέγι ι Χάμρα, — ιπάρχι ένα σπίτι, όπου
κζέβοντε ι γινέκες-μας. Εκι μπορι ν' ανίχσι κανις το προ-
πο. Λέγετε το σπίτι αφτο κλυπ.

Με παραντζα πάνε διο γινέκες. Καμπυριαζμένες, μόλις
βύντε. Γριες θάνε, όπος φένετε.

Νά, ένα μεγάλο
τρينو σπίτι. Τα πα-
θιρα μεγάλα, φωτι-
. Στο σπίτι αφτο
ίχανε κ' ι διο γινέ-
ς. Πετάκσανε τα
χτια απτο πρόσοπο.
εν ίτανε γριες, μα
ι κορίτσια.

Σε μεγάλο, απσι-
δομάτιο, γίρο σε
κπέζι κάθιντε

έκες. Κε μια αδίνατι ρόσα λέγι:

— Τον παραντζα πρέπει να πετάκσετε. Δεν έχουν δί-
ο ι γέροντες λέγοντας, πως ι υζμπέκα πρέπει να γιρίζι
παζμένι. Απτον παραντζα καταστρέφετε ι ιγία, δε βλέ-
καλα τα μάτια. Να μάθι πρέπει ι υζμπέκα για να μπορι
ζι καλίτερα. Κιτάκστε πόσες γινέκες γιρίζουν τόρα μ' ανι-
το πρόσοπο. Ιστε νέες κε θα εργάζεστε. Ανίχστε τα
σοπα.

Ι Νιαζ ακύι. Πολι ενδιαφέροντα πράματα! Στο σπίτι κα-
φορα δε μιλίσανε έτσι.

— Νιαζ, για το μάθιμα;

Ι Νιαζ κυνα το κεφάλι κε τρέχι στο δρόμο. Με τρια ταφιλι φυστάνι κε τιυπετέικα στο κεφάλι. Χορις παραντι Πιγένι κε χαμογελα. Ολος διόλυ αλιότικι τόρα ι Νιαζ.

— Σικόθικε ι ντροπι!—μυρμουρίζι ένας ασπρομάλις γέρ

— Χρόνια πυ ίρθαρε!—παρατιρι ένας άλος.

Μα ι Νιαζ δεν ακύι. Εφτασε πια στο κλυπ.

Δίσκολα κρατα τι γραφίδα. Δεκαπέντε χρονον ίνε πρότι φορα τόρα πέρνι κοντίλι στο χέρι.

Μα τόρα θα γίνυν διαφορετικα.

Δίσκολι ίταν ι αρχι.

ΜΑΡΤΙΣ Ο ΜΙΝΑΣ ΟΓΔΟΙ ΙΜΕΡΑ.

Νά, κάθε ιμέρα κι απόνα ένα πετο τα φίλα τυ ιμεροδίχτι.

Ολα γραμένα, ζογραφιζμένα, εκι πορτρέτα, φιτα δο δίχνι.

Κε εκι όπυ δίο χαλκάνια το ένα μέσα στ άλο θαλμένα ι μάνα έβαλε δίο σπιρτάκια να τάχι έτσι κσεχοριζμένα.

Πετάι ο χρόνος γοργα κιλάι.

μυ λέγι ένα προι ι μιτέρα

— Γιορτί-μας σήμερα, ακυς Αγλάι.

Μάρτις ο μίνας, όγδοι ι μέρα.

Ι ΚΟΚΙΝΟΣΙΜΕΟΦΟΥΣΑ.

Μια μέρα ίρθε, στο σχολιο ι μιτέρα τυ Κόστα. Εβγ το πανοφόρι-τις κε κάθισε. Κάπια απ' τα πεδια παρατιρίς τότε στιν κόφτα-τις, κόκινι σα φοτια το παράσιμο τις Κό νις σιμέας.

— Με παράσιμο, θία! — φονάκσε με θαβραζμο ο Νίκος.

— Μίπος κε τις γινέκες δε δύνουν παράσιμα;

— Βλέπεις, πως φορα. Πάι να πι τις ακσίζι.

— Κε γιατί σης δόσανε παράσιμο; Πές-μας — φονάκσανε τα πεδία.

Χαμογέλασε ι μιτέρα τυ Κόστα κε ίπε:

— Κάλα, θα σας διγιθο. Ιτανε στα 1919. Δίσκολι ι χρόνι τότε. Ι στρατιγι κ' ι ακσιοματικι απ'όλες τις μεριες περικιχλόσανε τι νέα ακόμα Σοβετικι διμοκρατία. Σχεδον όλι εργάτες τις φάρπρικάς-μας πίγανε στο μέτοπο. Μαζί-τους πίγα κ'εγο.

Μια φορα, στον κερο τις απσιμαχίας, πεταχτίκανα απο δάσος ι κοζάκι. Σαλέψανε ι κρασνοαρμέι, μερικι έρικσαν τα όπλα κε έφισαν.

Δε θάστακσα κε φονάζο: «Σίντροφι, μιν παραδίνεστε»! Κε ι ίδια πέρνο το όπλο κε ρίχνομε πάνο στους κοζάκους. Απο πίσο-ρυ ακύστηκε ένα χιλιόστομο «υρα». Ολο το σίνταγμα μ'ακολούθισε. Χτιπίσαμε πίσο τον εχτρο.

Νά γιατι πέρα το παράσιμο τις Κόκινις σιρέας.

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ.

Με τ'ατσαλένια-τυ φτερα
όλο ψσιλα, ψσιλα, ψσιλα
το ατσαλένιο-μας πύλι
στα σίνεφα πετα.

Κάτο γραμες—ι ποταμι
κ' ι χόρες ι πολίδρομες—
κλυθια,
κε τα πανίψσιλα θυνα—
ρεζιλεμένα, ταπινα.

Πσιλα, πσιλα, όλο πσιλα
το ατσαλένιο το πυλι
πετα.

Τιν αστραπι κε τι θρο
πετα για ν'άχι τέρια
κε σιντροφια
τ'αστέρια.

ΕΤΙΜΙ Ι ΚΟΛΕΧΤΙΒΑ ΤΟΝ ΠΣΑΡΑΔΟΝ.

Εκι πυ άλοτες ήταν σκορπιζμένες ι καλίθες τον πσαράδον ιπςόνετε σήμερα το μεγάλο σπίτι τις κολεχτίδας.

Μεγάλι κίνισι σήμερα εκι. Ο επιθεοριτις εκσετάζι τις θάρκες κε τα δίχτια, ο μηχανικος τις μηχανες τον θενζινάχατον.

Ι θάρκες επιδιορθομένες, νεοπισομένες κε μπογιατιζμένες έτιμες πια να σιρθύνε στο νερο.

Κε τα δίχτια, αλυ κενύργια, αλυ μπαλομένα, μα νικο κιριμένα έτιμα κι αφτα.

Ολα ετιμαζμένα κε φροντιζμένα απτιν κολεχτίδα.

Ο κερσ ίνε καλος. Φισάι απαλο κε δροσερο αεράκι. Σικόνι το αεράκι μικρα κιρατάκια στι θάλασα κε σαλέβι τα κλαδια τον δέντρον.

Κατεθένουμε όλα τα πεδια τυ σινικίζμου στιν παραλία για να κσεπροβοδίσουμε τυς κολχοζίτες-μας.

Βλέπουμε τις μακρες σιρες τις πσαρόβαρκες πυ τις τραβύσαν ι θενζινάχατες να χάνουντε στι θάλασα. Κινύμε τα μαντίλια κε τυς αποχερετίζουμε: «Ορα καλι, κε καλι επιτυχία»! Απο τις θάρκες ακύετε το τραγύδι-τυς. Βαρια άλοτες ι δυλια τον πσαράδον. Θαλασοδερνόντανε για τυς αφεντάδες τυς, πυ τυς ανακάζανε να δυλέβуне νίχτα κε μέρα δίχο ανάπαψι.

Σίμερα όμος ι κερι αλάχσανε. Δεν εργάζοντε για τυς
άλυς, μα για τον εαφτό-τυς.

Ι ΠΣΑΡΑΔΕΣ.

Σαν σπιτάκια δίχως σκέπι
κάτο στιν ακρογιαλιά
ι πσαρόβαρκες προζμένυν
τον πσαράδον τα πεδια.

Κ' ι πσαράδες-μας κινάνε
πριν ο ήλιος να φανι,
τις βαρκύλες-τυς τις λύνουν
κε απλόνουν το πανι.

Αρμενίζυν όλι μέρα
μες στις θάρκες, στ'ανιχτα
κε στα δίχτια εδο θρίσα
κι μπαρμπύνι σπαρταρα.

Με τις θάρκες-τυς γεμάτες
Θα γιρίσουν απο κι
μαχιτάδες κάθε ομάδα
στι δυλια μαχιτικι.

Ι ΑΝΙΚΣΙ.

Πάι χάθικε το χιόνι
κ'ίρθε πάλι χελιδόνι.
Νά! το βλέπι το πεδι
κε πιδα κε τραγυδι.

— Χελιδόνι γίρισε,
καλοκέρι μίρισε!

Ι γρια, πυ μαζομένι
τον καλο κερο προζμένι,

έρθε, λεί το πυλι
με τιν όρα τιν καλι.
— Χελιδόνι γίρισε,
καλοκέρι μίρισε!
Ι τριανταφιλια αρχίζι
να φυρτόνι κε ν'ανθίζι,
το χαμόγελο θα θγι
κε θα λυλυδισ' ι γι.
— Χελιδόνι γίρισε,
καλοκέρι μίρισε!

ΤΟ ΠΡΟΤΟ ΤΙΛΕΓΓΡΑΦΙΜΑ ΑΠΤΟ ΔΑΣΟΣ.

Πετάκσανε κοπάδια ι γέρανι. Στο δάσος ακύονταν το τραγύδια τυ σπίνυ, τυ μελισοφάγυ, τυ τριποφράχτι. Περιμένυμε τα μαθροπούλια κε τυς κοριδαλυσ.

Τα νερα τυ χιονιυ, πυ λιόνι, μαζέβοντε κάτω απτον πάγο. Τα δέντρα στάζουν. Το χιόνι λιόνι στα κλαδια. Τις νίχτες ι παγονιες σφιριλατάνε τον πάγο, μα τυ κάκυ.

Το θιλικο κοράκι γένισε το πρότο αβγο. Για να μι παγόσι το αβγο κε το πυλι πεθένι μέσα ι κοράκενα δε σι κόνετε απτ' αβγό-τις απάνο. Φαγι τις φέρνι ο κόρακας

Όρμα το νερο πάνο στον πάγο. Το χιόνι λιόνι, λαλυ ι αγριοπετινι κε τιμπανίζυν στα δέντρα ι κσιλοφάγι.

Μα ι αρχύδα κιμάτε ακόμα.

• ΤΑ ΒΙΖΑΣΤΕΡΥΔΙΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ.

Εκσι λαγόπυλα γένισε ι λάγενα. Εμιαζαν εκίνα τύφεα τριφερυ μαλιω με ποδαράκια. Γενιθίκανε πάνο στο χιόνι. Τα ματάκια-τυς ανιχτα απτιν πρότι μέρα. Δεν πέραςαν πολες όρες αφότυ τα λαγυδάκια ίδαν το φος κ'ι μάνα-τυς πίνανε. Τ'αφικε κι πάνο στο χιόνι κι αφτι έτρεκε στο δάσο

κάτι να τσιμπίσι. Όταν γίρισε δε βρόικε ύτε ένα απτα πε-
διά-τις. Τρομαγμένι ι μάνα άρχισε δυνατα να κυνα τα μα-
κριά-τις αφτια. Ετσι φονάξι ι λάγενα τα μικρά-τις.

Ακυσαν τι φονι κε γίρίζανε τα τρία απο τα έκσι-τις
πεδια. Τα άλα θα έχασαν το δρόμο, ίσος μάλιστα κε να
παγόςανε. Μα πιθανον να τα βρόικε καμια αλεπου κε
τ'άχαπσε.

Ι ΠΡΟΤΑΝΙΚΣΙ.

Μια νίχτα εσθάνθικα στενοχόρια. Ιχα ιδρόσι κάτω απ
το παχι σκέπαζμα. Το πέτακσα. Ένα θυιτο ακύστηκε κε
κρότι μεγάμι. Κρρρ! κρρρ! κρρρ! Κίτακσα απο παρά-
θιρο. Μεγάλα κοράτια χιόνι κσεκόβονταν κε έπεφταν απτις
στέγες. Τα κρίσταλα πυ κρέμονταν στις άκρες τον κεραμι-
διον, σπύσαν κε έπεφταν. Το ίχε πάρι νοτια.

Το προι έλιπαν τα μισα χιόνια απο χοριο, κ'εχίνα πυ
έμιναν ήταν νεφυλα κε όλι ι δρόμι ίχαν γίνι ποταμάκια κ'έ-
τρεχαν όλα κατα τι ρεματια τις βρίζις. Κε θύιζε, θύιζε ι
ρεματια κ'ίταν θολι.

Πέρα το Σπίρο κε θγίκαμε στ'αλόνια, να ιδύμε τα πίσο
θυνα κε τι ρεματια τι μεγάλι.

Το θυνη φενόταν ανταριαζμένο· μια σκόνι άσπρι το σκέ-
παζε, πυ έλαμπε στον ήλιο κε ίχε όλα τα χρώματα τυ υρά-
νιυ τόκσυ.

Κιτάκσαμε κε ίδαμε τι γινόταν.

Κοράτια μεγάλα κσεκόβονταν κε καθος κιλύσαν μεγά-
λοναν· γίνονταν θυνα στρονκιλα. Κε χτιπύσαν στα δέντρα
κε θριματίζονταν.

Οπου δεν ήταν δέντρα στις ρεματιες, κιλύσαν με ορμι κ'
έπεφταν στως βράχυσ κι ακύονταν σαν μυνκανιτο θοδιον.

Μερικα κατέβεναν ος κάτω κ'έπεφταν στο ποτάμι. Ι
ποταμια πυ το καλοκέρι ήταν καταπράσινη απτο καλαμπόκι
κε τις πατάτες, ίχε γίνι πλατια θάλασσα, μα θολι κι απάνο-
τις ίχε κλαδια, δέντρα κσεριζομένα, κε τυς βράχους απο τα
χιόνια, πυ έπλεαν σαν άσπρα νισάκια.

Κε θα μίναμε όρες πολες εκι, αν δεν άρχιζε να σιγο-
βρέχι. Κατα το βράδι δινάμοσε ι βροχι κε θάστακσε όλι το
νίχτα.

Τιν άλι μέρα, το προι σταμάτισε. Στο θυνο ίχανε μίνι
μερικα χιόνια εδο κ'εκι, σπαρτα σαν άσπρα μπαλόματα.

Τα ζόα τυ χοριου κσεχίθικαν στους δρόμους, κε πέραν το
δρόμο κατα τα λιθάδια.

Κάτω απτο χιόνι ίχε φιλτρόσι κε ίχε μεγαλόσι το χορ-
τάρι. Με πια ανιπομονισία το περίμεναν τα ζόα!

Ι ΒΡΟΧΙ.

Στον υρανο εδο κ'εκι
γινάνε τ'αγεράκια,
ψιλα μαζέβοντ' ι αχνι
κε κάνουν σινεφάκια.
Μ'αχνος όπυ σιμαζεφτι
ίνε νερο πυ τρέχι,
κε δεν μπορι να κρατιθι
για τότο βρέχι βρέχι. . .
Στι γι ι βροχι κατρακιλα,
μαζέβετε στο ριάκι
τα ριάκια ζμίγυνε πολλα
κε κάνουν ποταμάκι.
Μα το ποτάμι σα νοθι
μ'ένα ποτάμι άλο,

κάνι νερό πλατι, θαθι
κε ποταμο μεγάλο.
Κ'έτσι το ρέμα το θολο
ι ποταμι κιλύνε,
όσπου να φτάσουν στο γαλο
στι θάλασα να μπύνε.
Μα θάλασα κι οκεανό
ο ήλιος τα ζεστένι,
κάνι απτο κίρα-τους αχνο
που στα ψιλα ανεβένι.

ΑΝΙΚΣΙΑΤΙΚΙ ΑΒΓΙ.

Το σκοτάδι τις νίχτας χάνετε. Σκάζι το χάραμα τις
αβγίς. Ο υρανος γίνετε σιγα σιγα κόκινος. Τα φοβετσάρικα
αγρίρια κρίθοντε στους θάμνους. Τα πυλια κσιπνουν. Πέρα
μακρια στο θυνο ανεβένι κιλόντας ο φλογιζμένος δίσκος
του ήλιου.

Ινε πια μέρα. Τα λυλύδια ανίγουν τα πέλαλά-τους. Ι α-
χτίνες λαμπιρίζουν σε κάθε σταλαματια δροσιας. Ι μέλισες
πετυν να θρυν το γλυκο μέλι. Ι πεταλύδες πετυν κι'αφτες
αδιάκοπα στ'ανθιζμένα κλαδια. Ι αγελάδες θγένουν απτο μα-
ντρι κ' ι κότες χαρύμενα πετύνε στην αβλι. Τα περιστέρια
πετυν κι αφτα στην αβλι. Ο βοσκος του κολχοζιού-μας βγάζι
το κοπάδι στη βοσκι κε χέρετε βλέποντας τ'αρνάκια, που πι-
δουν ζοιρα μπρος στα μεγάλα.

Ο, τί ορέα ίνε ι αβγι την άνικσι!

Ι ΧΕΛΙΔΟΝΟΦΟΛΙΑ.

— Πάμε, πάμε να συ δίκσο ένα πράμα πολι όμορφο,
— με ίπε μια μέρα ο Τάκις.

— Κε τί ίνε αφτο το όμορφο πράμα, που θα με δίκσις,
Τάκι; — αρότιςα.

— Ελα, σε παρακαλο, έλα να δις! Ινε παρα πολι
όμορφο πράμα!

Σικόθικα κε τον σχολύθισα. Πίγαμε κ' ι διο στο παράθιρο.

— Κιτάκσε κι πάνο!— πσιθίρισε.

Σίκοσα το κεφάλι κε ίδα στι στέγι μια χελιδονοφολια.

Τρία μικρα κεφαλάκια πυλιον φένονταν έκσο απο τι φο-
λια, άνιγαν το στόμα κ' έκαναν τρεμυλιαστα: «Τσίυ! Τσίυ»!

Σε λίγο ίρθε ένα χελιδόνι. Ιχε στο ράμφος-τυ μια μίγα
κε τιν έβαλε στο ανοιχτο στόμα ενος μικρου πυλιω. Επιτα
έφιγε κε λίγο γίρισε πάλι. Εφερε αλι μίγα κε τιν έβαλε
στο στόμα τυ δέφτερου πυλιω. Εκαμε το ίδιο πολες φορες.
Τα χελιδονάκια έφαγαν μίγες το καθένα κε χέρονταν κε
φώναζαν ζοιρα. Ι μιτέρα-τυς πετύσε στον αέρα κε τραγουδύσε
κι αφτι ζοιρα.

— Αλίθια, Τάκι! Εχισ δίκιο. Ινε όμορφο πράμα. Τόρα
καταλαβένο πόσο μεγάλο κακο κάνυν τα πεδια πυ κατα-
στρέφυν τις χελιδονοφολιες.

— Πρέπι τότε να γράφισ στον όμιλο «τον φίλον τυ
πυλιω»,—μυ ίπε.

— Θα γράφο, κε θα προσελκίσο κε τ'άλα τα πεδια
στον όμιλο,—αποκρίθικα.

ΤΑ ΜΑΒΡΟΠΥΛΙΑ ΙΡΘΑΝΕ.

— Κιτάκστε, μαβροπύλια!—φώνακσε κάπιος. Κι αλίθια
πσιλα πάνο στα κλαδια τις λέφκισ καθόντανε μάβροπύλια.
Ιστερα απτυς σπυργίτες φενόντανε αφτα ασινίθιστα μεγάλα
κε παραπολι μάβρα.

Τα μαβροπύλια άρχισαν να κυθαλάνε στις φολιές-τυς
θρία, θαμπάκι, φτερα, πόπυλα.

Αγαπώνε τις βαθιες φολιες. Εχι δε φτάνι το πόδι τις
γάτας, ύτε το ράμφος τυ κορακιω.

Το μαβροπούλι τιν άνιχσι δε ζιτα καρια φορα τροφι στον αέρα ίτε στα δέντρα. Τροφι ζιτα πάνο κε μέσα στι γι. Καταστρέφι στο διάστημα τυ καλοκεριυ πλίθος έντομα βλαθερα για τον κίπο κε το περιβόλι.

Ακσίζι να το βλέπισ προς ζιτα τιν τροφί-τυ ανάμεσα στις βραγιες. Γρίγορα, μα λιγάκι δυσκολοκίνιτο γέρνι πότε στι μια πάντα, πό-τε στιν αλι. Ακσαφνα σταματα κιτάζι γίρο. Γέρνι το κεφάλι πότε δεκσια πότε αριστερα. Βιαστικά ραμφίζι κε τρέχι παρακάτο. Κε κσανα τα ίδια.

Καλύτερα να παρατιρι κανένας το μαβροπούλι πολι προι, προτυ ανατέλι ο ήλιος. Αν κάθιστε κατα το προι ίσιχα σε καπιο μέρος τυ κίπου, τα μαβροπούλια πολι γλίγορα θα σας σινιθίσυν. Δοκιμάστε να τα ρίχνετε σκυλίκια, μικρένοντας καθε λίγο τιν απόστασι. Ιστερα απο λίγο κερο το μαβροπούλι θα πάρι τιν τροφι απτα χέρια-σας κε θα κάθιτε στus όμυς-σας απάνο.

ΒΙΑΣΤΙΚΟ ΓΡΑΜΑ ΑΠΤΟ ΔΑΣΟΣ.

Πλιμίρα στο δάσος.

Μεγάλο κακο έφερε ι άνιχσι στus κατίκυσ τυ δάσους. Το χιόνι έλιωσε γρίγορα. Κσεχιλίσανε τα ποτάμια κε πλιμιρίσανε τις ρεματιες. Σε μερικα μέρι σοστος κατακλιζμος. Απ'όλα τα μέρι έρχοντε ίδιες για θίματα τις πλιμίρας.

Περισότερι απ'όλυσ ιποφέρανε ι λαγι, ι τιφλοπόντικι, τα ποντίκια τον χοραφιον, κε τα άλα μικρα αγρίμια πυ ζώνε πανο κε κάτω απ τι γι. Ορμισε το νερο στις κατικίες-τυς. Τ'αγρίμια ανανχαστίκανε να φύγυν απτις κατικίες-τυς. Καθένας όπος μπορούσε κατόρθωσε να σοθι απτιν πλιμίρα.

Ο τιφλοπόντικος μόλις κατόρθωσε να σοθι, όταν το νερο σκέπασε όλι τιν ππραποταμια. Βγήκε κάτω απτο χόμα,

πιδισε πανο κι άρχισε να κολιμπα ζιτόντας στεγνο τόπο.
Αφν έφτασε στον οχτο, χόθηκε κσανα κάτω απτο χόμα.

ΕΧΤΑΧΤΟ ΤΙΛΕΓΓΡΑΦΙΜΑ ΑΠΤΟ ΔΑΣΟΣ.

Κάπιος ζίκωσε απο κάτω το χιόνι κε φάνικε ι πελόριο
μάθρι μύρι κάπιω θεριω.

Ίταν ο κάπιος αφτός μια αρχύδα με διο αρχυδάκια.
Γλικά μόνκρισε το θεριο κε έτρεκσε στο δάσος. Κατόπιν-τις πι-
δόντας τρέχανε τα μικρά-τις.

Αδινάτιζε πολί ι αρχύδα στον κερο τυ χιμόνα κε έγινε
κυρελιάρα.

Τόρα γιρνα στο δάσος πολί πιναζμένι ίστερα απο ίπνο
πυ βάστακσε πολιν κερο. Τρόγι όλα, πυ θρίσκι: ρίζες, πε-
ρισινα χόρτα, καρπυς πυ μίνανε απο πέρισι. Όταν τίχι κε
λαγυδάκι δεν το περιφρονι. Το αρπάζι κι αφτο. Τα αρχυδά-
κια θιλάζυν το γάλα-τις.

Ι ΕΠΙΣΤΡΟΦΙ ΤΟΝ ΠΥΛΙΟΝ.

Κοπάδια γιρνάνε τα πυλια στιν πατρίδά-τυς. Με μεγάλι
τάκσι γίνετε ι επιστροφι στιν πατρίδα. Τάγματα, τάγματα. Το
κάθε τάγμα με τι σιρά-τυ.

Κε πετύνε ς' εμας τα πυλια απτυς ίδιως αέρινυς δρό-
μυς κε με τιν ίδια τάκσι, έτσι όπος πετύσανε χιλιάδες χρό-
νια πριν ι πρόγονί-τυς.

Πρότα μπένυν στο δρόμο, εκίνα πυ το χινόπορο φίγαν
απο μας τελεφτέα. Αργότερα απο όλα πετυν τα πιο φαν-
ταχτερα κε παρδαλα πυλια: πρέπι να περιμένυν αφτα τα
νέα φίλα κε το χλορο χορτάρι. Διακρίνοντε έφκολα πάνο
στι γιμνι γι. Ακόμα δεν μπορύνε να κριφτύνε ςε μας εδο
πέρα απτυς εχτρός-τον — τα άγρια θερια κε τα πυλια.

Μεγάλες δυσκολίες τα περιμένουν στο δρόμο. Πικρές και καταχνιές σαν τίχι στέκοντε μπροστα στους φτεροτούς στρατολάτες. Μέσα στο ιγρο σκοτάδι χάνουν πολλές φορές το δρόμο-τους, χτιπαν τις φτερούγες-τους πάνω στους μιτερους βράχους.

Ι μπόρες τις θάλασσας σπάνουν τα φτερά-τους, ζαρώνουν τις φτερούγες-τους και τα κυθαλαν μακρια απτιν παραλία.

Το κσαφνικο κρίο παγόνι το νερο. Πεθένουν τα πυλια απτιν πίνα και το κρίο. Χιλιάδες χάνουντε άπτ' αχόρταγα αρπαχτικα πυλια, τους αιτους τις θάλασσας, τα γεράκια.

Μα κανέννας δεν μπορι να εμποδίσι τα πικνα πλίθι-τον φτεροτον στρατολάτον. Ανάμεσα απτις καταχνιες με όλα τα εμπόδια πετύνε στην πατρίδα-τους, έρχοντε στις πρότες-τους φύλιες.

Ι ΒΡΟΧΙ.

Πέφτι, πέφτι ι βροχι,
βροχι μπόλικι καλι,
για ν' ανθίσουν τα λιθάδια,
να φιτρόσουν τα ζιτάρια,
να μεθίσουν τ' αμπελάκια,
να καρπίσουν σταφιλάκια
μπάρες, μπάρες τα νερα,
στα χοράφια τα κσερα.
Κάθε στάχι ένα ταγάρι
κάθε κλίμα ένα πιθάρι.

**ΠΟΣ ΕΦΤΑ ΚΣΙΛΥΡΓΙ ΠΕΡΑΣΑΝΕ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΟ-
ΤΑΜΙ, ΟΤΑΝ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΚΙΝΙΤΕ Ο ΠΑΓΟΣ.**

(αφίγιςι κσιλυργυ).

Εφτάσαμε πια στο μέσο του πάγου, όταν πάντα απτον ποταμο βύιχσε άγριος θρος. Στι στιγμι κυνίθικε ο πάγος που

Ίταν κάτο απτα πόδια-μυ κε ταλαντέφτικα. Μόλις έκανα να κιτάκω πάνο απτο ποτάμι, ο φόβος σάμπως να μ' άρπακσει απτο λεμο, κόπικε ι φονί-μυ, μάθρισαν τα μάτια-μυ. Τα σταχτι κομάτι τυ πάγου έφερε ζοι, καμπυριάστηκε. Σφιρίζοντας ζιγα απο κοντά-μυ όρμιζε το νερο. Μέσα απτον υπόκοφο κε απέσιο θόριβο αντίχισε ι φονι τυ Οσιπ:

— Σχορπιστίτε... Χοριστίτε... ο καθένας απο ένας.. Πίρε ζοι το ποτάμι. Καρδια, πεδια!

Κε πίδισε, σάμπως σφίκες το δανκάσανε. Ετριζε ο πάγο κάτο απτα πόδια-μυ, θριματιζότανε, στα πόδια-μυ όρμιζε το νερο. Πίδισα, κε τιφλα πετάχτικα στο μέρος τυ Οσιπ.

— Πύ; — φόνακσε. — Στάσυ! Μι στριφογирίζις!

Μι μαζέβεστε όλι μαζι! Θα σπάσω τα κεφάλια-σας!

— Θα πνίγυμε, — ίπα ζιγα.

— Στοπ, σόπα! Να πνιγι κι ο τρελος μπορι, εσι κίτακσε να γλιτόςις.

Πρότος έπεσε στο νερο ο Μοκεί Μπυτίριν. Πίγενε εκίνος πιο ίσιχα απ όλως, μα σάμπως κάπιος να τον άρπακσει απτα πόδια κε χάθικε. Στο πρόσωπο τυ νερο έμινε μονάχα το κεφάλι κε τα χέρια-τυ γαντσομένα στο σανίδι.

— Βοίθια! — φώναξε ο Οσιπ, — μα όχι όλι μαζί, ένας, διο — βοιθίστε!

Κε ο Μοκεί:

— Φίγετε, πεδια.... Μόνος-μου... Τίποτε...

Κατόρθωσε ν'ανεβι πάνο στον πάγο κε τινάζοντας το κορμί-του ίπε:

— Προσέκστε καλά, γιατι μπορι να πνιγι κανένας.

Τα μυσκεμένα ρύχα κε παπύτσια, εμ τοδίζοντας-μας να πιδύμε μας τραβύσαν προς τα κάτω: όλι-μας γινάμε διςκο-λοχίνιτι, προχορύσαμε βαρια, αργα, ιπακούα. Ο Οσιπ πιδύσε σα λαγος απο πάγο σε πάγο. Πίδα, σταματά ένα δεφτερό-λεφτο κε γιρίζοντας πίσο φονάζοντας ος νέμεΔ κέμρι

— Πρόσεκσε, πως πρέπι, ε!

Οσο πλσιιάζαμε στον όχτο, τόσο μικρότερος, τάση φα-γομένος ήταν ο πάγος κι όλο πιο σιχνα έπεφταν γ ανθρωπι.

Ι πόλι σχεδον έπλεε απά κοντά-μας. Γλίγόρα θα μπύ-με στο Βόλγα. Κ' εκι ο πάγος ίνε ακόμα άνκιχτος θα μας ρίξει το ρέμα κάτω απ' αφτον.

— Οπος φένετε θα πνιγόμε, — ίπε ο Μορτβίν. Κε κσάφνυ πελόριος πάγος χτίπτε με θέρμ στον όχτο. νυγελέ

— Φίγε! — φώναξε ο Οσιπ. Τρέχα με ολί-του τυχδί-ναμι!

Πίδισε πάνο στον πάγο, γλίστρισε κε έπεσε. Σταματί-σαμε εγο κι ο Μορτβίν, ζιτόντας να βοιθίσουμε τον Οσιπ.

— Φίγετε, γυρυνόκύταβα, άιντε!

— Σίκο, μπάρμπα...

Εγυρε το κεφάλι.

— Εξπάσα το πόδι, όπος φένετε.. κι δεν ίνε να ειχοθο..

Τον εσαράσαμε κετίποχ λινθαλύσαμε χσδεκανος πυρμύριζε!

— Θα πνιγίτε, διαβολόπεδα! Διάλεκσε, το μέρος όπου

ο πάγος δεν ίνε σκεπαζμένος απο χιόνι, έκι ο πάγος ίνε πιο σκληρος...

Μυσκερένι, παγορένι μα έφθιμι θγίκαμε πια στον όχτο.

Ι ΓΙΟΡΤΙ ΤΥ ΠΡΟΤΥ ΑΒΛΑΚΙΥ.

Επρεπε να οργοθύνε πεντακόσια εχτάρια. Χαρούμενο στις 5 τό προι αντιλάλιζε το νέο κολχόζι. Ανίκσαν διάπλατες ι αθλόπορτες, κε απτις αθλες έβγεναν τ' αμάκσια. Ο δρόμος γέμιζε αμάκσια κε αλέτρια. Ο θόριβος κσίπνιζε τα πεδια. Ανιφτα τρέκσανε στο δρόμο. Σ ένα αμάκσι κιρατίζε σιμέα. Δεμένι στο αμακσότοκσο. Το άλογο κυνύσε το κεφαλι. Ι σιμέα κιρατίζε.

Νά κι ο κάμπος. Ολος ίνε κσεχοριζμένος σε ίκοσι ίσι τρίματα. Σε κάθε τρίμα διεφθίνθικαν απο δέκα αλέτρια.

Για τελεφτέα φορα κίταζε τα σίνορα, πυ κσεχόριζαν άλλοτε τα χοράφια.

— Ιρθε το τέλος στις στενες λορίδες τυ κάμπυ, — έλεγαν όλι μαζί, γέρι κε νέι. — Πολι γις χανότανε το κακυ. Εκατοντάδες χρόνια ανθύσαν τ' αγριόχορτα στα σίνορα.

Τα σίνορα κ' ι φράχτες κσεχόριζαν τον ένα απτον άλλο. Μα τώρα ι φράχτες πεθένυν. Αρχίζι νέα ζοι. Κε πρότ φορα ο κάμπος τώρα βλέπι διακόσια αλέτρια μαζί να τον οργώνουν.

Τα μιτερα ινια το ένα κατόπιν απο το άλλο χόνοντε θαθια στο παχι μαβρόχομα. Ι κολχοζίτες άρχισαν τι δουλια

Ο ΤΕΜΠΕΛΙΣ.

Τί έλεγε στον πρόεδρο
του κολχοζιν:
15 ΤΥ ΑΠΡΙΛΙ

Τί ήταν στην
πραγματικότητα:

Στι δουλια δε θγίκα: μυ πονύσε το χέρι.

25 ΤΥ ΑΠΡΙΛΙ.

Αφίκα τι δουλια: αρόστιζε ι γινέκα-μυ
ε τα πεδια-μυ μίνανε μονάχα στο σπίτι.

30 ΤΥ ΑΠΡΙΛΙ

Στι δουλια δε θγίκα! Ιχα διαστικι
ργασία στο σπίτι.

Ι σινέλεφρι τον κολχοζίτον αποφάσισε: Εκσο τον τιμ-
έλι απ' το κοκχόζι! Δεν έχουν τόπο στο κολχόζι ι λοτερι.

Ι ΜΕΤΑΜΟΡΦΟΣΙ ΤΥ ΒΑΤΡΑΧΥ.

Στι λίμνι κσιπνίσανε ι βάτραχι. Επλέψανε στην επιφάνια,
ροβάλανε απτα νερα τις τριγωνικές-τους μύρες. Μια μεγάλη
ατραχίνα κάθισε κοντα στην παραλία, δίπλα στο νερο, διόρ-
ρσε κατάλιλα τα ποδαράκια-τις κε κόακσε:

— Κυ-ακς, κυ-ακς....

— Μπρε-κε-κε-κε-κε-κε... Μπρε-κε-κε-κε-κε-κε, —
απάντισε ο χόρος τον βατράχον.

— Κακς-κυκακς—τραγουδίσαν ι βάτραχι

— Μπρε-κε-κε-κε-κε-κε,—απαντίσανε άλι κε σίνχρο
απτις γονίες τυ στόματός-τον θγένανε μεγάλες διάφανες φ
σκες. Ετία, πυ ι φονί-τυς έβγενε πιο δυνατι.

Ρίξανε ι βάτραχι το χαβγιάρι-τυς στο νερο, κάθε χ
θγιαρόκοκς ήταν κυκυλομένος μέσα σε μαλακι, διάφανι πιχ
ζεστα, εβρίχορα κε ακίνδυνα ζώνε κι μέσα ι μικρι χαβγι
ρόκοκι.

Αρχισε ι ζέστι, πρασίνισε ι λίμνι. Ι π'χτι με το χαβγι
έπλεπσε στιν επιφάνια τυ νερο. Ο ήλιος ζεστένι τυς μάβρ
χαβγιαρόκοκς ανάμεσα απτιν πιχτι, κ' εκίνα γλίγορα μεγαλ
νυν. Κε να μέσα απ' φτα άρχισε να σαλέβι ο γιρίνος με
λεπτι υρίτσα κε το μικρο κεφαλάκι. Στενοχορέφτικε στο χ
θγιαρόκοκο, τον έσπασε κε θγίκε στα ανιχτα. Κοντα στο κ
φαλάκι-τυ, για να μπορι ν' αναπνέι, μεγάλωσε δαντελοτ
γιακας—τα ζβάραχνά-τυ. Μα μίτε να τρόγι, μίτε να π
μπορι ακόμα ο γιρινος. Μεγάλωσε λιγάκι ακόμα, χόντρι
άνικσαν τα ματάκια-τυ, εσχιματίστηκε το στόμα-τυ.

Πέρασε κάμποςος κερως ακόμα άρχισαν να σχηματιστ
τα πισινά-τυ πόδια, ίστερα απο μια εβδομάδα τα εμπροστ

Στο στόμα-τυ σχηματίστηκαν τα πλερόνια. Αρχισαν ι γιρ
απο κερο σε κερο να πλέυν στι επιφανια τυ νερο
ν' απνέυν.

Ι υρα άρχισε να μικρένι κε στο τέλος έμινε ένα μικρο πα
βλαστάρι.

Βγίκανε τόρα τα βατραχόπυλα απτο νερο κι άρχισαν
ζώνε στιν κσιρα κε στο νερο.

Τόρα δε θέλυν πια να τρέφοντε με φιστα, μά τρώνε
γρπια, σαλιάνκς, μικρόμιγες.

ΣΙΝΑΒΛΙΑ.

Τις δεκσαμενις ι θαθρακι
θράδι, θράδι στίσανε χορο,
κ' έχυν σιναβλία μουσικι
μες στο καταπράσινο νερο.
Λέι ο πιο τρανος στι σιντροφία:
— Βρε-κε-κεκς! το χρόνο να κρατίτε.
Κυα! κυα! κυακς! με πάθος να το πíte!
Μαγεφτικι, αλίθια, μελοδία!
Ακσαφνα σε φίσιμα ελαφρο
βλέπυν ένα φίλο πύχι πέσι,
το τραγύδι εκοπικε στι μέσι.
Μπλυρ! χαθίκαν όλι στο νερο.

ΖΟΝΤΑ ΣΠΙΤΙΑ.

--- Γλίγορα, γλίγορα! Εδο!

Ετρεκσαν τα πεδια στο αβλάκι.

— Κιτάκσε! Ζοντανι ζβόλι!

Στο βάθος τυ αβλακιυ, ανάμεσα στιν ιλι κε τα σκυπί-
α, αργα σαλέθανε μικρι ζβόλι. Τυς έβλεπες κ' ενόμιζες πως
ν απο φιλαράκια κολιμένα. Κίτε ακίνιτος ο ζβόλος, δεν
ν κσεχορίζις απ τα ζάπια τα φίλα. Τον κσεχορίζις μόλις
νετε. Απτο ζβόλο προβάλανε ποδαράκια. Γλίγορα γλίγορα
ραμερίσανε τα κομάτια τον φίλον.

Κάπιος ζύσε μέσα στο ζβόλο. Μα πíos; Για ας κιτά-
με. Πίραμε το ζβόλο. Εμιαζε με σολιναράκι απο φίλα.
ροσεχτικα σχίσαμε το ζβόλο. Βγίκε απο κι άσπρι κάμπι.
σι ποδαράκια. Κεφάλι. Ι κάμπι κλοθογίρισε μέσα στιν
αλάμι ενος πεδιυ. Εβαλε το πεδι τιν απαλάμι-τυ στο
ο.

Η κάμπι γλίστρισε, βιθίστηκε στον πιθμένα κε χόθου
γλίγορα ανάμεσα στα σκυπίδια.

Ένας μεγάλος κάνθαρος κολιμπιτισ όρμισε κατα πάν
τις κε τιν άρπαχσε. Η κάμπι προσπάθισε να γλιτόσι, μα ίτα
πια αργα. Ο κάνθαρος ίχε πια το κεφάλι-τις στο στόμα-τ
Τιν καταβρόχθισε.

Στον πιθμένα τυ αβλαχιω ζύσανε πολες τέτιες κάμπ
μέσα σε σπιτάκια. Περνύσαν ι μέρες, μεγαλόνανε ι κάμπ

Μεγάλωσε ι κάμπι, το σπιτάκι τις ίνε πια στενόχορ
Η κάμπι έχτισε το σπίτι-τις. Πολι απλα. Βρίκε σάπιο φίλ
Εκοπσε απ' αφτο ένα κοματάκι κε ίστερα με τι βοίθια κ
λιτικυ αραχνόπανυ το κόλισε στο άκρο τυ σπιτιύ-τυ. Κομ
τι με κομάτι κολνύσε ι κάμπι. Κε στο σπίτι-τις τόρα δ
τι βλέπι ο κολιμβιτισ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΥ ΚΥΝΥΠΙΥ.

Πάνο απτα νερα τις λίμνις πέταχσε το κυνόπι
σάλπινχσε

Το κυνόπι ίμε,
στα χρονάκια γέρος,
τις φτερύγες έχο
σαν πανι λεπτο.

Τι μίτι βελόνι,
τα πόδια μεγάλα,
πονιρία όλος
κε παλικαρια.

Όλι με φοβόντε
όλος τυς πιράζο,

χορικός, αγρίμια
· πυλία κε θερία.
Ίμε το κυνύπι
ο ερατοπότις
μένα να πιάσι
κανις δέν τολμα.

Τον άκυσε ο ζίζικας κε ίπε:

— Μιν καφχιέσε, κυνύπι, για τιν πονιρία κε τι ζβελ-
τοςίνι-συ. Στο δάσος το πικνο, στο θυρκόδικο το θάλτο ζι
ι δροσερα.

— Δε με πιάνι, υτ' εχίνι!—ίπε το κυνύπι.

Σάλπινκσε πάλι κε πέτακσε.

Πέτακσε, πέτακσε, ίρθε κε κάθισε πάνο στι δροσερα:

Θέλιζε το κυνύπι

τα φτερα ν' ανίχσι, -
πιάσαν τα φτερα
τα πόδια ν' απλόσι, -
δέθιχαν κι αφτα
τι μίτι να θγάλι -
μάνα, σιμφορα!
ζέρνι, ζέρνι,
μα δεν κσεκολνα.

Ζάροσαν ι λεπτες καρφίτσες, χοθίχανε στο κορρι το κυνου-
πιω, σφίνκσανε το κυνύπι στο φίλο. Ίπτε ι δροσερα το έμα
το κυνουπιω, ρύφικσε κε τιν τελεφτέα-τω σταλαγρατια. Έκι
πέθανε το κυνύπι.

Κε ι δροσερα κε τόρα ακόμα ζι στο θάλτο κε περιμένι
νέα κυνύπια.

Ι ΖΟΙ ΤΥ ΠΟΤΑΜΙΣΙΥ ΑΣΤΑΚΥ.

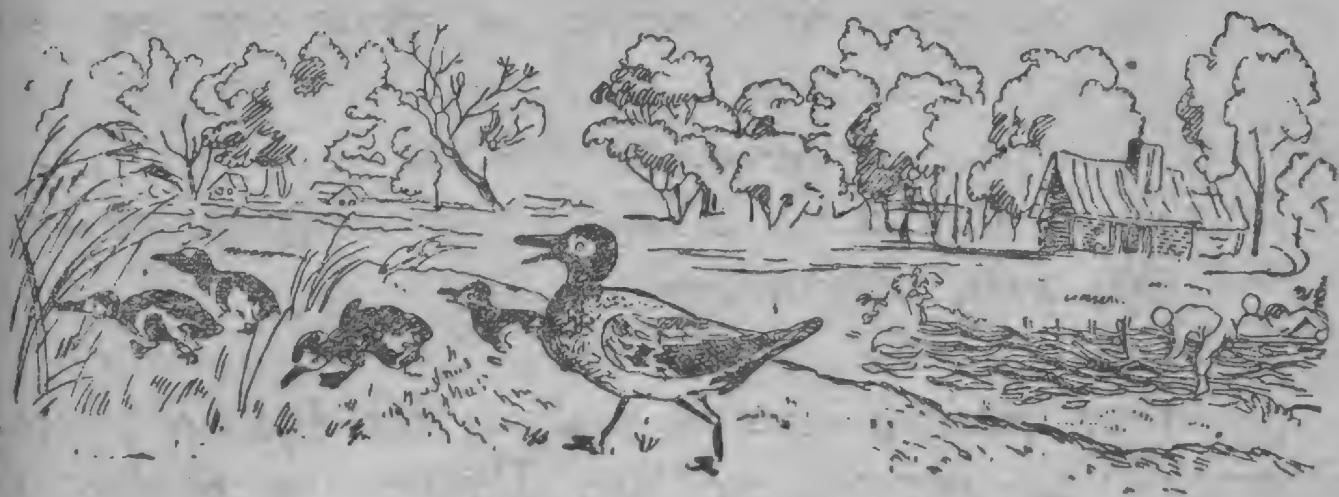
Ιραστε ος τριακόσι. Καθόμαστε όλι σε μικρους χαθγιαρόκοκυσ στο απάνο μέρος τις υράς τις μάνας-μας. Μπίκε ι μάνα μαζί-μας σε κάπια μικρι τριποφολια κάτω απτον απότομο όχτο. Εβγαλε απο κι τα μακρα μυστάκια κε πσαλιδάκια-τις κε έπιανε μ' αφτα τον καθένα πυ έπλεε απο κι. Ι ίδια δεν έβγανε απ τιν τρίπα, φοβότανε για μας. Κε έτσι όλον το χιμόνα ι αστάκενα έτρογε λίγο, δεν εκυνιέτο. Κυνό-
ξά-μονάχα τιν υρα, σπρόχνοντας φρέσκο νερο στο μέρος-
μας για να μι πνιγόμε.

Τιν άνικσι μεγάλοςα' έγινα όσο ένα μερμίκι κε σάλεθα μέσα στο χαθγιαρόκοκό-μυ. Ιστερα κσέσχισα τι μεμβράνι τυ τυ χαθγιαρόκοκού-μυ. Μαζί-μυ θγίκανε στι λεφτερια ι αδελ-
φει κε αδελφύλες-μυ. Πιαστήκαμε με τα πσαλιδάκια-μας απτα κολιμβιτικα πόδια τις μάνας κε καθίσαμε κάτω απτιν υρά-τις. Ιραστε τώρα όχι παραπάνο απο εκατον. Τυς άλλυς φάγανε το χιμόνα τα ιδρόδια έντομα.

Βγίκε μαζί-μας ι μάνα απτιν τριποφολια να κινιγίσι. Μπόλικα ίτανε όλα στο νερο, έτρογα πολι κε μεγάλοςα γλίγορα. Γλίγορα άρχισε να μυ ίνε στενάχορο το δυνατό-μυ κάφκαλο. Μέσα σ' ένα χρόνο τ'άλαχσα οχτο φορες. Ιστερα άρχισα να τ'αλάζω πιο αρεα. Τώρα ταλάζω μονάχα δια φορες το χρόνο

Κάπου κάτω απτιν πέτρα φκιάνις φολια κε αρχίζις να τρί-
βις εκι το ένα πόδι πάνω στο άλλο. Προβάλις τα μυστακά-
κια, κιλιέσε πάνω στι ράχι, σς ότυ το κάφκαλο δε θγένι
απτο κορμί-συ. Ιστερα πλαγιάζις κι όλο φοβάσε: να μι σε
θλέπι κανένα πσάρι κε σ'αρπάκσι. Το σόμο σ' αφτο το διά-
στημα μεγαλόνι γλίγορα, κε στι ράχι σχηματίζετε δυνατο κάφ-
καλο. Τότε αρχίζις να τρος. Δεν κσεχορίζις τίποτε, όλα

έτρογα: κε έντομα, κε μικρα ψάρια, κε βατράχους. Επιασα κά-
πιον με τα ψαλιδάκια-μου, τον κρατο πια δινατα.

ΤΑ ΠΑΠΑΚΙΑ ΚΕ ΤΑ ΠΕΔΙΑ.

Μέσα στο σκονιζμένο δρόμο ίδα μερικα χοριατόπυλα. Πάνο
ξε κάπως ρίχνανε τα καπέλα-τους. Όταν τα πλίσιασα, ίδα να
κρατάνε απο ένα μικρο άγριο παπάκι. Εραθα προς καπια
άγρια πάπια οδιγύσε τα πεδιά-τις απτο μέσο τυ δρόμου,
παρακάμτοντας το χοριο.

— Τί θα τα κάνετε; — αρότισα με αφστιρότιτα τα
πεδια.

— Θα τ'αφίσυμε, — απάντισαν.

— Θα τ'αφίσετε, μα γιατί τα πιάνατε; — ίπα θιμομένα.

— Πυ ίνε τόρα ι μάννα-τους.

— δΕκι πέρα κάθετε — ίπαν όλα τα πεδια μαζί,
Κε ίκσανε όλα στον πλσιέστερο λόφο τυ καμπυ.

Εκι απσιλα καθότανε ι πάπια με ανιχτο το ράμφος
απτι σίνχισι.

— Εμπρος! — φόναχσα στα πεδια — Τρέκστε γλίγορα
κε φέρτε-τις τα παπάκια.

Σάμπος να χαρίκανε τα πεδια κε έτρεκσαν με τα πα-
πάκια στο λόφο. Ι μάννα απομακρίνθηκε λίγο κι όταν έφιγαν
στα πεδια, έτρεκσε στα παπάκια. Κάτι γλίγορα γλίγορα τα

έλεγε στὶ γλῶσσα-τὶς καὶ ἔτρεχε στὸν κάμπο τὶς σίκαλεις
Κατόπιν-τὶς τρέχσανε τὰ παπάκια ὡς πέντε κοράτια. Κ
ἔτσι ἀπτοὺν κάμπο τὶς θρόμους, περικάμτοντας τὸ χοριο, καὶ
κολυθῶσε ἡ ἱκογένεια τὸ δρόμο-τὶς στὴ λίμνι.

Χαρόμενα, ἐβγάλα τὸ καπέλο καὶ κυνώντας-το, φώναξε
— Ὁρα καλὶ, παπάκια-μυ!

Γελάσανε τὰ πεδία.

— Γιατὶ γελάτε, — ἴπα τι νομίζετε πὸς ἐφκοὺν μποροῦ
νὰ φτάσουν τὰ παπάκια στὴ λίμνι; Βγάλτε τὰ καπέλα καὶ
φονάξτε ζοῖρα: Ἐχετε γιὰ!

Τὰ καπέλα σιχόθηκαν στὸν αἶρα. Ὅλα μαζὶ τὰ πεδία
φονάζανε:

— Ἐχετε γιὰ, παπάκια, ἔχετε γιὰ!

Ο ΜΠΑΤΙΣ.

Γλῆκα φῖσα ὁ μπάτις
ἡ θάλασσα δροσίζετε,
στὰ γαλανά νερά-τὶς
ὁ ἥλιος καθρεφτίζειτε.

Γιὰ δεσ πὸς πέζουν με χαρὰ
πετόντας δίχως ἓνια
ἴψαράκια με χρῖσα φτερά
σε κίματα ασιμένια.

ΓΑΛΙΝΙ.

Δεν ἀκούετε ὅτ' ἓνα κίμα
ἰς τὴν ἔρμιν ἀχρογιαλῖα.
Λες καὶ ἡ θάλασσα κινάτε
μεσ στὶς γῆς τὴν ἀνκαλῖα.

ΑΛΟΣ ΓΕΛΑ ΚΕ ΑΛΟΣ ΚΛΕΙ.

Όλα γελύνε στο δάσος, μονάχα ι σιμίδες κλένε.

Κάτο απτις καφτερες αχτίνες τυ ήλιω γλίγορα γλίγορα
τρέχι ο χιμος σ'όλο-τους το κορμι. Ανάμεσα απτους πόρους
τυ φλιω θγένι προς τα έκσο.

Ι άνθρωπι λογοριάζουν το χιμο τις σιμίδας οφέλιμο κε
νόστιμο ποτο. Κόβουν το φλιο κε μαζέδουν το χιμο σε
μπυκάλες.

Τα δέντρα απτα οπία αφερέσανε πολι χιμο, κσερένοντε
κε καταστρέφοντε.

*Να υιωι το δέντρο - αέντε χωτα
μα να μεγαχόσι - χρόνια ωχα*

ΣΙΛΟΓΙ.

Πολι προι.

Απτο δάσος φάνικε ο ήλιος.

Πίρε ζοι το δάσος. Αρχίσανε τα τραγύδια-τους τα πυλια.
Αρχίσανε τι δυλια ι κάτικι τυ δάσους.

Μα κσάφνω όλο το δάσος αναστατόθηκε.

— Τρυ-ρυ-υ! Τραμ-ταμ-ταμ. Τρυ-ρυ-υ!

Τί τρέχι; Πιός ίνε αφτος πυ αναστάτοσε το δάσος;

Στιν απλάδα κάτο απτυς ίχυσ τις σάλπινκας κε το τίμ-
πανυ φάνικε κολόνα πεδιον. Ο οδιγος παράνκιλε:

— Τάγμα, στάσυ!

— Ιρθαμε πια στο σπίτι. Εμπρος να φκιάσουμε τις
σκινές-μας.

Υτε όρα δεν πέρασε κε σ' όλι τιν απλάδα ασπρίσανε ι
σκινες. Σκορπίσανε τα πεδια μαζέβοντας κσερα κλαδια για
τι φοτια. Εδο κ' εκι ακύοντανε ι φονες:

— Κιτάχστε δο τυς κάνθαρυς! Τί κάθεσε κε λες! Αφτι
δεν ίνε κάνθαρι, ίνε μερμίκια.

— Ο, ο, τί χοντρό σκυλίκι!

— Εγο βρίκα μεγάλο κάνθαρο!

— Ελάτε, πεδια,—ίπε ο Βάσος,—ας κάνουμε σιλογι.
Θα ίνε το δόρο-μας στο σχολιο απτο λάγερ.

— Μπράβο, Βάσο! Καλα το σκέφτικες.

Βράζι ι δυλια γίρο στο λάγερ. Φέρανε βάζα, κυτάκια,
δίχτια για πεταλύδες, βιβλία για τυς κατίκυσ τυ δάσους κε
τυ ποταμυ.

Μαζέβανε όλο το καλοκέρι. Εμαθαν πιος ζι κάτο απτο
φλιο, πιος χτίζι σπιτάκια απτα φίλα, πιος κρίβετε κάτο απ-
τυς κορμυς τον δέντρον. Κε κανένας-τυς πια δεν πέρνι
τόρα για μερμίκια τυς κάνθαρυς..

ΤΑ ΔΑΣΙ

Ελάτε δο μαζί-μυ ις τα δάσι.

Ελάτε δο στιν πράσινη τιν πλάσι,
μακρια απτυ κόζμυ τι θοι.

Ελάτε δο να νιόσετε μια μέρα,
πιο καθαρο στα στήθια τον αέρα,
πιο ζιλεφτι να θρίτε τι ζοι.

Ελάτε δο στην πράσινη τιν πλάσι,
ελάτε ν' αναστίσουμε τα δάσι,
εκι πυ ι ράχι τυ γιμνυ θυνο
γιμνι, θλιμένι δίχνι ομορφάδα
ν' απλόσουμε κενύρια πρασινάδα
κάτο απτο γαλάζιο τ'υρανυ.

Ποχα τα δάσι - ωχι το χιόνι,
ωχι το χιόνι - ωχι το στάρι,
τα νερα μωόχημα - τα χόρτα μωόχημα
Αωο ένα δέντρο μωορον να νιάνν
ευαποχημια πωίρτα, με ένα πωίρτο
μωορον να νιάνν ευαποχημια δέντρα

Ι ΚΑΝΟΝΙΖΜΙ ΤΥ ΔΑΣΥΣ.

Γίνυ φίλος τυ δάσυς κε προφίλαγέ-το. Ο φίλος τυ δά-
υς δε σπάνι κλαδια, δεν γδέρνι το φλιο απτον κορμό-τους.
Δεν κόβι τα φίλα, δεν λιγίζι, δεν κυνα τα νεαρα δεντράκια.
Δε σκαρφαλόνι στα δέντρα κε δεν κόβι τις ρίζες-τους.

Ο φίλος τυ δάσυς δεν ανάβι φωτια στο δάσος, για να
μι γίνι πиркаια.

Ο φίλος τυ δάσυς κσέρι πως τα πυλια προφιλάγυν το
δάσος απτα θλαθερα έντομα, 'τους κάνθαρυς, τις κάμπες, πυ
καταστρέφυν το φλιο κε τρόνε τα φίλα. Ο φίλος τυ δάσυς
δε χαλνα τις φολιες. Δεν πέρνι απ τις φολιες αβγα. Αν
θρίσκι μικρο νεοσο, προσπαθι να το θάζι πίσο στι φολιά-τυ.

Δεν υπάρχει στο δάσος εκείνη η λεφτεριά, που ίνε στον κάμ-
πο. Μα ίνε θαβράσια κι πέρα όταν η μέρα ίνε πολί ζεστή...
Κε τί δε βλέπεις στο δάσος: η απσιλες κοκίνοπες πέφκες
κρεμάσανε τις βελονάτες κορφές-τους. Τα πράσινα έλατα
καμπιλόουν τα ανκίλοτά-τους κλαδια. Στολίζετε η άσπρι κε
ζυρι σιμίδα με τα μροδάτα-τις φιλαράκια. Τρεμυλιάζι η στα-
χτια λέφκι κε το παχίκορρο δρι άνικσε σαν τέντα τα α-
κροκομένα τυ φίλα.

Απτα χόρτα κιτάζι το άσπρο μάτι τυ λυλυδιω τυ φρά-
υλω κε δίπλα-τυ κοκινίζι πια ο μροδάτος-τυ καρπος.

Ι ΠΡΟΤΟΜΑΓΙΑ.

Κοκινόχρομες γραβάτες
πλιμυρίσαμε τις στράτες
με το τίμπανο μπροστα.

Στις κολόνες-μας ελάτε,
στις κολόνες-μας εμπάτε
εργαζόμενον πεδια.

Τιν Προτομαγια ι εργαζόμενι όλυ τυ κόσμυ θγένυν στως δρόμυς.

Με κόκινες σιμέες θγένυν ι εργάτες κε ι κολλήζιτες τις χόρας-μας.

Ι κόκινες σιμέες τις Σοβετικές-μας δημοκρατίας λένε στως εργάτες όλυ τυ κόσμυ:

— Εμς νικίσαμε. Ιράστε δινατι. Ελάτε μαζί-μας. Θα σας υποστηρίξουμε!

— Ζίτο ι Προτομαγια!

Αφτιν τιν ιμέρα αφίνυν τι δουλια κε θγένυν στως δρόμυς κε ι εργάτες στο εκσωτερικο.

Εκι πέρα σοβετ δεν ιπάρχυν. Ι κόκινες σιμέες τον εργάτον τυ εκσωτερικυ λένε στως καπιταλιστες:

— Ι εργατικι τάκσι ίνε έτιμι στον αγόνα εναντίον-σας, καταπιεστες καπιταλιστες. Αχύμε τιν πρόσχλις τον εργάτον τις χόρας τον Σοβετ. Εκίνι θα μας υποστηρίξυν. Ιράστε δινατι. Θα επιτίχουμε τι νίκι!

— Ζίτο ι Προτομαγια!

Ι ΑΛΙΚΙ ΣΙΜΕΑ.

Κάθε λεπτο ανίγι κε κλί ι πόρτα τυ σχολιυ. Τα πεδια μπένυν στο σχολιο, τιτιρίζυν, σαν κοπάδι απο-σπυργίτια.

Απτο δρόμο ακύετε παρόμιος έφθιμος ίχος. Ορμόντας ο λιος απ το ολάνιχτο παράθιρο κσαπλόνετε πάνο στο έδαρος σε φωτινες κιλίδες.

Ι Μέλι, ι επιστάτρια κε το ενκονάκι-τις ο Στέφας στέκοντε κοντα στο παράθιρο.

Γιαγια, κλες; Πάλι τι μιτέρα κε τι θιά-μυ θιμίθικες Δυγίςυ-με!

— Τί να σε δυγίθο; Μόλις τα θυμόμε κε κάτι μυ πνύ-
τιν καρδια! Ίταν ο γιόκας-μυ, ο πατέρας-συ, εγυρομάλης κ
έφθιμος, κε τραγουδιστής πρότος. Κι όλο τραγουδύσε για τ
λαο, για τί λεφτερια . . . Νά μια μέρα μυ λέγι: «Ί Προτ
μαγια ίνε' ι γιορτι όλον τον εργατον».

Βλέπο ετιμάζοντε να πάνε έκς' απτιν πόλι ο πατέρας
συ κ' ι μάνα-συ. Δύλεβε κ' ι μάνα-συ στι φάμπρικα.

Ίρθανε κε σίντροφί-τυς απτι φάμπρικα κε ίπανε: «Άλε-
κσι, θα βγάλης λόγο». Για τυς λόγους-τυ ο Αλέκσις καθίς
κάμπουςες φορές στι φιλακι. Εγώ τυ ίπα: «Αλέκσι, να ίς
πιο προσεχτικός». Χαμογέλασε εκείνος. Κε μπίκαν στο δρόμο

Ο ήλιος έλαμπε έτσι όπος κε σίμερα. Μονάχα δεν ίτα
ο θόριβος αφτος. Αλοτες ι αφεντάδες δεν ίχανε σε υπόλιπ
τιν εργατικι γιορτι . . .

Πίγανε εκείνι κε σε σάμπους επίτιδες, κσίπνισες κι άρχ
ρες τα κλάματα: «Μάνα!» Ίσυνα ακόμα ενος χρονυ. Εφιγαν
Κάθιμε κε τυς περιμένο. Ετίμασα το φαγι. Δεν έρχοντε
Περιμένο, περιμένο, τίποτε. Ο ήλιος βασίλεπσε πια ότα
φάνικε επιτέλως μόνι ι Δέσπο. Μα το πρόσπο-τις απάνο κατ

— Ο Αλέκσις, — φονάζο, — πύ ίνε; τί έγινε;

Μόλις κατόρθωσε να μιλίσι . . . Μαζεφτίκανε, βλέπισ,

εργάτες έκσο απτιν πόλι. Σίκοσαν πσιλα τις σιμέες, τις κρατύνε πσιλα. Αντιλάλιζε ο τόπος απτα τραγύδια-τους. Κε στο δέντρο άρχισαν να ανεβένυν εκείνι πυ θα μιλύσαν. Κι ο πατέρας-συ σκαρφάλοσε στο δέντρο . . . Ιχε φονι ιχερι, καθα-ρι, σαν κυδύνι . . . . Τον ακύνε ι άνθροπι . . . τους περι-κιλόςανε τους δικύς-μας ι κοζάκι. Ορμισαν με τα κνύτα . . .

Αρχισαν να πιροβολύνε . . . Τον Αλέκσι-μυ τον ερίκxανε κάτο με τα βόλια.

Εκxαντλίθηκε ι Δέσπο στι δουλια . . . Ο πόνος τις έτρογε τιν καρδια . . . Αρχισε να βίχι . . . Ι κατικία-μας ιγρι . . . . Μαράθηκε κε πέθανε . . . Κε μίναμε ι διό-μας, μόνι . . .

Ε, χίτα! Στις γραμες μπένυν ι δικί-μας, κε ι σιμέα έτιμι . . .

Μα τώρα δεν πιροβολάνε στην κόκινι σιμέα . . .

Στα χέρια τον μαθιτον κιμάτιζε ι κόκινι σιμέα με τιν επιγραφι: «Ζίτο ι Πρότι τυ ραι!» Κι απάνο στα στίθια τον πεδιον φενκοβολόςαν μικρα κόκινα αστεράκια, όπος το έμα τον εργατον, πυ σκοτόνανε ι καπιταλιστες.

— Γιαγια, θα πάγο!

Κι αποφασιστικα ο Στέφας βήκε κε μπίκε στις γραμες τον μαθιτον.

Ι ΠΡΟΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤΟΝ ΚΕΡΟ ΤΥ ΤΣΑΡΥ.

Πίσο απτι γονια τυ δρόμυ, στο στενε σοκάκι μαζεφτί-κανε οx εκατον άνθροπι. Απτο βάθος ακύστηκε ι φονι τυ Βεxοφτισικοφ.

— Μας βιζένυν το έμα!

— Πολι xοστα!—απαντίσανε διαριαx κάρποxες φονες.

— Προxπαθι το παλικάρι,—ίπε ο Αντρέας.—Πρέπι να πάγο να το βοιθίxo!

Ακύστηκε ι τραγυδιστί-τυ φονι:

— Σίντροφι! Λένε πως στον κόζμο ζύνε διάφορι λαι
— εβρέι κε γερμανι, ενκλέζι κε τάταρι. Μα εγο δεν το πι-
στέβο. Ιπάρχυνε μονάχα διο λαι, έχτρι ασιμφιλίοτι, ι πλύσι
κε ι φτοχι. Διαφορετικα φορυν ι άνθρωπι κε διαφορετικα
μιλόνε. Μα αν προσέκσετε πως φέρνοντε ι πλύσι γάλι,
γερμανι, ενκλέζι στον εργατικο κόζμο, θα δίτε πως όλι αφτι
για τον εργάτι ίνε έχτρι, σαν κόκαλο στο λεμό-τυ.

Μέσα απτο πλίθος κάπιος γέλασε.

— Μα αν κιτάκσομε απτιν άλι μερια θα δύμε πως ο γά-
λος εργάτις, ο τάταρος κε ο τύρκος ζύνε τιν ίδια σκιλίςια
ζοι, πυ ζύμε εις, ο ροσικος εργατικος κόζμος!

Απτο δρόμο όλο κε μαζεβότανε νέο πλίθος. Ο ένας κα-
τόπιν απτον άλο, σιοπιλα, τεντόνανε τυς λεμός-τον, σικο-
νόντανε πάνο στις μίτες τον ποδιόν-τους, σπροχνόντανε
στο σοκάκι.

— Ι αστινορία!—φόνακσε κάπιος.

Απτο δρόμο στο σοκάκι ολόισα πάνο στις ανθρώπους
ερχόντανε καθάλα, κυνόντας τα χαρτσίκια, τέσαρες αστινόμι,
φονάζοντας:

— Διαλιθίτε!

Κατσυφιάζανε ι άνθρωπι, ανόρεχτα ανίγοντας δρόμο
στ'άλογα. Μερικι σκαρφαλόςανε πάνο στις φράχτες.

— Βάλανε τα γυρινόπυλα πάνο στ'άλογα κ'ετίνα γρι-
λίζυν — παλικάρια μια φορα, — ακύστηκε κάπια θροντόδικι
δινατι φονι.

Ο Αντρέας έμινε μόνος στο μέσο τυ δρόμου: καταπάνο-
τυ κυνόντας τα κεφάλια ορμίσανε διο άλογα.

ΑΣ ΙΣΕ ΕΤΙΜΟΣ

Σ'όλο τον κόζμο,
ς'όλι τι γι

το σάλπιζμά-μας
αντιλαλι:

Γ όρα νκίζι
νέον κερον.

— Ε πιονέρι!

— Δό'με, παρον!

Ο ΓΑΡΙ ΑΙΖΜΑΝ.

Ο Γάρι Αιζμαν ζύσε στην Αμερικι. Φιτύσε εκι σ'ένα σχολιο. Στο σχολιο διοργάνωσε πιονέρικο τάγμα, στο οπίο μπίκανε όλα τα προλετάρικα πεδια τυ σχολιου. Μαζι με τυς σιντρόφους-τυ εσίστιζε ολόκληρο δίχτι απο πιονέρικα τάγματα.

Μια φορα ήτανε σινέλεφσι τον πιονέρον.

Ο Γάρι προσκαλύσε όλα τα πεδια στον αγόνα για τι σοβετικι εκσυζία σ'όλον τον κόσμο.

Εφτασε εκι απόσπαζμα έφιπις αστινομίας. Ι αστινομία όρμισε στις γραμες τον πιονέρον. Όταν ένας απ' τυς αστινόμους επλίσιασε το Γάρι, έπιασε εκίνος το άλογο απτα χαλινάρια. Στι στιγμαι αρέσταραν το Γάρι.

Ιστερα απο κάμποσες ιμέρες έγινε ι δίχι-τυ. Ι δικαστες καταδικάσανε το Γάρι σε έκσι μήνες φιλακι. Στι φιλακι τον έρικσαν μαζι με τυς κλέφτες. Βάρβαρα τυ εφερνόντανε.

Όταν έφτασε ι όρα τις απελεφτέροσίς-τυ ο αρχιγος τις αστινομίας τυ ίπε:

— Αν πέσις μια φορα ακόμα στα χέρια-μας, άσχημα θα τιν έχις.

Μα ο Γάρι δεν ήταν απτυς ανθρώπυς εκίνος, πυ μπορι να τυς φοβερίσι κανένας.

Εκατον χιλιάδες άνεργι θγίκανε στις δρόμους τις Νέας Ιόρκις, ζιτόντας «πςορι κε δουλια». Μαζί-τυς ήταν κι ο Γάρι. Τον αρεστάρανε τάλι κε το δικάσανε.

Κε καταδίκευε βγαλανε τέτα: πέντε χρόνια στὶ σοφρονιστικὶ φιλακι.

ΒΑΡΙΑ Ι ΖΟΙ.

Τὸ νέγρὸ τὸ μάθρὸ ἰ ζῖσι βαρια.

Σκληρὸς ὁ αφέντις δὲν ἔχει καρδία,
τὸ δούλο στὸν κάμπο σκληρὰ τيرانι,
αβλαχόνι τὸ κνύτο τὸ μάθρο πετσει.

Στὶ δουλιὰ ἰ μιτέρὰ, τὸ πεδί-τις μαζὶ
δεμένον στὶ ράχι-τις ἐκεὶ κυθαλι.

Προστάζει στὸς δούλους ὁ αφέντις σκληρὰ,
τὰ πεδιά-τους νὰ τ'άχουν μαζὶ στὶ δουλιὰ.

Στὶς μάνας τι ράχι ἐκεὶ τὸ πεδί,
τι γέονι, τὶς σφίνκι φορτίο βαρι,

Ὁ αέρας τὸ δέρνι, ὁ ἥλιος τὸ πσίνι.
κ'ἐκίνοι ποτάμια τὸν ἰδροτὰ χίνι.

Ἀπτιν πῆρι τὰ μάτια μαθρίζουν, θολὰ.

Δίσκοι, ὅμως νὰ τὸ πι δὲν τολμὰ.

Ο ΤΙΠ—ΠΙΟΝΕΡΟΣ

Ὁ φορτοεκφορτοτὶς Ραμι ἴπε στὸν Τιπ:

— Ἰσε μικρὸς σαν σταλαματια. Ἀν τὸ θράδι κιλίσῃ ἰ σταλαματια στὸ δρόμο μπορὶ κανέναν νὰ τι διακρίνῃ;

— Κανέναν — ἀπάντισε ὁ Τιπ.

— Κιλίσῃ τότε σαν σταλαματια στὶ φάμπρικα κε κόλισε ἐκεὶ πέρα αὐτό. — Κε ἔδωσε ὁ Ραμι στὸν Τιπ ἕνα μεγάλο φίλο.

Τὸ προὶ πολὺ ἀνθρώποι μαζεφτίκανε στὶς πόρτες τὶς φάμπρικας. Ὁ ἀπῖλος Ἀμαν διάβαζε μεγαλόφωνα:

— «Πινόμε. Φτάνῃ πὺ ὑποφέραμε! Κάτο ἰ πλύσι! Σῶλα τὰ μέρη τὸ κόσμῳ γίνετε μεγάλος ἀγόναν. Ἰ ἐργάτες ἀγωνίζοντε ἐνάντια στὸς καπιταλιστες».

Ακσαφνα φανίκανε άνθρωπι με κσίλα κε ρεβόλθερα. Διόκxανε το πλίθος. Πιάxανε τον Αμαν, τον εβάxανε στο αφτοκίνιτο κε τον κυθαλέxανε.

- Το θράδι ο Τιπ ζιτύxε το Ραμι:

— Ραμι — τον ίπε, μόλιx τον εθρίκε, — κάθε νίχτα απο τόρα θα κολίxο τα φίλα-xu. Για να λένε xόλυx:

— «Φτάνι πυ υποφέραμε! Κάτο ι πλύxu!»

Ο Τιπ έγινε μικροx πιονέροx.

ΑΛΙΟΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΙ ΝΑ ΓΙΝΙ.

Ο Κάρολοx, πυ ίνε μόλιx ενια χρονον, xίμερα ίνε μόνοx στο xπίτι. Ι μάνα-τυ θγίκε. Ο πατέραx-τυ έχι διο εδδμάδεx τόρα να φανι. Μ'αφτο δε φένετέ παράκxενο στον Κάρολο. Κxέρι ποx ι αxτινομία γιρέθι τον πατέρα-τυ κε γι αφτο δεν πρέπι να θρίxκετε στο xπίτι. Ο πατέραx τυ Κάρόλυ ίνε κομυνιxτιx.

Ακούοντε ποδαριεx. Ανίγι ι πόρτα. Μπένυν τριx.

— Ε, xί μικρε, μόνοx ίξε δο πέρα; — Νε . . .

— Κε ι μιτέρα-xu; — Βγίκε.

— Ο πατέρα-xu — Εφίγε.

— Πυ;

— Δεν κxέρο, — απαντα ο Κάρολοx.

— Θα xε τραθίκxο xτι φιλακι, — λέγι ο απxιλότεροx

πτυx τριx.

Χτίπιxε δινατα ι καρδια τυ Κάρόλυ, μα δεν ίπε τίποτε.

Σέρνυν προς τα κάτω το πεδι, το θγάλυν έχxο στο θρό-
ο κε το θάζυν μέσα xένα αφτοκίνιτο.

Ιxτερα απο μιxι όρα θρέθικε xένα μεγάλο φοτινο δαράτιο.

Εμπρόx-τυ καθότανε ένας με αxτινομικι xτολι.

— Πόxον χρονον ίξε; Πόx xε λένε; Παx στο xκολιο;

Ο Κάρολοx απάντιxε.

— Δε θέλεις να φας; — αρότιζε πάλι ο άνθρωπος με
την αστινομική στολή.

— Θέλο, — έπε το πεδί.

Ίστερα απο τρία λεπτα ο Κάρολος καταβρόχθιζε ένα
κομάτι ψομί με καλπάζει.

Ακσαφνα ο αστινόμος τον πλινιάζει κε τυ λέγι:

— Πύ ίνε ο πατέρας-συ; — Πάγοσε ο Κάρολος.

— Πύ ίνε ο πατέρα-συ; Σιοπι.

— Πύ ίνε ο πατέρα-συ; ς'εροτο.

Μα ο Κάρολος τσιμυδια. Δε θγάζει λέκσι. Ίσιχία στ
δομάτιο, μονάχα τυ ρολογιω ο ριθμικος χτίπος ακύετε.

Κάπιος μπίκε. — Σας ζιτόνε.

Ίθρισε ο αστινόμος κε θγίκε απο δομάτιο.

Περάσανε κάμποσα λεπτα. Κανένας δεν μπίκε στ
δομάτιο. Έτρεκσε ο Κάρολος στην πόρτα κε την έσπροκσε

Ί πόρτα άνικσε. Βγένι. Ί στρατιότες δε δύνουν καμιά
προσοχη στο πεδί. Κ'έκίνο τρέχι γοργοπόδαρο στο σπίτι.

ΔΕΝ ΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΙ.

Δεν ίμαστε μόνι. . . . Χιλιάδες,
χιλιάδες ειμς τ'ανκόνια τυ Ίλιτζ
τα λάθαρα τυ λιτρομυ,
τα λάθαρα-μας,
ψιλα κιρατίζυν παντω,
στα πέρατα τυ κόζμυ.
Στα πέρατα τις γις αντιλαλι
τον πιονέρον παντω το τραγούδι.
Περίφανα, παλικαρίσια
τυς δρόμους σχίζυν κε περνυν
πιονέρι χιλιάδες.

Παντο . . . Στον κοζμο όλοι:
Στι Μόσχα, στο Παρίσι,
στον Παγομένο το Βορα,
στιν καφτερι Μπουχάρα,
στους δρόμυ τυ Λονδίνυ,
στι λεφκομάρμαρι Αθήνα,
στιν κιτρινόμορφι τιν Κίνα.
Το πεδικο το ζάλπιζμα ακύετε παντο:
«Στον αγόνα το μεγάλο,
για τι δουλια τις εργατιας,
έτιμι πάντα!».

Ι ΦΙΛΙ ΚΕ Ι ΕΧΤΡΙ-ΜΑΣ.

Ι χόρα - μας ίνε ι ΕΣΣΔ.

Ιπάρχουν στον κόζμο κι άλες χόρες.

Αν ροτίσουμε-τους κατίκυσ τον χορον αφτον; — Πιος ίνε
γίτονάς-σας;

Θα απαντίσουν: — Ι Σοβετικι Ενοσι.

Αν ροτίσουμε: — Τί ίνε ι Σοβετικι Ενοσι;

Εργάτες θα απαντίσουν: — Ο καλίτερός-μας φίλος.

Ι καπιταλιστες θ'απαντίσουν: — Ο ασπονδότερος εχθρος.

Αν ροτίσουμε τους εργάτες: — Γιατί ίνε φίλος-σας;

Θ'απαντίσουν — Εχι ίνε ι μπολσεβείκι. Κε τό χόρα τον
μπολσεβείκον ίπε: «Προλετάρι όλον τον χορον ενοθίτε». Το
χόρα τον μπολσεβείκον ίπε: «Ι φάμπρικες κε τα εργοστάσια
νε δικά-σας. Δικά-σας τα δάσι κε ι κάμπι. Διόχστε τους
τσιφλικάδες κε τους φαμπρικάντιδες».

— Το μπολσεβείκικο χόρα ίνε ο εχτρός-μας, — θα πόνε
καπιταλιστες.

— Γιατί;

— Γιατι το κόμα ίπε «Προλετάρι όλον τον χορον ενοθίτε!» Ι εργάτες τις χόρας αφτις ίπαν: «Ι φάμπρικες κε τα εργοστάσια ίνε δικά-μας. Δικά-μας τα δάσι κε ι κάμπι». Εχίνι μας έδιοκσαν. Κε μας τα πέραν όλα.

Ι εργάτες κε ι χορικι τις μεγάλις χόρας ίπαν:

— Διόκσαμε τυς εχτρύς-μας. Τόρα όλα ίνε δικά-μας.

— Θα ανικοδομίσουμε τι χόρα-μας—ίπε το κόμα.

— Ιθα ανικοδομίσουμε τι χόρα-μας—απάντισαν ι εργάτες κε χορικι.

ΤΟ ΡΑΔΙΟ.

Ι αντένα ακύραστι,
δε στέκι στιγμα,
κάθε λεπτο ίδισι
φέρνι,—αστραπι:

Πλατια εμεγάλωσε
ι πόλι εδο·
απτως φράχτες γλίτοξε
εκι το χοριο.

Απτισ στέπες διόκσανε
το σκοτάδι τ' άστρα.

Τις τέχνις φαντάκσανε
εδο νέα άστρα.

Τις θάλασες ένοσαν
•εκι με κανάλια
τις έριμες έστροσαν
με ράγες κε σπάλια.

Κι όλα αφτα, ατσάλινα
μοτορ κε δυλια
όλα το ανθρόπινο
χέρι οδιγα.

ΧΤΙΖΟΜΕ.

— Χτίζομε ιλεχτρικο σταθμο.

— Ανίγουμε νέα σιδεροδρομικι γραμι.

— Φχιάσαμε νέο εργοστάσιο.

— Κατα διο φορες ανιπρόσαμε την παραγογι τις φάμπρικάς-μας.

- Χτίζουμε νέα σπίτια, νέες πολιτίες για τους εργάτες.
- Πρότι εμς τελιόσαμε τι σπορα.
- Φκιάσανε το πιο γοργοκίνιτο αεροπλάνο.

Καθις θα δόσι
 λογαριαζμο,
 τι εκσεπλίροσε
 το χρόνο αφτο.

Παντο εργασία
 φάμπρικα κι,
 εδο προβάλυν
 σπίτια απτι γι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Το προί — Π. ΣΠΕΛΤΑ.	3	Ο ηλεκτρισμός	34
Ο παλικαράς — Κατά το ΝΕΒΕΡΟΦ.	3	Ηλεκτρική λάμπα — Γ. ΑΝΑΤΟΛΙΤΙ	35
Ι βροχή.	4	Ι μυσαφίριδες από ΜΤΣ.	36
Ι κατεγίδα — Δ. Ν. ΤΟΛΣΤΟΙ.	5	Στα παλιά τα χρόνια	38
Τα μανιτάρια — ΤΑΜΠΕΛΙΝΙ.	6	Το αθέριστο χοράφι Ν. ΝΕΚΡΑΣΟΦ	40
Τα φοντούκια.	6	Πώς εργαζόμαστε στο εργοστάσιο στον κερό το τσάρου.	42
Ι έχιθνα.	7	Ο Βλαδίσμιρς Ιλιτς Λένιν	42
Το τόπι — ΜΑΡΣΣΑΚ	8	Στο θάνατο του Λένιν	47
Το κολίμπι — κατά την ΥΡΑΔΣΚΑΓΙΑ	9	Ο τελεφετός αποχερετιζμός	48
Το τάγμα στον καταβλίζμο — ΜΑΡΣΣΑΚ.	10	Αρχηγός, δάσκαλος, φίλος	48
Βοιθι	10	Ο Ιωσήφ Βικ. Στάλιν	49
Το περιδόλι — ΤΕΥΚΟΦΣΚΙ (δια- σκεβί).	10	Ο Οχτόβρις κσακολουθα	50
Το περιδόλι-μας.	10	Χτίζομε — ΜΙΔΕΡ	51
Τις κορφες ίτε τις ρίζες.	13	Εκπληρώσαμε — ΚΟΛΤΥΝΟΦ	52
Ταγριόχορτα.	14	Σήμερα κε άβριο	52
Ι λαχανόχαμπες.	15	Προσκαλέσιμος	53
Ι κάμπι.	16	Φρυρόντας	54
Ο φρίνος.	16	Γράμα κρασνοαρμέν	54
Ο κίπος.	17	Κξένος κε δικος — ΜΗΑΡΤΟ	55
Το κξένο κλαδι.	18	Ι χέρα-μας	56
Το μιλάκι — Α. ΠΥΣΣΚΙΝ (δια- σκεβί)	19	Ι δρόμι άλλοτε	57
Στον κίπο του ΜΙΤΣΥΡΙΝ.	19	Ο ξιδερόδρομος	58
Ο μικρός φίλακας	21	Το ατσαλένιο ιπικό — ΕΞΕΝΙΝ	58
Ι απρόσκλιτι μυσαφίριδες	22	Τυρκσιμπ	59
Ι πιστι φίλακες	23	Το ρινιάλο — κατά το Γάρσιν	60
Τα σπυργίτια — ΝΟΒΙΚΟΦ	24	Ο πιονέρος Αμπροσιμοφ-ΠΡΙΣΕΛΕΤΣ	61
Το σπυργίτι στι φολία Μ. ΓΟΡΚΙ	24	Ι ετιμότητα του κόκινου αεροπόρου	63
Στ' αμπέλι — Π. ΣΠΕΛΤΑ	26	Τα αεροπλάνα	64
Το χινόπορο	27	Ραδιοερασιτέχνις	64
Στο κολχεζόχαμπο — Γ. ΑΝΑΤΟΛΙΤΙ	27	Σφραγιζμένος επιβάτης — ΜΑΡΣΣΑΚ	65
Στι Τσάκβα Γ. ΑΝΑΤΟΛΙΤΙ	29	Πόσο φεβερο, αλίθια!	66
Πριν κε τόρα — ΡΥΤΕΡΜΑΝ	31	Ι διο φίλι — ΠΑΠΑΝΤΟΝΙΥ	66
Εκί πο ήταν άλλοτε δάλτος	32	Το τιγράπουλο — ΠΕΡΟΒΣΚΑΓΙΑ	67
Ο ηλεκτροσταθμός	34	Το λεοντάρι κ' ι αλεπού (παραμύθι)	68
		Σκύλος ιγιονόμος — Κατά τον ΙΒΕΝΣΕΝ	69
		Ο φίλακας	70
		Ο μικρός ταχιδρόμος	71

Γ λίκι	72	Γ χελιδονοφολία — Π. ΣΠΕΛΤΑ	107
Πός ι λίκι μαθένον τα πεδιά-τος		Τα μαβροπόλια ιρθανε — Κατα τον	
— ΤΟΔΣΤΟΙ	74	ΜΠΟΓΤΑΝΟΦ	108
Ο τολμυρος λαγος — Κατα τον Μαμιν		Βιαστικο γράμα απιο δάσος — Β.	
ΣΙΜΠΙΡΙΑΚ	75	ΜΗΙΑΝΚΙ	109
Ιμάχι	77	Εχταχτο τηλεγράφιμα απιο δάσος —	
Πιάστικε	78	Β. ΜΠΙΑΝΚΙ	110
Το πολάρι	79	Γ επιστροφι τον πολιον Β. ΜΠΙΑΝ-	
Το άγριο πυλάρι κε το τσακαλι—		ΚΙ . . .	110
ΔΖΕΜΣ	81	Γ βροχι (λαικο)	110
Αιτος-μπερκυτ — Κατα τον ΚΑΙ-		Ποσα εφτα κελουργι περάσανε απο ένα	
ΓΑΡΟΝΤΟΦ	82	ποτάμι, όταν άρχισε να κινίτε ο κάγος	
Ο πιρύλας — Κατα τον ΜΠΙΚΟΦ	83	— Κατα το Μ. ΓΟΡΚΙ	
Το παράκξενο κοτόπουλο	84	Γ γιορτι το πρότο αβλαχι	114
Φυσκόσανε — ΠΛΑΒΙΑΣΣΙΚΟΦ	85	Ο τεμπέλις	115
Γ ιλεχτρικι κλόσα	86	Γ μεταμόφοσι το βατράχου	115
Γ γρια Μαριο κ' ι όρνιθά-τις — ΦΕΡ-		Συναβλία — Ζ. ΠΑΠΑΝΤΟΝΙΥ	117
ΜΠΥ	87	Ζοντανα ζπίτια —	117
Μυζίκος μια επιθαρι — Ν. ΝΕΚΡΑ-		Ο θάνατος το κονυπιου — Β. ΜΠΙ-	
ΣΟΦ	88	ΑΝΚΙ	118
Το πόλιμα τον πεδιον — Κατα τον		Γ ζοι το ποταμίζιου ασταχου	120
ΠΡΙΣΣΦΙΝ	89	Τα παπάκια κε τα πεδια Μ. ΠΡΙ-	
Ο Βάνιας Ζουκοφ-Κατα τον ΤΣΕΧΟΦ	89	ΣΣΦΙΝ	121
Στο πεσαράδικο — Κατα το Μ. ΓΟΡΚΙ	91	Ο μπάτις — Γ. ΔΡΟΣΙΝΙ	122
Το πεσαράκι — Γ. ΒΙΖΙΗΝΥ	92	Γ γαλίη — Δ. ΣΟΔΟΜΥ	122
Ανιχτος ο δρόμος	92	Αλος γελα κε αλος κλεί — Β. ΜΠΙ-	
Ο ήλιος μοσαφίρις	94	ΑΝΚΙ	123
Γ κης Μαρία — Κατα τον ΝΤΟΠΡΙΝ-		Σιλογι	123
ΣΚΙ	96	Τα δάσε	124
Το κυτάλι κε τα τρώσικα	97	Γ κανονίζιμι το δάσος	125
Ο αγόρταγος μολας	98	Στο δάσος	126
Ιστορία μιας οζμπέκας	98	Γ προτομαγια	126
Μάρσις ο μίνας όγδοι μέρα	100	Αλλιοπρόσκλησι	127
Γ κοκινοςιμεσοφορός.	101	Γ άλικι σιμέα — Κατα τον Π. ΜΑΡΚ	127
Το αεροπλάνο — Γ. ΑΝΑΤΟΛΙΤΙ		Γ προτομαγια στον κεσο το τζάρου —	
Ετιμι ι κολεχτίβα τον πεσαράδον — Π.	108	Κατα το Μ. ΓΟΡΚΙ	129
ΣΠΕΛΤΑ	102	Ας ίσε έτιμος	130
Γ πεσαράδες — Π. ΣΠΕΛΤΑ	103	Ο Γαρι Αιζμαν	131
Γ άνικσι	103	Βαρια ι ζοι	132
Το πρότο τηλεγράφιμα απιο δάσος	104	Ο Τιπ — πιονέρος	132
Τα βελαστερύδια στο δάσος	114	Αλιος δεν μπορι να γίνι	133
Γ προτάνικσι — Π. ΣΠΕΛΤΑ	105	Δεν ίμαστε μόνι	134
Γ βροχι — Γ. ΒΙΖΙΗΝΥ	106	Γ φίλι κ' ι εχτρι-μας	135
Ανικσιάτικι αβγι	107	Το ράδιο — ΡΥΝΤΕΡΜΑΝ.	136
		Χτιζομε	136

Перевод утвержден заведующим Сев Кав КрайОНО

Редактор Х. КАЧАЛОВ. Тех. ред. К. КЯХИДИ. Отв. корректор С. МУРАТОВ
Издание 55. Сдано в набор 16 июля 1933 г. Подп. в печать 5 августа 1933 г.
Формат А-5. Печ. листов 8,75 бум. листов 4,375 по 58.500 зн. Тираж 6.100

УполКрлйит П-3965 Типография „Коммунистическая“, Ростов-Дон Заказ № 1652

Цена 55 коп.
В перепл. 80 коп.

Абесто 55 коп.
Азбука 80 коп.

34926

Е. Я. ФОРТУНАТОВА

КНИГА
ДЛЯ ЧТЕНИЯ
ДЛЯ НАЧАЛЬНОЙ ШКОЛЫ
ЧАСТЬ ВТОРАЯ
ВТОРОЙ ГОД ОБУЧЕНИЯ

Утверждено коллегией НКП РСФСР

СКЛАД ИЗДАНИЯ
Ростов - Дон, Москвская 53
КНИГОЦЕНТР